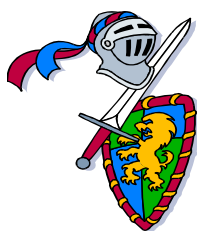
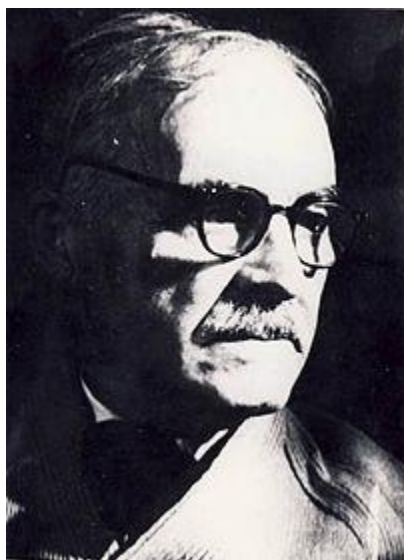

COLEGIUL TEHNIC „GHEORGHE BAL ”-ADJUD

CONTRAATAC

**Revistă de educație, cultură, literatură și atitudine, pentru elevi și profesori - îndreptată împotriva
prostului-gust, imposturii și agresiunii imoral-antiartistice
- apariție semestrială -**

TUDOR ARGHEZI (1880-1961)

ADRIAN P. UNESCU (1943-2010)

Anul XI, nr. 25, decembrie 2010

CUPRINS

- 1-Editorial: Împotriva acalilor - despre "un bol evic", vânjos artist i foarte convins om al cet ii române ti : **ADRIAN P UNESCU**;
- 2-...S-a mai stins, mult prea grabnic, o f clie a Neamului Românesc... In memoriam: **GABRIEL STNESCU**;
- 3-Interviul revistei *Contractac*: interviu cu scriitorul i omul de cultur român -canadian, **IONU CARAGEA**: "Îmi place s cobor în abis sau s zbor spre în l imi primejdioase...."
- 4- "Doar o vorb s - i mai spun": Câte ceva despre Basarabia îndep rtat - de **Liviu Ioan STOICIU** – **BUCURE TI**
- 5- Din clasicizan ii "romanticului" comunism românesc...: **Media monitor de cotidieni** ... – ce a zis... **NICOLAE MANOLESCU**;
- 6-Sub Steaua Sudului: **Sub Crucea Sudului (1): ara Norocoas** , de **George ROCA**, Sydney/AUSTRALIA ;
- 7-Din inim : **Românii din Canada**, biserici din Montréal – de **Ligya DIACONESCU**, Montréal/CANADA;
- 8- Gânduri din emigra ia româneasc ...: "Tr im ca printre dune mi c toare ...?", by **Vavila POPOVICI Raleigh**, North Carolina/SUA ; **versuri i proz** , de **Ioan MICL U**, Cringilla/AUSTRALIA;
- 9- Cuvânt duhovnicesc de diminea : **Ecumenismul i Biserica - din culisele ecumenismului** (continuare din nr. 24) – de preot prof. **Ion MUNTEANU** – **Adjud/ROMÂNIA**;
- 10-Str ji ale culturii ortodoxe: **AZI: P rintele SERAFIM B DIL** (Mân stirea C iel/CLUJ): "Va urma persecutie!";
- 11- ...Ambasadori, oare, ai culturii spirituale române ti...?! : **TEODOR BACONSCHI** - diplomat sau gaffeur de serviciu, al diploma iei române i al regimului de la Bucure ti...?! – de prof. univ. dr. **Dan BRUDA CU**, Cluj/ROMÂNIA;
- 12-"Ap s ri" culturale...: **Caren e sau omisiuni interesate???**;
- 13-Infirma ii culturale: **Castelul de la Ciucea într-o mai exact prezentare**, de prof. univ. dr. **Dan BRUDA CU**, Cluj-Napoca/ROMÂNIA;
- 14-Aten ie!: 1- U.E. i încurajarea iredentismului unguresc; 2- Visurile imperiale ale Uniunii Europene; 3- Nevoia de m suri ferme împotriva du manilor poporului româ n; 4-Democra ia în scopuri iredentiste – de prof. univ. dr. **Dan BRUDA CU**, Cluj-Napoca/ROMÂNIA;
- 15-Porni luceaf rul...: **DEBUTEAZ** : **M d lina SAMOIL** , clasa a IX-a G, Colegiul Tehnic „*Gheorghe Bal* ”-Adjud;
- REVIN**: 1-**Valerian C LIN** (absolvent al C.T. "Gheorghe Bal "-Adjud), 2- **Elena NICULESCU** (XIC, C.T. "Gheorghe Bal "-Adjud), 3- **Alexandra Niculescu** (XC, C.T. "Gheorghe Bal "-Adjud), 4- **Mihaela MU AT** (IX F, C.T. "Gheorghe Bal " – Adjud);
- 16-**Ovidiu Molea** (XA, C.T. "Gheorghe Bal "-Adjud);
- 17-Istoria m rturitoare: **Reflec ii asupra vie ii politice române ti din perioada 1918 -1938**, de prof. **C t lin MOCANU**, Colegiul Tehnic „*Gheorghe Bal* ”-Adjud/ROMÂNIA;
- 18-Consacrarea Tinere ii: 1-**Spune-mi regulile; Ghici i protagonista!** - de **LAURA LUCIA MIHALCA** – Bucure ti/ROMÂNIA;
- Poeme minore**, de **Valerian C LIN**, cl. a XII-a f.r., Colegiul Tehnic "Gheorghe Bal " – Adjud/ROMÂNIA;
- 19-"Voluptos joc cu icoane" – Scriitori consacrâ i, Modele de urmat: **Eugen EVU-Hunedoara/ROMÂNIA**; **Ionu CARAGEA**, Montréal / CANADA; **Paul SPIRESCU**, Adjud/ROMÂNIA; **Camelia CIOBOTARU**, Foc ani/ROMÂNIA; **Ioana STUPARU**, Bucure ti/ROMÂNIA; **Cezarina ADAMESCU-Gala i/ROMÂNIA**;
- 20-Calea, Adev rul i Via a (eseuri i interoga ii): **Despre noi în ine (5)**, de **Eugen EVU**, Hunedoara/ROMÂNIA ;
- 21- **Arte plastice: Dracula - voievod i vampir - expozi ie deschis între 9 iulie i 10 octombrie**, la Muzeul Na ional de Art al României, de **Laura Lucia MIHALCA**, student la Filologie/Litere i la Arte Plastice, Bucure ti/ROMÂNIA;
- 22-Didactica: **Via a politic româneasc din perioada 1918-1938**, reflectat în manualele colare alternative de istorie pentru liceu, de dup 1989 – de prof. **C t lin MOCANU**, Colegiul Tehnic „*Gheorghe Bal* ”-Adjud/ROMÂNIA;
- 23-Paradidactica: **Dascal i i popor român – corigen i la...moral – sau: a aizecea zi de grev a foamei, a martirei Cristina Anghel** – de prof. dr. **Adrian BOTEZ**, Colegiul Tehnic „*Gheorghe Bal* ”-Adjud/ROMÂNIA;
- 24-Gânditorul de la Hamangia: **A patra scrisoare „la un prietin"** : **Despre „boli de revolt "** - de prof. dr. **Adrian BOTEZ**, Adjud/ROMÂNIA ;
- 25-Folclor românesc: **Proverbele – adevarate perle ale folclorului, oglindesc caracterele noastre în via a practic de zi cu zi!**, de **Ioan MICL U**, Cringilla/AUSTRALIA;
- 26-Poeme ... "neo-mitologice": **Mitopoema Carpathica**, **Mitopoetica - song unei silfide** - de **Eugen EVU**, Hunedoara/ROMÂNIA ;
- 27-Autori uita i/minimaliza i texte rememorate: **TUDOR ARGHEZI (1880-1961) – comemorare**;
- 28-Medita ii asupra unor c ri i asupra unor oameni: **Triplu eveniment editorial**, de prof. univ. dr. **Daniela GÎFU**, Cluj-Napoca/ROMÂNIA; **Un roman document**, de prof. univ. dr. **Dan BRUDA CU**, ClujNnapoca/ROMÂNIA; **George I. Nimigeanu, un poet pentru mileniul III**, de **Ionu CARAGEA**, Montreal/CANADA; **Un dor din alte lumi**, de **Constantin STANCU**, Ha eg/ROMÂNIA;
- 29-Orientalia: **Trei pionieri indiani ti din spa iul românesc: Dora d'Istria, Vasile Pogor, Teohari Antonescu** - de prof. univ. dr. **Florinel AGAFI EI**, Foc ani/ROMÂNIA;
- 30-Traduceri: 1-Din lirica i proza lui **Adrian Botez** – traduceri în române te de **Oana Patricia BOTEZ**, Cluj/ROMÂNIA;
- 31-Despre principii: **Ioan i Gheorghe...în contra lui Isaac!** – de prof. **Ellen POPOVICI**, Colegiul Tehnic "Gheorghe Bal " - Adjud/ROMÂNIA;
- 32-Un elev „n c jtit": **Criza...** - de **Caut -m** !;
- 33-Umor...am rui;
- 34-Ultima or /ultima oar : **Magia neagr a unei istorii a românilor ...** - de prof. dr. **Adrian BOTEZ**, Colegiul Tehnic „*Gheorghe Bal* " – Adjud/ROMÂNIA;
- 35- Revista revistelor culturale

NOT : Autorii articolelor r spund, personal i integral, de con inutul respectivelor materiale!!!

ÎMPOTRIVA ACALILOR - DESPRE “UN BOL EVIC”, VÂNJOS ARTIST I FOARTE CONVINS OM AL CET II ROMÂNE TI : ADRIAN P UNESCU

...Cât a tr it, via a lui de om a fost teribil de controversat , i ar cea de Artist, nu cu mult mai pu in...

...Dup ce a murit, peste mormântul lui, de la picioarele lui Eminescu, se vars tone de spurc ciune, de c tre cei care n-au avut curajul, cât timp el a tr it, nu s i dea dou palme cinstite (dac le-ar fi meritat...), dar nici m car nu îndr zneau s se apropie de el, de i el nu umbla cu bodigarzi...

...Nimeni nu poate pretinde, în lumea asta mustind de p cat, c va fi fost vreun sfânt... pentru c , dac ar zice asta, ar însemna c sufer , grav, de demen ori de friguri gal bene...Cine, îns , înafar de unii sfin i p rin i i mari Duhuri din mân sti ri, ar putea pretinde (dar ei n-o fac asta **NICIODAT** , pentru c i--ar falsifica toat existen a lor tere str !) poate s fie “**un sfânt pe p mânt**” (cel pu in la noi, la ortodoc i)?! Nimeni! Dar el a fost un **Om!** i un Artist...!!! În niciun caz mai r u decât unii, precis mai bun decât mul i al ii! “**A fost un comunist, un bol evic...**” Da, i eu simt (i mul i al ii, suferitori ca i mine, de toate câte-s dureri i revolte, pe lume i din pricina lumii...) – simt tot mai des, de tot mai multe ori, în lumea asta cumplit de nedreapt , deb l zat de nedreapt (plin de egoism s lbatic i monstruos, de crime oribile i nepedepsite, ci r spl tite, de “colegi”, cu onoruri”..., plin de tr dare, de iresponsabilitate dement , de la itate împu it , de impostur înfoiat , de tic lo ie i de ho ie “cât încape”...) - c , parc , un pic de “bol evism” (nu sovietic, dar “epe esc”, de-al nostru, neao , DA!) - n-ar strica, pentru câteva ceasuri ori zile, s mai ...r reasc rândurile celor ce ne tot scot ochii cu furturile lor sfid toare i crimele lor de tr dare “lejer ”, a României i a Neamului Românesc... Dar, din p cate, n-a i nimerit-o: **ADRIAN P UNESCU** a fost un destul de “prost” (n r va i cârtitor) - **COMUNIST...** i, mai mult i infinit mai frumos i demn decât atât, **I-A ASUMAT, DESCHIS, “PE FA ”, CONDI IA I TRECUTUL S U DE COMUNIST!!!** ...nu ca unii dintre domniile voastre, cameleoni de duzin , care a i lins tot ce se putea linge, înainte de 1989, a i furat i li ngu it, a i tr dat i lingu it, **IAR ACUM VENI I S V DA I MARI JUSTI IARI I TERIBILI...”** **DEMOCRATO-LIBERALF”...!!!**

... i nu sunt deosebit de încântat s v d c mare parte din diaspora este încrâncenat , tocmai fa de cel ce a cântat Neamul i Istoria Neamului nostru nec jit, cu mai mult foc decât to i poe ii contemporani **LA UN LOC!!!**...De la Eminescu, de la Co buc, Goga ori Blaga (membru al cuibului legionar **Axa**, din Bucure ti...ca i Mircea Eliade, Nae Ionescu, Emil Cioran ori Ion Barbu/Dan Barbilian...), de la Corneliu Zelea Codreanu încoace... – n-au mai existat, pân la **ADRIAN P UNESCU**, scriitori/poe i cu mai larg suflet/r suflet de cânt, deschis (orfic) c tre Neam i ar , a a cum îndemna bardul cel din Hordou, prin exemplul s u personal: “**Sunt suflet în sufletul neamului meu/ i-i cânt bucuria i-amarul**”...!!! Adic , un autentic scriitor/bard na ionalist!

...Un om care, pe 31 octombrie 2010, deci, cu 5 zile înainte de trecerea dincolo, scrie, r stignit pe patul de moarte, finalul unui poem (***De la un cardiac, cordial***) a a, ca un exasperat-obsedant gând c tre patrie: “***De-aicea, de pe patul de spital / Pe care m g sesc de vreme lung ,/Consider c e -un gest profund moral / Cuvântul meu la voi s mai ajung ./M monitorizeaz paznici minimi / Din maxima profesorului grij ,/În jurul obositei mele inimi / S nu m mai ajung nicio schij ./Aud o ambulan revenind / Cu cine tie ce bolnav aicea,/Alarma mi se pare un colind / Cu care se trateaz cicatricea./Purta i-v de grij ,fra îi mei / P zi i-v i inima, i gândul/De nu dori i s vin anii grei / Spitalul de Urgen implorându-l./Eu v salut de-a dreptul cordial / De-a dreptul cardiac, precum se tie./Recunoscând c patul de spital / Nu-i o alarm , ci o garan ie./V v d pe to i mai buni i mai umani / Eu însumi sunt mai omenos în toate,/D -mi, Doamne, via , înc ni te ani / **I RII MELE - MINIMA*****

DREPTATE!" – nu poate fi decât **UN DUH ALES** (...pe patul de moarte, extrem de pu ini se mai gâdesc la Neam i Patrie... - majoritatea, i nimeni n-are dreptul s -i condamne c fac a a: doar la necazul i suferin a i spaimile extinc iei lor personale...).

...Sau, m car, un **CET EAN**. Sau, nici m car asta nu-i da i voie?! Dar cine st s v întrebe pe voi, acalilor i hoitarilor?! S -l judece i întrebe pe el cei care au f cut, pentru cultura român , m car a mia parte din cât a f cut energia lui clocotitoare... s -l întrebe cei pe care Duhurile Miraculoase ale lui Ion i Doina Aldea-Teodorovici i-a iubit i pre uit mai mult decât pe el... s -l întrebe cei care, în 1991, au stat sub gloan ele armatei ruse ti, printre tancurile hârbuite ale eroicei i de to i p r sitei mili ii basarabene...p r sit /tr dat de însu i domnul pre edinte al României, pe-atunci, Ion Iliescu (27 august 1991), cel care a recunoscut, **PRIMUL DIN LUME!** – “*statul Republica Moldova*”...

...Da, poate c a fost paranoic...ca oricare Artist! Nu po i fi artist, f r ...”hiperbol /hiperbolizare” în viziune, ba chiar i în leg tur cu propria- i fiin ! Da, poate c a scris prea mult-diluvial, f r s taie destul...(dac ar fi fost b gat într-o pu c rie stalinist , cum nu mai existau pe vremea lui Ceau escu, i având, deci, ca singur modalitate de scris, scrisul pe o umil coaj de s pun, iar nu pe atâtea p duri... - SIGUR ar fi scris mai concis, precum Gyr, Cahuleanu sau Crainic!)... - a iubit prea multe femei...dar ar fi fost, oare, mai spre laud -i s fie ...”gay”?! etc. etc. etc.

...În rest, domnilor vulturi hoitari i acali, “r mâne cum am stabilit”: dac a i fi avut ceva autentic i principal de-mp r it cu **ADRIAN P UNESCU**, a i fi venit pe strada Dionisie Lupu, la nr. 1, a i fi deschis larg poarta i, acolo, la masa, din ograd , i-a i fi ars, lui **ADRIAN P UNESCU**, dou perechi de palme gospod re ti, pentru toate p catele pe care zice i, acum, c le-ar fi avut, dac i-a i fi zis, la TV sau aiurea, “verde-n fa ”, tot ce v ...”durea” (!) la el (...dar tia i ce replic spontan i acid avea, de v ardea precum un fichi bici, bine împletit!)... i, de a i fi f cut precum n-a i f cut, poate c a considera necesar s continuu acest editorial, care, pe nesim ite, s-a transformat într-un soi de pledoarie, de care cel plecat chiar nu are nevoie: **PENTRU EL GL SUIESC, CU MAXIM ELOCVEN I ÎN ETERNITATE, SUTE DE VERSURI “DURUTE” I LUMINOASE !!!**

...Când a fost vorba s fie comb tute manualele alternative (sub ministeriatul liberalului Andrei Marga!), de Istorie i de Român , **CA MANUALE DEZ-NA IONALIZATOARE!!!** - singur **ADRIAN P UNESCU** mi-a acceptat memoriul (de 26 de pagini...) i mi l-a citit i comentat, el însu i, pe postul **Antena 1**...dându-mi, apoi, dreptul s intervin în direct i s demonstrez rii (adormite de tot...), prin viu grai, nocivitatea acestei...”alternativit i”! **NICIUN PROFESOR, NICIUN “DASC L”** (...ca i în cazul M riei Sale, Doamnei CRISTINA ANGHEL...) **N-A “INTRAT ÎN VORB ”, ATUNCI, CU MINE I CU P UNESCU ADRIAN, DESPRE CRIMA IMUND , CE SE CLOCEA “VÂNJOS”, ÎNC DE PE ATUNCI, ÎMPOTRIVA “ÎNV MÂNTULUI” I A “EDUCA IEF” ROMÂNE TI...!!!**

...A a c , v invit, cu maxim fermitate, s t ce i, acum, i s nu mai zice i: “*Mi-era a a de grea de el, ca om, c nu i-am citit i nu-i voi citi nicio poezie!*” Înc din 1940, Mihail Kog lniceanu, care chiar a însemnat ceva pentru România, a scris, în *Introduc ia* sa la **Dacia literar** : “*Literatura noastr are trebuin de unire, iar nu de dezbinare; cât pentru noi, dar, vom c uta s nu d m cea mai mic pricin din care s-ar putea isca o urât i nepl cut neunire.*(...) **CRITICA NOASTR VA FI**

NEP RTINITOARE; VOM CRITICA CARTEA, IAR NU PERSOANA.” Chiar a a de incult a devenit, subit, “intelighen ia” româneasc (chip urile...), fojg itoare, zilnic, pe toate ecranele , pe toate canalele TV...?!

...Domniile voastre s face i bine s uita i c ar fi existat “*un porc*” (...cum, acum, groh i i...) – i s v pleca i în fa a acestui Mare Lupt tor pentru Românism (pe care numai moar tea l-a st vilit din vizionara-i Misiune...!), s asculta i r sunetul de bocet curat românesc i de trâmbi de alarm , al unor versuri...s zicem, “*trecute în anonimitatea Neamului Românesc*”...!!!

...S zicem, cu to ii, un cre tinesc: **Dumnezeu s -l ierte! - i s -i odihneasc sufletul lui viforos!**

in memoriam adrian p unescu

ADRIAN PĂUNESCU

Adrian Păunescu (n. Adrian Păun, 20 iulie 1943, Copăceni, plasa Bălă, județul Bălți, Basarabia, astăzi Republica Moldova — d. 5 noiembrie 2010, București) a fost un poet, publicist, textier și om politic român. Păunescu este cunoscut mai ales ca poet – debutând în 1960 și fiind unul dintre cei mai prolifici autori români contemporani – și ca organizator al Căminului Flacăra, întrunire desfășurată periodic în anii 1973–1985, de regulă în orașele mari ale României, unde artiștii promovați de poet prezentau lucrări muzicale și literare în fața unui public numeros. În cadrul căminului, Păunescu a încurajat cultura de masă îndrăgită de publicul tânăr, în ciuda numeroaselor sancțiuni aduse acesteia de către puterea comunistă; el a inventat sintagmele „generația în blugi” și „muzică tânără” pentru

ă și desemna tinerii spectatori amatori ai unui stil vestimentar neconformist, respectiv sonoritățile iubite de aceștia, ale genurilor folk și rock.

Păunescu și-a început activitatea publicistică în 1973, an când intră la conducerea revistei *Flacăra*. Devenit incomod, este destituit în iulie 1985. Pretextul imediat a fost scandalul busculadei iscată la concertul Căminului Flacăra din Ploiești din iunie 1985, însă Păunescu devenise cunoscut și pentru criticile la adresa puterii (vezi, de exemplu, poemul „Analfabeții”, publicat în 1980 în *Flacăra*). După căderea comunismului nu i s-a permis reîntoarcerea la conducerea revistei *Flacăra*, astfel că, în toamna anului 1990 fondează revista *Totul și iubirea*. În calitate de publicist a mai condus pentru o scurtă perioadă, în 1999, ziarul *Sportul românesc*, și a realizat emisiuni de fotbal la postul de televiziune Antena 1.

În perioada comunistă a fost considerat de mulți români un sicofant pentru felul în care îl lăuda pe reful de stat Nicolae Ceaușescu.^{[1][2]}

Totul și poetul nu a încetat să și exprime admirația față de anumite laturi ale comportamentului lui Ceaușescu nici după încetarea regimului comunist.^[necesită citare] Indiscutabil, orientarea politică a lui Păunescu a fost întotdeauna una de stângă. Spre deosebire de alte personalități ale perioadei comuniste, Păunescu a promovat idei de stângă mai liberale, de inspirație occidentală.^[necesită citare] Relația lui Păunescu cu puterea comunistă poate fi considerată ca ambiguă, Păunescu manifestându-se nu ca un critic radical al sistemului sau al ideologiei. Critica sa se orientează mai degrabă asupra derapajelor puterii politice și a neajunsurilor economice. Păunescu a întreținut relații strânse cu membri ai aparatelor comuniste de stat și partid.^[necesită citare] După 1989, Păunescu este unul din pușinii care nu reneagă complet ideologia socialistă, intrând rapid în Partidul Socialist al Muncii creat de Ilie Verde.

Familia și educația

Dei născut în Basarabia (Republica Moldova de astăzi), Păunescu și-a petrecut cea mai mare parte a copilăriei la Bârca, în județul Dolj. A absolvit Colegiul Național Carol I din Craiova și, în 1960, coala Centrală (la data aceea Zoia Kosmodemianskai a)^[3], fiind coleg, printre alții, cu actrița Silvia Năstase. Tatăl lui Păunescu, membru al Partidului Național Liberal, a fost condamnat la 15 ani de închisoare pentru „activități anti-comuniste” de regimul stalinist de după 1945 și din această cauză Păunescu a trebuit să aștepte trei ani înainte de a se putea înscrie la facultate. Păunescu a studiat filologia la Universitatea din București.

Activitate

Scriitor

A debutat ca autor literar în anul 1960. A scris peste cincizeci de cărți, în majoritate volume de versuri. Păunescu a fost unul dintre cei mai prolifici poeți și români contemporani. Cărțile sale au fost editate într-un tiraj record de peste un milion de exemplare.^[necesită citare] Un număr apreciabil de poezii ale sale au fost

f cute cunoscute prin punerea lor pe muzic de c tre compozitori din genurile folk i rock; exist i situa ii în care P unescu a colaborat direct cu muzicienii, îndeosebi în cadrul Cenaclului Flac ra.

Talentul s u poetic a fost apreciat de mul i critici literari importan i. Astfel, erban Cioculescu a spus c Adrian P unescu c este cel mai mare poet social de dup Tudor Arghezi, iar Eugen Simion îl consider *"ultimul mare poet social român"*.^[4]

În Cenaclul Flac ra

- 17 septembrie 1973 - înfiin eaz Cenaclul „Flac ra”, adev rat fenomen de mas , cu care sus ine, pân la interzicerea sa, în 16 iunie 1985, 1.615 manifest ri de muzic , poezie i dialog, în fa a a mai mult de 6 milioane de spectatori^[5]
- Pe scena Cenaclului „Flac ra”, se lanseaz spre marele public, cele mai faimoase figuri ale muzicii tinere române ti, poe i i al i creatori
- În 1982, apare triplul album de discuri LP, „Cenaclul Flac ra în concert”, iar în 1983, este realizat , f r a putea fi cuprinse decat pu ine film ri, pelicula de 70 de minute „Cenaclul Flac ra - Te salut, genera ie în blugi”, interzis imediat de autorit i
- În urma unor incidente înregistrate la un concert al Cenaclului Flac ra la Ploie ti, activitatea cenaclului este interzis pân în 1990. Incidentele s-au datorat pe de-o parte condi iilor meteo (furtun) care au f cut s fie oprit curentul electric p e Stadionul Petrolul, iar pe de alt parte faptului c unii participan i au profitat de aceast ocazie i au creat o busculad , soldat , se pare cu victime. La acel moment incidentul a fost trecut sub t cere de c tre autorit ile comuniste.
- 7 mai 1990 - înfiin eaz Cenaclul „Totu i iubirea”, pe Stadionul din Drobeta Turnu-Severin, sub impulsul ziaristului Dumitru Vi an i al fotbalistului Ilie Balaci. În cei peste zece ani de activitate, noul cenaclu sus ine concerte de mare succes, în ar i dincolo de actualele grani e, în special la Chi in u. O parte din activitatea de excep ie a Cenaclului „Totu i iubirea” (690 de manifest ri, pân la 25 mai 2000^[necesit citare]) se reg se te în seria de casete audio i video editate de Funda ia Iubirea, între 1995 i 1999

Jurnalist i om de televiziune

În anii 1970 P unescu a devenit o figur important în mass -media româneasc . Cenaclul Flac ra i revistele pe care le-a dirijat au exercitat o atrac ie indiscutabil asupra tineretului i a vie ii publice din România datorit combina iei de idei de stânga de inspira ie occidental i de na ionalism. Numero i muzicieni din genurile rock i folk pe care autorit ile comuniste îi puteau considera „subversivi” au fost lansa i sau promova i de P unescu prin recenzii ori prin introducerea lor în Cenaclul Flac ra.

- 1977-1981, la ideea lui Dumitru Popescu, realizeaz la Televiziunea Român un ciclu de emisiuni de descoperire i valorificare a poten ialului creator cultural na ional („Antena v apar ine”, „Antena Cânt rii României”, „Gala Antenelor”, „Descoperirea României”, „Redescoperirea României”, etc.)
- 1985-1989 - numele s u nu mai poate ap rea pe posturile de radio i televiziune, m sur restrictiv care continu pân în 1992^[necesit citare].
- Din 1992 particip , în calitate de invitat , la emisiuni pe teme politice i culturale, la Televiziunea Româna 1 (cea mai de r sunet fiind cea realizat de Mihai Tatulici, în 17 iulie 1992^[judecat de valoare]) i TVR 2 (Seratele muzicale ale lui Iosif Sava, Ceaiul de la ora 5, al Marinei Alm an), TV Antena 1 (inclusiv la „Milionarii de la miezul nop ii”, realizator Marius Tuc i la emisiunea „Printre rânduri”, a lui Radu Herjeu), Tele 7 abc, Pro TV, Tv Sigma, Super Nova din Bucure ti, Tele + i Cinemar Baia Mare, TV-Valcea, TV-Deva, TerraSat Craiova, Dags TV Petro ani, TV Slobozia, TV Bac u, TV Lugoj, Terra Sat Re i a, Cony Sat Tulcea, alte posturi locale de televiziune, la Radio România, Radio 21, Radio 2M+, Radio Total, Radio Blue Jeans Slobozia, Europa Liber etc.
- 27 martie 1998 - realizeaz Duplexul Bucure ti-Chi inau, la TVR 2

- 21 martie 1998 - 2 aprilie 1999 - realizează, la Televiziunea Națională Antena 1, emisiunea săptămânală de cultură, civilizație, evenimente și performanțe „Schimbul de noapte - Pariul pe insomnie” (dialoguri cu personalități, recitaluri de muzică de toate genurile, lansări și relansări de talente din muzică, literatură, plastică, știință, sport, teatru, expoziții de pictură, fotografie și sculptură, rubrici de cultură economică, mitologie istorică a neamului, limba română actuală, reportaje de actualitate, alte rubrici de cultură, dialoguri cu civilizații vii (49 ediții până în 2 aprilie 1999^[necesită citare]). Din 9 aprilie 1999, emisiunea își schimbă denumirea, respectiv „O noapte pentru fiecare” (se difuzează vineri, 12 ediții, până la 25 iunie 1999^[necesită citare]) iar din 25 iulie 1999 până în 14 decembrie 1999, când are loc ultima ediție, emisiunea se difuzează duminică noaptea, de la ora 1, în continuarea emisiunii „Meciul meciurilor”, în cadrul mega-emisiunii „O noapte cu Adrian Paunescu”.
- 7 martie-14 decembrie 1999 - realizator al emisiunii duminicale TV Meciul Meciurilor - Fotbal Club Antena 1
- Din 26 ianuarie 2000 - realizează, la Tele 7 abc, două noi emisiuni săptămânale: „O noapte cu Adrian Paunescu” (talk-show, sâmbătă noaptea) și „Cenaclul Totu-i iubirea” (duminică seara)

Om politic

Relația lui P. unescu cu regimul Ceaușescu este în general considerată ca ambiguă, mergând de la scrierea de poeme adulatoare la critici publice directe. Aceasta explică și varietatea pozițiilor pro și contra P. unescu de după 1989.

Între 1966 și 1968 a fost secretar al organizației U.T.C. de la Uniunea Scriitorilor din România, iar în august 1968 a devenit membru al Partidului Comunist Român. Ca membru al PCR, a fost sancționat cu vot de blam cu avertisment, în toamna anului 1985.

După revoluția din 1989, s-a retras pentru scurt timp din viața publică, dar din 1992 a fost membru al Partidului Socialist al Muncii (de orientare socialist, absorbit ulterior de Partidul Social Democrat), căruia i-a devenit vicepreședinte în 1993 și prim-vicepreședinte și purtător de cuvânt în 1994; în legislatura 1992–1996 a fost senator de Dolj din partea acestui partid.

Ca senator, a fost președinte al Comisiei senatoriale de cultură, artă și mass-media și al Grupului Parlamentar „Partida Națională”. A fost membru al delegației parlamentare române la Consiliul Europei de la Strasbourg, și, din această calitate, observator european la alegerile din Republica Moldova (1994) și Republica Croația (1995).

În 1994, este ales vicepreședinte al Grupului Politic Stânga European Unită.

În februarie 1996 a fost desemnat candidat al PSM la alegerile prezidențiale din 1996, la care a obținut, însă, doar 0,69% din voturi, pierzând alegerile în primul tur de scrutin.

Tot la alegerile din 1996, PSM nu a mai intrat în parlament, iar din 1998, P. unescu a devenit membru al Partidului Democrației Sociale din România (devenit, din 16 iunie 2001, Partidul Social Democrat), partid cu care fosta sa grupare, PSM, avea să fuzioneze ulterior. Ca membru al PSD, a fost ales din nou senator de Dolj, pentru legislatura 2000-2004. În această nouă legislatură, a îndeplinit din nou funcția de Președinte al Comisiei Senatului pentru Cultură, Culte, Artă și Mijloace de Informare în Masă. De asemenea a fost membru al Comisiei Interparlamentare București-Chișinău, precum și al grupurilor parlamentare de prietenie cu Republica Populară Chineză (grup al cărui președinte a fost), Turcia și Portugalia.

În legislatura 2004–2008, a fost senator de Hunedoara din partea PSD.

Afilieri

- Pre edinte al Funda iei "Iubirea"
- Pre edinte al Funda iei "Constantin"

C r i publicate

- *Ultrasentimente* (1965, poezii, debut editorial)
- *Mieii primi* (1966, poezii)
- *Fântâna somnambul* (1968, poezii)
- *C r ile po tale ale mor ii* (1970, proz fantastic)
- *Aventurile extraordinare ale lui Hap i Pap* (1970, literatur pentru copii, cu ilustra ii de Constan a Buzea, prima lui so ie)
- *Via de excep ii* (1971, antologie de poezii)
- *Sub semnul întreb rii* (1971, interviuri)
- *Istoria unei secunde* (1971, poezii, trei edi ii, prima fiind ars de cenzura de partid)
- *Lumea ca alt lume* (1973, publicistic)
- *Repetabila povar* (1974, poezii)
- *P mântul deocamdat* (1976, poezii, dou edi ii)
- *Poezii de pân azi* (1978, antologie de poezii, record mondial de tiraj pentru poezie, 155.000 exemplare, în colectia BPT, cu o prefa de Eugen Barbu i o postfa de erban Cioculescu)
- *Sub semnul întreb rii* (1979, edi ie rev zut i ad ugit , interviuri)
- *Manifest pentru s n tatea p mântului* (1980, poezii)
- *Iubi i-v pe tunuri* (1981, poezii)
- *De la Bârca la Viena i înapoi* (1981, reportaj, jurnal, cu ilustra ii de Andrei P unescu)
- *Rezerva ia de zimbri* (1982, poezii, cu ilustra ii de Ioana P unescu)
- *Totu i iubirea* (1983, antologie de poezii)
- *Manifest pentru mileniul trei - volumul 1* (1984, antologie de poezii)
- *Manifest pentru mileniul trei - volumul 2* (1986, antologie de poezii, care con ine un capitol de poeme inedite i unul de referin e critice)
- *Locuri comune* (1986, poezii)
- *Via a mea e un roman*(1987, poezii)
- *Într-adev r* (1988, poezii, ilustrate de Andrei Paunescu)
- *Sunt un om liber* (1989, poezii). Aceast carte a fost retras de pe pia , în septembrie 1989, de îndat ce a ap rut i a revenit printre cititori în martie 1990.
- *Poezii cenzurate* (1990, poezii, cu ilustra ii de Andrei P unescu, dou edi ii)
- *Româniada* (1993-1994, poezii, Trilogia c runt)
- *Bie i lampagii* (1993-1994, poezii, Trilogia c runt)
- *Noaptea marii be ii* (1993-1994, poezii, Trilogia c runt)
- *Front f r înving tori* (1995, poezii)
- *Infrac iunea de a fi* (1996, poezii, cu o prezentare i o bibliografie de Andrei P unescu)
- *Tragedia na ional* (1997, poezii, referin e critice de Constantin Noica)
- *Deromânizarea României* (1998, poezii, texte introductive de Nichita St nescu, F nu Neagu i Grigore Vieru)
- *Cartea C r ilor de Poezie* (1999, edi ia I, integrala poeziilor ap rute în volume, i un capitol de versuri inedite. Cartea cuprinde toate c r ile de versuri publicate de Adrian P unescu, de la debutul din 1965, pân în 1999. Pe cât s-a putut, autorul a reconstituit i a oferit variantele adev rate ale poeziilor sale, pe care, în anumite cazuri, datorit cenzurii, le -a publicat, în volumele sale, cu titluri sau versuri schimbate)
- *Meserie mizarabil , sufletul* (2000, poezii)
- *M tile însîngerate* (2001, proze)
- *Nemuritor la zidul mor ii* (2001, poezii)
- *Pân la cap t* (2002, poezii, 3 edi ii)

- *Liber sursuf r* (2003, poezii, 3 edi ii)
- *Din doi în doi* (2003, poezii)
- *Eminamente* (2003, poezii, 2 edi ii)
- *Cartea C rilor de Poezie* (2003, edi ie rev zut , ad ugit i actualizat)
- *Întoarcerea pe Atlantida* (2003, traducere în limba sârb de Adam Puslojici i Radomir Andri, Belgrad, antologie de poezii)
- *Logica avalan ei* (2005, poezii, ciclul Zi de zi)
- *Antiprim vara* (2005, poezii, ciclul Zi de zi)
- *Muguri pe ruguri* (2005, poezii, ciclul Zi de zi)
- *Ninsoarea de adio* (2005, poezii, ciclul Zi de zi)
- *Înc viu* (2005/2008, poezii, ciclul Zi de zi)
- *Un om pe ni te sc ri* (2006, poezii, ciclul Zi de zi)
- *De mam i de foaie verde* (2006, poezii, ciclul Zi de zi)
- *Copaci f r p dure* (2006, poezii, ciclul Zi de zi)
- *Lehamite* (2006, poezii, ciclul Zi de zi)
- *Doamne, ocrote te-i pe români!* (2006, antologie de poezii 1968-1990)
- *Suntem pe mâna unor nebuni* (2006/2008, poezii, ciclul Zi de zi)
- *Vagabonzi pe plaiul mioritic* (2007, poezii, ciclul Zi de zi)
- *Rug pentru p rin i* (2007-2008, antologie de poezii)
- *Genera ia '60 - Nichita St nescu, Marin Sorescu, Ioan Alexandru* (2007, tez de doctorat)
- *Libertatea de unic folosin* (2007, poezii, ciclul Zi de zi)
- *Poezia patriotic în lupt cu homunculii* (2009, studii critice)
- *Vinovat de iubire* (2010, roman)
- *Ultima noapte pe Atlantida. Poezii ve chi i noi* (2010)

Referin e critice

Aurel Martin

Critica literar a relevat „structura nobil ” a crea iei poetice p unesciene înc de la debutul din 1965, cu «Ultrasentimente», volum ce a impus, dup cum certific Aurel Martin, «un poet de net g duit talen t, înzestrat cu harul de a transfigura realitatea cotidian i, într -un fel, de a demistifica, stabilind (ca orice artist autentic) rela ii noi între fenomene sau între om i lumea înconjur toare, r sturând, dac e cazul, în elesuri vechi, propunând în loc u-le altele inedite, i umplând cu el s u omniprezent spa iile Universului.» (MarP, 245).

Paradoxul purit ii edeniceului cuplu este conjugat în versuri gra ios -tensionate i de mare originalitate: *La-nceputul lumii noastre delirante, / Când p mântul se i nea de soare înc , / Sau cu-o mare i cu-o Afric adânc , / Oh, doi tineri au ie it frumos din plante. // Ea – dintr-o erpeasc ieder i-a tras / Trupul ca o cea , ca o ame eal . / El – dintr-un stejar f cut-a primul pas / Dat afar de o sev inegal* («Geneza»). Nunta eroului s u liric, prin „tunelul timpului”, reverbereaz „familia adânc ” a istoriei neamului s u, în spiritul autohton al puternicului cult al perechii: *Nunta pe care am avut-o noi / Cade-n p mânt, vâslind din rame ro ii, / Pierzând din pitoresc i din v p i, / i-ajunge-acolo unde sunt str mo ii. // Cred c se afl spre bunici acum, / Cutremurându-i, legându-i înc , / i mai adânc, la reci oglinzi de fum, / Spre o familie i mai adânc .* («Ezitatea»).

Eugen Simion (1966)

Revolta semnificantului împotriva semnificatului, ori a semnificatului împotriva semnificantului în poezia lui Adrian P unescu este semnalat de criticul **Eugen Simion** chiar din „buchetul ultrasentimentelor”: «...pentru Adrian P unescu lucrurile, ca i cuvintele, sunt prea strâmte. El cre te repede i haina logicii normale r mâne prea mic pentru al imagina iei sale trup. Energia interioar , condensat , este pe punctul de a arunca în aer structura for mal a Ultrasentimentelor. Totu i, poemele rezist i, la sfâr it, poetul trimite

un poruncitor mesaj generației sale: *Ridic-te-n picioare, salut, Generație, / Am scris această carte pe care o ador.*» (SSra, I, 247).

Mircea Tomu (1966)

Comentând *Mieii primi* (1966), Tomu remarcă o «regiune calmă» în creația poetului unescian din perioada erupției lirice a generației resurecționale, cu versuri ce «nu forțază originalitatea prin mijloace violente, ci se mulțumesc doar cu modesta îndeletnicire a exprimării unui conținut liric, în rând cu atâtia alții confrați; aici autorul este sensibil și comunicativ, predispoziția pentru deturnarea în grotesc a imaginii sau pentru anume spirit burlesc în versificare, venind fără îndoială dintr-un fond original, nu este exagerat peste limitele lirismului; din contră, îl servește luminându-l, fără ostentație, prin contrast: *Când toamna-n stele e foc și moarte, / Aici dorm câinii cu boturi calde / Culcate scoace dovecii pe câmp / – Doarme băiatul cu trupul cald, / Sus între struguri mari într-o vie, / Ca lângă un arbore foarte înalt, / Doarme băiatul cu trupul cald, / La trupul celui care-o știe*; mai putem întâlni, în cuprinsul volumului [...], câteva asemenea oaze liniștite de sensibilitate discretă și lirism în cuprinsul unei poezii în general agitată de mari furtuni.» (TCar, 111 sq.); de asemenea, «cât privește predispoziția spre simboluri», criticul notează «nu suntem ocazii de gradul de absurditate al unor raportări, deși pentru logica obișnuită nu e tocmai cel mai normal lucru să declari că trimiți într-o pasare: *Într-o enormă pasare suntem înșmâncați, / Modul nostru de viață / E osul unei aripi zburătoare...*» (TCar, 112).

Eugen Simion (1968)

Eugen Simion vede în *Fântâna somnambul* (1968) „capitulul” poetului unescianului «lirism ezoteric, ermetic – prin imagismul torențial, poetica orgoliosă», dar și aspirația respectivului lirism «la o asumare a totalității», ori «o mitologie lirică bazată pe un abil joc al contrastelor» (SSra, I, 247 / 252).

Ion Pop

Criticul Ion Pop apreciază «de la *Ultrasentimente* (1965), până la *Istoria unei secunde* (1971), Adrian Păunescu rămâne poetul care-și clamează patetic sentimentele și ideile, cu prezența de a se afla mereu în fața unei mulțimi chemate să-l asculte, să-l aprobe sau să-l înțeleagă, de unde tonalitățile diverse ale discursului liric, de la jubilația cea mai neîngrădită, alimentată de sentimentul consonanței cu „publicul”, la spectaculoasa lamentație nu lipsită de orgoliu, a celui care se descoperă monologând solitar, și la apostrofa sarcastică, necrutătoare. O fire romantic-furtunoasă, greu de stăpânit, din familia de spirite a unui Heliade (mai degrabă, decât a lui Macedonski sau Minulescu, despre care s-a vorbit) întreține suflul liric al mai multor poezii într-o singură voce: un autor de imnuri și ode, altul tentat de dimensiunile epice ale poeziei, altul, un pamfletar virulent. În orice caz, indiferent de nuanțele atitudinii, Adrian Păunescu este implicat în evenimente, cu vocație pentru social, întrebându-se (și ca foarte talentat și incisiv publicist) asupra problemelor zilei, forțând auzul colectivității și însinuându-se drept conștiință reprezentativă a epocii. [...] Profund implicat în real, eul poetic se afirmă ca factor catalizator, cu dubii fașă de tiparele impuse, cultivându-și, prin urmare, luciditatea receptivă „în templul rilor din afară”. Existența (esențialmente socială) nu e simplu spectacol, obiect de contemplație detașată, ci spectacol al destinului individual în spectacolul mare al istoriei, prilej al unei permanente confruntări, în care eul poetic își revendică anume superioritate, întrucât are tocmai acest orgoliu al lucidității intransigente, capabil să „demonstreze” inerțiile exterioare, ca de altfel și propriile momente de stagnare.» (PPg, 224 sq.).

Marin Sorescu

O treaptă importantă în evoluția liricii lui Adrian Păunescu se arată în *Istoria unei secunde* (1972), privit cu încântare de Marin Sorescu, într-o cronică de întâmpinare, apreciind modul poetului unescian «...în care îmbină liricul cu polemicul; poezia sa este o poezie de atitudine, în primul rând; atitudine față de...; am putea spune pledoarie – și în focul demonstrației zărești și colici și lacrimile; când Adrian Păunescu își arată colici, e un autor de pradă: inerția, vechi apucături, îndrăgăniți și sfătuitori de ocazie sunt sfâșiați în largi hiperbole, făcuți cu miere și oțet și puși pe muni la uscat, în priveliștea lumii; dar imediat spectacolul liric

e punctat de o ier liric , la fel de grandioas ; multe versuri îi r mîn în minte i farmecul lor e greu de explicat: *Noi care facem oameni de z pad , / noi car e sub ninsorile enorme / l s m i inimile s ne cad / noi ce vis m de-a pururi ale demne, / noi care suntem nin i pe ochi de-a dreptul, / noi c rora ne-au spart ghe arii pieptul, / noi care focul nu-l cl dim cu lemne / (...)/ noi care facem oameni de z pad , / fiind i noi tot oameni de z pad ... Surprinde plasticitatea imagi nii: R ceala dintre noi e-a ghe ii pe care patineaz ingeri, sau: O, câmp pe care gâzii provizorii decapitar grâu sfânt al rii...» (SU , 77 sq.).*

Mircea Tomu (1976)

În „tâlm cirea” liric nuan at a sintagmei-titlu, de la volumul publicat de Adrian P unescu în 1976, criticul Mircea Tomu precizeaz : «*P mântul deocamdat ... înseamn deci con tiin a acut responsabil c ne afl m pe o anumit treapt a devenirii noastre, c suntem datori cu cea mai realist orientare, situare a noastr în spa iu, c , desigur, este bine s num r m treptele de sub noi, dar s nu uit m niciodat de cele care ne a teapt . [...]* *P mântul deocamdat ... p streaz înc , poate cu exagerat severitate, rosturile poeziei aici, jos, aproape de noi pe solul care este, uneori, i noroi. Dup cum, p mântul deocamdat ... înseamn i prozaismul deocamdat , prelungirea i con tientizarea condi iei originare a gestului poetic.*» (TML, 141).

Petru Poant

Scriind despre *Rezerva ia de zimbri* (1982), criticul literar Petru Poant arunc o privire i asupra „coordonatelor” poeziei sociale p unesciene: «Declamator i proclamat, desfiguraz „sfîn ii” îns f r a caricaturiza, ci printr-o paradoxal solemnitate a rostirii. C ci Adrian P unescu este în fond aproape un fanatic îndr gostit de via . Tr ie te totul cu o frenezie uluitoare, cu un fel de disperare. Iube te sau ur te paroxistic, ingenuitatea de a spune adev rurile îi d dreptul la revolt , con tiin a unor posibile dezastre cosmice îi d prilejul jubila iei eului. El intr în deceniul opt hot rât s schimbe lumea, de unde aceast ur te paroxistic, ingenuitatea de a spune adev rurile îi d dreptul la revolt , con tiin a unor posibile dezastre cosmice îi d prilejul jubila iei eului. El intr în deceniul opt hot rât s schimbe lumea, de unde aceast cuprindere „enciclopedic ” a tuturor problemelor i evenimentelor ei cotidiene. [...] ..înc de la *Manifest pentru s n tatea p mântului* începe s apar o anume „oboseal ”, liric mai fertil , venind dintr-o în elepciune, dac nu a resemn rii definitive în orice caz a nevoii de simplitate. [...] Autorul *Rezerva iei de zimbri* „tr nc ne te” formidabil, cuvintele se revars puhoai din dic ionare i se al tur extrem de capricios ocând mai mult prin asemenea „întâlniri” exterioare decât prin efectul liric, adeseori minim. [...] i totu i, aceast invazie, în aparen haotic , nu produce senza ia de plenitudine, de corporalitate a lumii, a a cum se întâmpl bun oar la Ioan Alexandru. De pu ine ori, în lirica sa mai nou , Adrian P unescu este un imaginativ. i atunci „ticurile” poetului sunt mai greu de sesizat, precum în acest „peisaj” de m re ie cosmic : *În iarb sunt furnici, gâng nii, broa te. / i ploaia le-a trezit i le-a stârnit. / Acum un c l re neobosit / E soarele pe calul care pa te / St soarele aprîns în coama lui / i razele cu mil îl esal / i nici un om pân departe nu-i / i-i bine-n liin tea universal . / Întregul cer e un consens ciudat / Cu cele ce abia se v d în iarb , / Iar vânturile cosmice când bat / În m ri la cal sudoarea st s fîarb . / Va fi apoi o lini te de prânz / i câinii vor h uli pân departe, / În calul singur va urma un mînz / i g rg ri e vor pleca pe Marte... („Câmp în univers”)*» (PRad, 7 sq.).

Eugen Negrici

Cu privire la fenomenul poetic Adrian P unescu, criticul / teoreticianul literar Eugen Negrici noteaz : «Din marginea unei foarte vechi mentalit i estetice, care nu e înc perimat [...], i se repro a lui Adrian P unescu, pe la începutul carierei, lipsa de frîn estetic , imposibilitatea disci plin rii materiei poetice, însu irea fanfaron de forme goale, apocalipsa verbal , r sf ul imagistic etc., pentru ca, imediat, aproape toat lumea, direct sau implicit, s -i recomand tîn rului foarte talentat mai mult claritate, ordine i bineîn eles precizie. [...] S-a întâmplat c Adrian P unescu nu a devenit, dup prescrip iile criticii, mai limpezit, mai ordonat, iar poezia lui a continuat s ocheze ca un ip t necontrolat, dar viu. i A. P unescu a reu it s conving , a învins prin perseveren i prin înfrico area pe care o r spânde te r suflarea sa ciclop . i critica literar a acceptat, cople it , aceast prezen bubuitoare, f r s - i modifice substan ial – pentru i din pricina aceasta – vechiul mod normativ de a pricepe poezia. Ea ar fi trebuit s pre uiasc de

la început, i f r condi ii i amân ri, grandilocven a, enormit ile de această spe , care sunt, prin tradi ie, metafore ale sufletului clocotitor. [...] Prefer m aceste enormit i, aceste nebunii hohotitoare i excesive fiindc ele sunt semne ale acelei percep ii turmentate, proprie doar marilor poseda i i prevestitorilor testamentari, ini iatori, f r voie, ca i adesea P unescu, de formidabile viziuni deschiz toare de cercuri.» (NegEx, I, 209 sqq.).

Eugen Simion (1971)

Eugen Simion consider c volumul *Istoria unei secunde* de Adrian P unescu «are valoarea unui manifest liric; marcheaz revenirea poeziei tinere la o formul pe care p rin ii ei spirituali au ratat-o: *poezia politic* . [...] În *poezia politic propriu-zis* , Adrian P unescu folose te fa de eveniment dou atitudini: fie dilatarea, ridicarea lui la valoarea unui simbol ge neral prin acumulare de propozi ii oraculare, fie, în sens contrar, tendin a de a înveli rana deschis a faptului într-o plas de imagini aluzive. În primul caz poemul se deschide, se expliciteaz pe m sur ce în cuptoarea rele lui înc p toare într noi arje de minereu verbal, în cel de al doilea se codific , p trunde deliberat în zona aproxima iei i a aluziei.» (SSra, I, 256 sq.).

Pentru primul aspect, Eugen Simion consider a fi mai revelator, între multe altele, ciclul ce are ca protagonist personalitatea revolu ionar-democratic a lui Nicolae B lcescu, eroul român-pa optist fiind imaginat ca profet-aburariu („suflet”, „spirit”, „duh blând”), parc „teleghidat” de zei a Clio, de spiritul justi iar al istoriei române ti, peste p mânturile rii, peste apele rii, spre a nu se altera pe undeva puritatea i demnitatea na iunii noastre: *Stafia lui B lcescu colind blând prin ar , / primarii de jude e s tie c e ea. / Ne d ocol de-atâta i de atâta vreme, / i parc s-ar întoarce, i parc ar pleca; ori se întreab asupra celor ce sunt de f cut, bineîn eles, cre tine te, ritualistic-autohton, pentru lini tirea sufletului / icoanei lui Nicolae B lcescu, dac nu i se tie înc unde se afl cu exactitate mormântul marelui erou, de pe când era exilat la Palermo-Italia: Ce facem cu B lcescu, noi, cei care-l cunoa tem ? / Ce-i de*

Alte opinii

Zecile de volume de poezie ale lui Adrian P unescu, însum ând peste 300.000 de versuri, a adar dep ind cea mai întins epopee a lumii, *Mahabharata* (215.000 de versuri), realitate liric f r asem nare, nu numai în istoria literaturii române, ci i în literatura universal , creeaz impresia / certitudinea c ne afl m în fa a unei impresionante uzine de poezie, a c rei „produc ie”, potrivit concep iei p unesciene despre misiunea poetului / poeziei, înseamn „armonie în s lb ticie”: *C omenirea-i un ciudat amestec / De violen i de duio ie, / R get de leu în ou de ciocârlie, / Dar toat lumea trebuie s tie / C nu-i poetul animal domestic, / Ci armonie în s lb ticie*. Poetul trebuie s fie în stare de orice sacrificiu, pentru Pat ria sa, pentru semenii s i, s -i uimeasc mesianic poporul prin biruin ele sale: *Dac mi-a da pentru gloria rii o mân , / Poate chiar mâna dreapt cu care scriu, / Poate numai atunci v -ar fi limpede într-un târziu / Cine sunt i ce-nseamnă în cultura român . // [...] // Sunt Poet ce -nvinge, armonie a s lb ticie spontane, / M simt c a o eav de tun preg tit -ntre dou icoane*. («Eu, cel care v irit » –PTiub, 454). Mai nuan at decât în alte texte pe aceea i tem , în lungul poem, *Poetul ca totalitate*, datând din 28 iulie 1989, Adrian P unescu î i exprim crezul s u literar, concep ia despre misia / misiunea creatorului de art a cuvântului. Mai întâi subliniaz c Poetul este înzestrat cu un alt tip de privire, amendabil dinspre *ens*-ul comun pentru estomparea grani elor, a spa iilor dintre obiecte, ceea ce s-ar t lm ci prin capacitatea de a observa „numitorul comun” al celor ce alc tuiesc universul nostru, con tinentizând c respectiva „calitate” este semn al adev ratei poezii: *Poetul trece printre lucruri cu o privire imprecis / i simte-n el vinov ia de-a nu putea deosebi / o stea din cer, de o ulcic , de pe p mânt, sau de-o cais / i afl azi c viciul sta e semnul marii poezii*. (PPcenz, 526); apoi, poetul este totalitate, structur -paradox, în care se îngem neaz extremele pân „la confuzie”, tot ceea ce ine de sfera binelui i de sfera r ului, cum, de altfel, i în ceilal i indivizi umani, numai c îl deosebesc de ace tia mesianismul s u, convingerea, credin a c este un Iisus Hristos al unei noi Învieri; are înaltul spirit justi iar, fericindu-l «puterea de-a nu nedrept i pe nimeni», poate, i din perspectiva tiin ei sale de a se face nemuritor, preg tindu-se pentru o via de dincolo de moarte, chiar dac în această via tr ie te „strâmb”, cu bacoviene aripi de plumb: *Poetul e totalitate cu fiecare gest al s u, / e avocatul din oficiu, mereu al c auzelor toate. / Exist binele i r ul ? Poetul e i bun i r u ! / Poetul nu se cantoneaz , poetul e totalitate. // [...] // Pentru po et nu prea exist nici adun ri i nici sc deri, / iar împ r irea i-nmul irea degeaba trag în el cu tunul, / el crediteaz am nuntul, Hristos al*

altei învieri... Poetul trebuie în eles ca totalitate, nu ca sinteză ori ca rest, fiind – la „stricarea” ordinii lumii – «o formă de protest», deoarece fiecare rost adevărat al lumii s-a conservat într-unul dintre versurile sale; este „mereu cinstit cu sine”, fiind de partea lumii în întregul ei; are luciditatea de a se oferi drept jertfă de sânge pentru menținerea pământului în sacralul întreg cosmic, ceea ce îl determină să cânte jertfa întru înobilarea lumii / universului [...] Din perspectiva poetului trebuie să înțelegem că omul liber, în «hemoragia libertăților inutile», în elegerile absolute necesitate a libertății sale în armonie cu celelalte libertăți, pledând pentru ordine, nu pentru haos, pentru legea ca formă a libertății, deoarece «bronzul fără formă / nu va fi niciodată monument»; libertatea de creație înseamnă și destinație; poetul declină liric raportul libertate – necesitate cu deosebit patos: *Nici o libertate / n-are nici un rost / singur, / fără setea de ea, / [...] // Bronzul fără formă / nu va fi niciodată monument, / libertatea fără necesitate / nu va fi niciodată creație...* («Sunt un om liber» – PS, 5 sqq.). Poetul este „magazinul” lacrimilor / durerilor lumii, poezia fiind transcriere de „stăruire care dor”, versul – „plângă” al condiției umane: «transcriu doar niște stăruiri care mă dor / și scriu un vers atunci când nu-l pot plânge» (*Inevitabila poezie* – PS, 311). Trupul poetului nu este barbiană «fornicătoare a mizeriilor cu sare», ci «un port la străniile mari»; poetul nu are «vreo pretenție de a urca / pe scări ierarhice, în veacul acesta», în vârful piramidei sociale, dar el este mai mare decât împăratul, regele, președintele, decât omenirea toată, pentru că oamenii, poporul sălăluiesc în spațiile poeziei / versurilor sale: *Eu pot să mă îndoi, dar nu mă îndoi, / și ca poet, voi tot să luăm în aminte, / oricum, eu sunt mai mare decât voi / că vă-am închis la mine în cuvinte. // În viața tuturor la fel tresar, / de ieri în fața lumii cu trufie, / ef de birou, sau ef de aprozar, / de rangul tău, deloc nu-mi pasă mie.* Este conștient de adevărul că fără poezie omenirea „s-ar înanimaliza”, ar recădea în regnul necuvântătoarelor; poezia înseamnă ieșire din regn, calea spre Dumnezeire, spre mirabilele puteri ale Logosului creator de universuri: *Fără poezie, pământul ar muia, / și casele s-ar stinge fără teatre, / și noaptea nu s-ar mai sfârși în zău / și pruncii ar putea atât, și latre. // Desprinderea de regnul animal, / intrarea în limbuta noastră oază, / ca și proiecta în ideal, / prin poezie se realizează! / și orice literă pe care-o scriu / la voi adânc în sânge se resimte, / ca un ceresc, nedezmințit pariu / de dincolo de legi și de cuvinte. // Eu simt că am puterea să vă schimb / cu un poem al meu, fără de moarte... (PS, 312). Poezia înseamnă viață, triumfal omului în fața morții universale; și de aceea o dăruie te semenilor, o lasă testamentar poporului și ție, omenirii întregi, generațiilor prezente și latre. // Desprinderea de regnul animal, / intrarea în limbuta noastră oază, / ca și proiecta în ideal, / prin poezie se realizează! / și orice literă pe care-o scriu / la voi adânc în sânge se resimte, / ca un ceresc, nedezmințit pariu / de dincolo de legi și de cuvinte. // Eu simt că am puterea să vă schimb / cu un poem al meu, fără de moarte... (PS, 312). Poezia înseamnă viață, triumfal omului în fața morții universale; și de aceea o dăruie te semenilor, o lasă testamentar poporului și ție, omenirii întregi, generațiilor prezente și viitoare, chiar sub blestem: *Asupra voastră las acest blestem, / că-n viața voastră, orice-ar fi să fie, / prin orice răni ar fi să-nțărziem, / și nu vă desprindă și de poezie* («27 august 1988, Bistrița-Năsăud» – PS, 313). Poetul Adrian Păunescu a reușit, în anii totalitarismului, „să mobilizeze masele”, îndeosebi noua generație, întru receptarea „poeziei și muzicii tinere”, umplând până la refuz stadioanele României, realitate fără asemănare la scară planetară; căci văzută ca „spital de urgență” al sinelui, poezia devine „spital de urgență” al omului ce se regăsește în ea, al omenirii întregi [...].*

«Puterea de a da înui a unui popor prin istorie – după cum subliniază criticul / istoricul literar Ion Pachia Tatomirescu – nu o constituie „banii”, ci constă în cultivarea „sfintei grădini” a limbii sale, a valorilor poeziei sale și ale tuturor artelor sale, în capodoperele / monumentele sale culturale, pe care le lasă moștenire urmașilor, astfel, întregii umanității» (TGrp, 443): *și forța ni-ai aici, nu nicăieri, / În artă și-n altare, nu-n monede. // Sunt niște maici în jurul turlei sfinte, / și-n jurul Operei de Artă Pură, / Pe te-le și în-le, Părinte, / La câte vâd și simt și tu și-n dur. // Ca la o limpede răscruce-a soartei, / aflăm aici ce adevăr ia ființă: / credința crește prin puterea artei, / iar Arta izvorăște din Credință.* («Credință și artă» – PPCenz, 310).

Începând cu *Istoria unei secunde* (1972) și continuând cu volumele: *Repetabila povară* (1974), *Pământul deocamdat* (1976), *Manifest pentru sănătatea pământului* (1980), *Iubi și-vă pe tunuri* (1981), *Rezervația de zimbri* (1982), *Totul și iubirea* (1983), *Manifest pentru mileniul trei* (1984), *Sunt un om liber* (1989), *Poezii cenzurate* (1990), *Trilogia cîruntă* (1994) etc., Adrian Păunescu pune în lumina istoriei literaturii noastre cel mai puternic filon de poezie socială, de poezie politică „la zi”, unde mesianismul cunoaște cea mai incandescentă încărcătură lirică înregistrată vreodată de la Octavian Goga și până în prezent. Nu există problemă socială / politică importantă, din afară ori de pe planetă, care să nu fie conjugată cu patosul

caracteristic, la moduri epico-lirice, în autentice registre stilistice p unesciene, de la proble ma p rin ilor din perioada socialismului, c rora fiii – cu câ tigurile / salariile lor – nu le puteau asigura o b trâne e lini tit (situa ia neschimbându-se nici dincoace de 1989), cum, de pild , în memorabila, în sfâ ietoarea elegie, ce poart titlul „Repetabila povar ” – *Cine are p rin i pe p mânt nu în gând, / mai aude i-n somn ochii lumii plângând. // [...] // Umili i de nevoi i cu capul plecat, / Într-un biet or el, într-o zare de sat, // [...] // Coco a i, cocârja i, într-un ritm infernal, / Te întreb de tii pe vreun ef de spital... –* pân la problema „vân torii de Români” (...Mare alii stelei sângerânde / Ies la vân toare de români. // [...] // Circ pe Prut i cimitir pe Nistru, / Sânge nou n zare în fântâni... – «Vân toarea de români», 26 mai 1993, în vol. «Româniada» / PTC, I, 137 sq.), ori a îngrijirii cimitirelor de eroi -români din str in tate (din poemul «Cimitir de români la Haguenau»: *Hei, solda i români f r de rude / Nimeni nu-i a a s rman ca voi, / Dumnezeu din ceruri nu aude / Dorul vostru de-a pleca 'napoi. // Nimeni nu v face parastasul, / Mul i r mân solda i necunoscu i, / Moartea nu v -ntreab cât e ceasul / Nici de rangul marilor virtu i. // Pentru voi istoria e oarb ... // ... Cu p mânt str in suci t pe oase / Voi de-abia înainta i prin cer / Tragice morminte glorioase / Vame ii nici acte nu v cer. // [...] // Peste ne tiuta noastr moarte, / Via a e un cinic paradox, / Auzi i i voi cum, de departe, / Bate-acela i clopot ortodox. –* PTC, II, 190 sq.). Nu scap ochiului cu laser liric nici chestiunea „democra iei pe stomacul gol”: *Cu noi biografii i alte nume, / Ne-mpleticim gre os în temenea, / Nu-i libertate în această lume, / [...] / Nu mai avem nici ap i nici pâine, / Democra ie pe stomacul gol. // Se-aude, de aproape, de departe, / Un ordin f r drept la alt apel, / Acest popor e condamnat la moarte, / L-au anesteziat în chip i fel. // Teroare, prostitu ie i ur , / Corup ie, tr dare i incest / i to i se umilesc i se înjur . / Suntem, probabil, cei mai tri ti din Est. // Partidele se bat în târg cu pietre. // [...] // Ne înso esc tenta iile toate, / Dar nu mai vrem, oricât ne-ar am gi, / Acest import-export de libertate, / În schimbul ieftiniei României.* («Democra ie pe stomacul gol», în volumul «Bie i lampagii» / PTC, III, 109 – 113) etc. Galaxia liric a lui Adrian P unescu, îndeosebi prin poezia social / politic , profund reverberatoare de suflet românesc, de con tiin de neam, de etic na ional , se relev într-un veritabil i incendiar „manifest” pentru mileniul al III -lea. (TGrp, 440 – 449).

La împlinirea vârstei de 67 de ani i s-a acordat „Meritul academic” pentru crea ia literar i pentru sus inerea proiectelor Academiei Române.^[7]

Sunt cunoscute dou statui (busturi) ale poetului:

- 1986 - bust al poetului executat de sculptorul Deac (p strat cu discre ie în casa poetului)
- 1999 - bustul poetului, executat de artistul Rodion Gheorghi i asezat în centrul localitatii Sl tioara (Vâlcea), în acela i complex statuar cu Mihai Eminescu, Ion Luca Caragiale, Ion Creang , Mihail Sadoveanu i prozatorul Dinu S raru.
-Un bust de bronz al poetului Adrian P unescu a fost dezvelit, mar i, 30 noiembrie 2010, pe Aleea Scriitorilor din Alba Iulia, în prezen a a peste dou sute de persoane, localnici, autorit i i participan i la Congresul Spiritualit ii Române ti, manifestare al c rui pre edinte a fost în ultimii ani.

...Iat câteva dintre poemele ce-i vor str jui eternitatea i vor striga m rturi a luminoas , despre acel uria , **ADRIAN P UNESCU** (...cu bune i rele, dar **stra nic de VIU!**):

BASARABIA PE CRUCE

Se urc Basarabia pe cruce
i cuie pentru ea se preg tesc
i prim vara jertfe noi aduce

i plînge iar i neamul românesc.
Noi n-avem nici un drept la fericire,

Mereu în cas moare cineva
i n-are ara dreptul s respire
i nici pe-acela, simplu, de-a visa.

De-acolo unde s-a sfîrîit p mîntul,
Vin triburi, s ne ia p mînt i fra i
i-n fa a lor abia rostim cuvîntul

CAPUL DE LA TORDA

Capul lui Mihai Viteazu azi la Torda se
ridic ,
i întreab de ce ara a r mas a a de mic
i Câmpia Tordei trist îi r spunde lui cu
jale:
"Fiindc ast zi ducem lipsa capului M riei
Tale!"

Nu mai acuza i str inii c ne taie domnitorii,
C intimideaz ara cu guverne provizorii
Eu atît a vrea s aflu, ar tîndu -ne obrazul:
Totu i unde au fost românii, cînd a fost t iat
Viteazul?

Nu voi consuma otrav pentru nici un fel de
Basta,

RUG PENTRU P RIN I

Enigmatici i cumin i,
Terminîndu- i rostul lor,
Lîng noi se sting i mor,
Dragii no tri, dragi p rin i.

Chiam -i Doamne înapoi
C i-a a au dus-o prost,
i f -i tineri cum au fost,
F -i mai tineri decît noi.

Pentru cei ce ne-au f cut
D un ordin, d ceva
S -i mai po i întîrzia
S o ia de la început.

Au pl tit cu via a lor
Ale fiilor erori,
Doamne f -i nemuritori
Pe p rin ii care mor.

Ia privi i-i cum se duc,
Ia privi i-i cum se sting,
Lumân ri în cuib de cuc,
Parc tac, i parc ning.

REPETABILA POVAR

i, prin t cere, suntem vinova i.

Ce cale poate ara s apuce?
În tragica, neconvertita zi,
Se urc Basarabia pe cruce
i nu tim învierea cînd va fi.

Totu i unde-au fost ai no tri, i atunci, i-n
vremea asta?

Cum se-ajunge pîn' la gâtul Voievodului de
ar ,

Dac nu-s tr d ri acas , lîng ura de afar ?

Capul lui Mihai Viteazu ne-a l sat numai cu
trupul,

Nu conteaz c str inii nu aveau nici pic de
scrupul,

Eu, de-o singur -ntrebare, m scîrbesc i m
mai mîinii:

Totu i unde-au fost, românii? Totu i, unde
sunt românii?

Plini de boli i suferind
Ne întoarcem în p mînt,
Cît mai suntem, cît mai sunt,
Mîngîia i-i pe p rin i.

E p mîntul tot mai greu,
Desp r irea-i tot mai grea,
S rut-mîna, tat l meu,
S rut-mîna, mama mea.

Dar de ce privi i asa,
Fata mea i fiul meu,
Eu sunt cel ce va urma
Dragii mei m duc i eu.

S rut-mîna, tat l meu,
S rut-mîna, mama mea.
R mas bun, b iatul meu,
R mas bun, feti a mea,

Tat l meu, b iatul meu,
Mama mea, feti a mea.

Cine are p rin i, pe p mânt nu în gând
Mai aude i-n somn ochii lumii plângând
C am fost, c n-am fost, ori c suntem cumin i,
Ast zi îmb trântind ne e dor de p rin i.

Ce p rin i? Ni te oameni ce nu mai au loc
De atâ ia copii i de-atât nenoroc
Ni te cruci, înc vii, respirând tot mai greu,
Sunt p rin ii ace tia ce ofteaz mereu.

Ce p rin i? Ni te oameni, acolo i ei,
Care tiu dureros ce e suta de lei.
De sunt tineri sau nu, dup actele lor,
Nu conteaz deloc, ei albir de dor
S le fie copilul c-o treapt mai domn,
Cât munc în plus, i ce chin, cât nesomn!

Chiar acum, când scriu, ca i când a urla,
Eu îi tiu i îi simt, p timind undeva.
Ne-amintim, i de ei, dup lungi s pt mâni
Fii b trâni ce suntem, cu p rin ii b trâni
Dac lemne i-au luat, dac oasele-i dor,
Dac nu au murit tri ti în casele lor...
Între ei i copii e-o pr sil de câini,
i e umbra de plumb a preazilnicei pâini.

Cine are p rin i, pe p mânt nu în gând,
Mai aude i-n somn ochii lumii plângând.
C din toate ce sunt, cel mai greu e s fii
Nu copil de p rin i, ci p rinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns
Îns pentru potop, înc nu-i de ajuns.
Mai avem noi p rin i? Mai au dân ii copii?
Pe p mântul de cruci, numai om s nu fii,

Umili i de nevoi i cu capul plecat,

Într-un biet or el, într-o zare de sat,
Mai a teapt i-acum, semne de la str mo i
Sau scrisori de la fii cum c-ar fi noroco i,
i ca ni te stafii, ies arare la por i
Despre noi povestind, ca de mo ii lor mor i.

Cine are p rin i, înc nu e pierdut,
Cine are p rin i are înc trecut.
Ne-au f cut, ne-au crescut, ne-au adus pâni -aci,
Unde-avem i noi însine ai no tri copii.
Enervan i pot p rea, când n-ai ce s -i mai rogi,
i în genere sunt i ni el pis logi.
Ba nu v d, ba n-aud, ba fac pa ii prea mici,
Ba-i nevoie prea mult s le spui i explici,
Coco a i, cocârja i, într-un ritm infernal,
Te întreab de tii pe vre-un ef de spital.
Nu-i a a c te-apuc o mil de tot,
Mai cu seam de faptul c ei nu mai pot?
C povar îi sim i i ei tiu c -i a a
i se uit la tine ca i când te-ar ruga...

Mai avem, mai avem scurt vreme de dus
Pe con tiin povara acestui apus
i pe urm vom fi foarte liberi sub cer,
Se vor împutina cei ce n-au i ne cer.
Iar când vom începe i noi a sim i
C povar suntem, pentru-ai no tri copii,
i abia într-un trist i departe târziu,
Când vom ti dispera i ve ti, ce azi nu se tiu,
Vom pricepe de ce fiii uit curând,
i nu v d nici un ochi de pe lume plângând,
i de ce înc nu e potop pe cuprins,
De i plou mereu, de i pururi a nins,
De i lumea în care p rin i am ajuns
De-o vecie-i mereu zguduit de plâns.

in memoriam

**...S-A MAI STINS, MULT PREA
GRABNIC, O F CLIE A NEAMULUI
ROMÂNESC...**

-in memoriam GABRIEL STĂNESCU -

...Duminic , 21 noiembrie 2010, la Bucure ti, s-a mai stins, mult prea grabnic, o f clie a Neamului Românesc: **GABRIEL STĂNESCU** – om de vast i rafinat cultur , scriitor, editor, publicist de marc , manager extrem de energic i, în primul rând, om de mare curaj i cu un caracter puternic. Cu crezuri neclintite – întru cre tinismul ortodox. Probabil, efortul de a se bate, într -una, cu o lume împotriva strâmb t ii c reia lupta înc din tinere e (cu n dejde c , dac nu el, m car genera iile ce vor veni, vedea - vor lumina izb virii, prin re-îndumnezeire, a Neamului Românesc i a Lumii Umane de pe Terra!...) - l-a frânt...Dintr-odat , fulger tor, ca pe stejarii multisecolari!

...Nu avea decât 59 de ani. Se n scuse la Bucure ti, în 1951. Era Licen iat al Facult ii de Filosofie, Universitatea Bucure ti, 1977. Doctor în filosofie, în 2002, cu teza: *Particularit i etno-culturale ale românilor americani. Contribu ii la studiul comparativ al etnosului românesc*. A debutat la revista ie an *Cronica*, în 1969. Era membru al Uniunii Scriitorilor din România. În 1983, a fondat, al tu ri de tefan Damian i Sergiu tef nescu, cenaclul *Universitas*, sub conducerea dlui profesor Mircea Martin. Fondator al revistei-**blazon de onoare i demnitate româneasc**, *Origini* (revist cu un con inut hot rât de dreapta – un con inut elevat, atât ideatic, cât i estetic) – dar i al revistei *Caietele Interna ionale de Poezie !!!* - ... i director al unei prestigioase edituri (cu r sunet nu doar românesc, n u doar american, ci interna ional: **Criterion Publishing**.

...Dup 1990, Gabriel St nescu a emigrat în SUA, revenind în România dup mai mul i ani de exil. A condus i o revist româno-american de cultur : *Romanian Roots*. Prin aceast revist i prin tot ce-a f cut, din punct de vedere cultural, în SUA, **GABRIEL ST NESCU S -A DOVEDIT UN CU MULT MAI BUN I AUTENTIC AMBASADOR AL CULTURII ROMÂNE TI, AL VALORILOR TRADI IONALE I DE DUH ROMÂNE TI, DECÂT AMBASADORII NUMI I OFICIAL, DE LA PALATUL COTROCENI/BUCURE TI...** i infinit mai luminos, sincer i util Neamului nostru, decât “ efi /responsabili” (IRESPONSABILI!)...aculturali, tr d tori de neam, cum este “ eful” I.C.R., dl Horia Roman Patapievici (de fapt, directorul onorific al I.C.R. este dl pre edinte al României, Traian B sescu...!!!)... - tr d tor “patapievicean” care a devenit blasfemiator de frunte, ca autor al “*expozi iilor cu cântec*” (...cea cu zwastica de pe “posteriorul” poneiului roz i cu “erec iile necontrolate” ale, cic , Neamului Românesc!!!...cea din SUA, fire te...) - i, apoi, cea de la Bochum/Germania: “*Omagiu lui Iuda*”...!!! C Neamul care a fost “*întâi cre tin, i apoi român*”, cum zice Nichifor Crainic, despre noi, cei cre tina i de Întâiul Chemat, Apostolul Andrei... - da, noi... noi lui Iuda ne închin m, iar nu Luminii Lumii-HRISTOS!!! i ne mai mir m de b taia Lui Dumnezeu...

...Practic, **GABRIEL ST NESCU “f cea naveta”, de câteva ori pe an, între România (unde avea familia... i toate dorurile Duhului!) - i S.U.A., unde- i împlinea, cu o con tiinciozitate martiric , LA PALATUL COTROCENI/BUCURE TI...** i infinit mai luminos, sincer i util Neamului nostru, decât “ efi /responsabili” (IRESPONSABILI!)...aculturali, tr d tori de neam, cum este “ eful” I.C.R., dl Horia Roman Patapievici (de fapt, directorul onorific al I.C.R. este dl pre edinte al României, Traian B sescu...!!!)... - tr d tor “patapievicean” care a devenit blasfemiator de frunte, ca autor al “*expozi iilor cu cântec*” (...cea cu zwastica de pe “posteriorul” poneiului roz i cu “erec iile necontrolate” ale, cic , Neamu lui Românesc!!!...cea din SUA, fire te...) - i, apoi, cea de la Bochum/Germania: “*Omagiu lui Iuda*”...!!! C Neamul care a fost “*întâi cre tin, i apoi român*”, cum zice Nichifor Crainic, despre noi, cei cre tina i de Întâiul Chemat, Apostolul Andrei... - da, noi... noi lui Iuda ne închin m, iar nu Luminii Lumii-HRISTOS!!! i ne mai mir m de b taia Lui Dumnezeu...

...Practic, **GABRIEL ST NESCU “f cea naveta”, de câteva ori pe an, între România (unde avea familia... i toate dorurile Duhului!) - i S.U.A., unde- i împlinea, cu o con tiinciozitate martiric , misiunea cultural , întru recunoa terea DEPLIN DESLU IT a Vocii Neamului Cultural Românesc, în simfonia vocilor Corului Neamurilor de Duh ale P mântului!**

...C r ile lui Gabriel St nescu, publicate la diverse edituri: *Exerci ii de ap rare pasiv*, Ed. Albatros, 1984; *Împotriva metodei*, Ed. Albatros, 1991; *America! America!*, Ed. Euphorion, 1994; *Sfâr itul care începe*, Ed. Panteon, 1996; *Stress*, Ed. Helicon, 1998; *Identitatea neantului*, Colec ia Poe i optzeci ti, Ed. Axa, 1998; *Manuscrisul unei veri fierbin i*, Editura Muzeul Literaturii Române, 2008.

C r ile lui Gabriel St nescu, publicate la Editura sa, **Criterion Publishing**: *Peisaj cu memorie, Poeme haiku memory landscape*, 1996; *Unde am fugit de acas ?*, 2001; *Pentru o defini ie a specificului*, 2006; *Curajul de a sfida moartea. Convorbiri cu Mircea Nicolau*, 2007; *Day after night; O speran numit Mayflower*, 2008; *Ultimele dialoguri cu Petre u ea*, 2008; *Dumnezeul lui Borges - poeme* (edi ie bilingv), 2009; *Jurnal în c utarea poeziei; Mircea Eliade, în con tiin a contemporanilor s i din exil ; Aventura culturii române ti în America*, 2010...

... Destul de recent, prin 2007, a apărut **ANTOLOGIA DE POEZIE A DIASPOREI ROMÂNE TI DIN AMERICA** (lucrare excelent, calitativ! – îi exprimând un viguros punct de vedere al culturii poetice românești, ajunse pe tărâmul “*modelului democrației mondiale*” – SUA...) : „*Timpul – Ran Sângerând . Poezii români în Lumea Nou*”, volum apărut la Editura „*Criterion Publishing*”...Antologatorii volumului: **Istefan Stoenescu** și **Gabriel Stănescu**.

...L-am cunoscut, întâi, indirect, prin unchiul meu, profesorul universitar și oratorul creștin Constantin Em. Bucescu, alături de care a înut, prin toată țara, dar și în străinătate, pentru românii (cu lacrimi în ochi...) din diaspora cea necăjită..., sute de conferințe fierbinți și inspirate, închinată acelei miraculoase mișcări de renaștere națională, deci, ortodoxă, a tineretului român interbelic – Mișcarea Legionară, cunoscută și sub numele (încrîptând zori ai unei noi etape de evoluție spirituală a planetei Terra și, implicit, a României) de *Legiunea Sfântului Arhanghel Mihail*.

...Apoi, l-am cunoscut și direct, la Tecuci: era o lansare de carte a unui prieten comun, acum vreo 4-5 ani (îmi vândându-mi cele câteva cărți publicate, mi-a și propus nu doar să colaborez la revista lui dragă, cu care se mândrea, precum cu un blazon nobiliar, autentic și boreal de străvechi – *Origini* – ci s-a oferit și-mi publice și o carte...mai greu publicabilă, de vreo editură, în aceste vremuri de dictatură anti-național/globalistă, drăpată greșit sub faldurii...“*democrației liberale*”!) – ...apoi, ne-am reîntâlnit pe Internet, de sute de ori (până chiar acum două săptămâni!)... și, în cele din urmă, la Târgul de Carte din București/*Bookfest*, de acum 2 ani (...printre alți scriitori, îmi lansa și mie o carte scoasă de editura sa, la standul său relativ mic, dar extrem de bine pus în valoare și de frecventat, în cele 5 zile de expunere, de către sute de mii de împătimiți ai **cărții-care-nu-minte!**).

...Anul acesta, omul de rafinată cultură Gabriel Stănescu mi-a acordat, prin fundatia revistei sale, *Origini*, **Premiul pentru Publicistică**... Îi răman profund recunoscător...în eternitate

prof. dr. **Adrian BOTEZ**

interviul revistei “contraatac”:

IONU CARAGEA

Profesie
scriitor

Data și locul nașterii
12 Aprilie 1975 - Constanța

Vârsta: 35 de ani

Ionu Caragea este un scriitor român din diaspora. Din 2003 trăiește în Montréal, Canada. Este supranumit drept Poetul născut pe Google. În proza de ficțiune folosește pseudonimul Snowdon King [4]. Este cofondator și vicepreședinte al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec.

Date biografice

Ionu Caragea s-a născut la 12 aprilie 1975 în orașul Constanța, România. Urmează școala Generală nr.38 din localitatea Liceul Industrial Energetic. În anul 1998 devine absolvent al Facultății de Educație Fizică și Sport, Universitatea Ovidius Constanța.

Activitatea literară

Ionu Caragea este webmaster și promotor literar pe siteurile www.ionutcaragea.ro și www.aslrq.ro, fondator și administrator al cenaclului literar Prietenii Poeziei, redactor șef al revistei de poezie, eseuistica și

literatura de fictiune - Sfera Online, membru al cenaclurilor literare: Virtualia - Iasi, Atheneum - Vancouver, Alternativa - Toronto, Bocancul literar - Bucuresti. Fondeaza pe 16 iulie 2008, impreuna cu poetul Adrian Erbiceanu, Asociatia Scriitorilor de Limba Romana din Québec(ASLRQ) si Editura ASLRQ. Activitatea sportiva

Practica rugbiul de performanta incepand din 1983, la echipa Clubului Sportiv Scolar nr.2 din Constanta, sub indrumarea reputatului antrenor Peter Ianusevici. In 1994 devine campion national de juniori cu echipa Farul Constanta. In 1994 debuteaza la echipa Callatis Man galia in liga a doua de seniori. In perioada 1996 - 2002 activeaza in divizia nationala la echipele C.F.R Constanta si Farul Constanta. In 2003 emigreaza in Canada si isi continua cariera de sportiv la echipa de rugbi Parc Olympique din Montréal cu care castiga trei titluri de campion al provinciei Quebec. Este fiul lui Florin Caragea, fosta glorie a generatiei de aur a rugbiului romanesc.

Debut literar

A debutat in anul 2006, la Editura STEF din Iasi, cu volumul de versuri - Delirium Tremens.

Volume publicate

Delirium Tremens, poezii, Editura STEF, Iasi, iulie 2006

M-am nascut pe Google, poezii, Editura STEF, martie 2007

Donator universal, poezii, Editura STEF, iunie 2007

Omul din cutia neagra, poezii, Editura FIDES, Iasi, decembrie 2007

33 bis, poezii, Editura FIDES, ianuarie 2008

Analfabetism literar, pamflet, Editura FIDES, ianuarie 2008

Dictionarul suferintei, citate si aforisme, Editura FIDES, iunie 2008

Negru Sacerdot, poezii in vers clasic, Editura FIDES, iunie 2008

Textul este disponibil sub licenta GNU pentru documentatie libera.

Versiunea originala a acestui articol se afla la: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ionut_Caragea

INTERVIU CU SCRITORUL IOMUL DE CULTUR ROMÂNNO-CANADIAN, IONU CARAGEA: “ÎMI PLACE SĂ COBOR ÎN ABIS SAU SĂ ZBOR SPRE ÎN L ÎMI PRIMEJDIOASE”

1-A. B. : -Ca și mulți amici de-ai mei, din ultimii zece ani, și dvs. îmi sunteți amicul cel...”*de pe Internet*”: nu ne-am văzut, niciodată, “*face tre fa*”, dar ne-am întrezărit, totuși, “*Duh c tre Duh*”, prin ce-am citit unul de la altul. Evident, e loc de mult mai mult și de mult mai bine! În primul contact internetistic pe care l-am avut cu dvs., am fost foarte plăcut impresionat de maturitatea poeziei dvs.! Este o poezie puternic-convingătoare, deși (ar zice unii “useriți” de azi...) este uimitor de decent, pentru un tânăr al anului 2010...o poezie pe care unii “useriți” n-o scriu nici în pragul morții...iar dvs. aveți doar 35 de ani! Ce anume a determinat, în viața dvs., această “gravizare” (de la “grav”, evident! - iată cum se nasc cuvintele: în interviuri!), a “*opinie ontologice*”, și-i zicem așa?! Iată o mostră, frumoasă, ca poezie, dar oarecum ocant, pentru cei ce vă cunosc, pentru că se simte că nu este doar “teribilism” (o fi fiind și așa ceva, la această vârstă - dar doar ...“o picătură”, CEL MULT!) și, cu atât mai puțin, poznaș : “eu și cu moartea iubită mea fidel / flirt m de-o viață / îi tot trimit scrisori ajunse la pubertate (...) cad muzele ca picături de ploaie / cad crucile sunt mult prea obosite / de-atâta așteptare și nimic / prin cimitire pentru site / cad crucile și eu / nu le ridic”.

IONU CARAGEA: *Domnule Adrian Botez, în primul rând mă bucur faptul că mă număr printre amicii dumneavoastră, fie și virtuali. Revenind la prima întrebare, eu, ca poet, m-am născut pe Google, un spațiu UNIVERSAL de creație și manifestare. Mai mult de-atât, sunt racordat prin experiență direct la culturile și civilizațiile lumii. Vă rog frumos să nu mă comparați cu generațiile autohtone care n-au depășit încă străzile mării și ale cartierelor în care locuiesc. Mai mult de-atât, nu mă supun*

curentelor i canoanelor literare, dou mii ste, anvangardiste, boieriste, bucure tiste etc. doar pentru a face parte dintr-o ga c de versificatori care se laud între ei. Unii critici m -au considerat diferit fa de ceea ce se catalogheaz i se promoveaz în România dar, aten ie, asta nu înseamn c nu sunt sincer. Este modul meu de a fi i de a m exprima. Dac simt diferit... scriu diferit, asta se poate vedea i în varia iile stilistice. Decen a scrierii mele cred c se trage din influen a pozitiv a mentalit ii „de afar ”. Cât despre tinere ea mea, nu-mi place acest apelativ, tân rul poet, pe care mi -l atribuie mul i. Probabil c nu au mai întâlnit pe cineva de vârsta mea care s aib o asemenea carier literar i un scris pe m sura experien ei de via .

2-A.B.: Stimate domnule **IONU CARAGEA** – am „frunz rit” disputele de pe Internet, privitoare la personalitatea dvs. Pute i face un rezumat l muritor, al opiniilor „wikipedi tilor”? Sunt convins c , în lumea „b trânilor”, este mult invidie i mult conservatorism non -constructiv, ci de cel veninos i p gubos...De unde crede i c vine aceast team de personalitatea dvs. – ...oare din impoten a spiritual a genera iilor optzecist i nou zecist ?

IONU CARAGEA: *Ah, a i aflat unele fapte pe care tocmai m hot râsem s le las îngropate. Dar nu cunoa te i detaliile. Wikipedi tii se tem de mine datorit faptului c m pricep bine în domeniul edit rii pe acea enciclopedie. Tocmai de aceea m i cenzureaz total, fie ca utilizator, fie terg orice articol despre mine. Informa iile care pentru al ii sunt invizibile, mie îmi sar în fa ca ni te mostre de incompeten i monopol cultural. Lucrurile sunt mult mai complicate decât par, vorbesc de influen e politice, marketing, publicitate, s nu crede i c Wikipedia este o enciclopedie liber a a cum se spune. Este o ma în rie de creat imagine i f cut bani, condus din umbr de persoane dubioase, f r identitate. Cum este posibil ca ni te administratori incompeten i, care au cu totul o alt preg tire, s ia decizii radicale în domenii în care nu se price p absolut deloc? Pe ce cuno tin e se bazeaz ei când terg sau cenzureaz articole, atâta timp cât nivelul lor de cultur este aproape zero i singura surs dup care se orienteaz este doar INTERNETUL? Referitor la genera iile scriitorilor optzeci ti sau nou zeci ti, câ i scriitori se pricep la editare pe Wikipedia sau câ i au habar ce se întâmpl cu adev rat pe acolo? Ei nu se amestec , nu cunosc dedesubturile, al ii trag sforile pe Wikipedia...*

3-A.B.: În definitiv, ne pute i sugera (pentru c revela iile, fiind de la Dumnezeu, sunt inexplicabile!) - cum s-a deschis/desprins/înflorit, din crisalida rugbistului de talent – Poetul, ca **Fluture Albastru**? Nu se prea vede duritatea rugby-ului, ci cavalerismul sportului/rugby-ului (în spe), în poezia dvs., ca i în vis rile dvs., cam posomorâte i apocaliptice, din proz !

IONU CARAGEA: *Ca OM, datorit încerc rilor vie ii i datorit felului în care am fost croit, sunt un tip extremist, nu-mi place s fac pluta la suprafa a apei. Îmi place s cobor în abis s au s zbor spre în l imi primejdioase. Jocul de rugby este la fel de periculos, dar bucuria unei reu ite i satisfac ia unor prietenii în afara câmpului de „b taie” aduc acea not de cavalerism pe care o men iona i dumneavoastr . Totu i, ve i descoperi i poeme mai dure, care taie în carne vie, care critic societatea i moravurile ei. Va trebui s m citi i mai mult...*

4-A.B.: De ce **IONU CARAGEA** a devenit...**SNOWDON KING** (conform c rei alchimii literale ori de Logos?!) – i, apoi...**LERMAN KRUGER**?! Eu zic ca ar fi i pseudonime artistice cu rezonanta mai...valah , dac tot e „musai” - ...nu-i a a?!

IONU CARAGEA: *Mi-am visat opera, pseudonimul i multe personaje din c r ile mele. Uneori am visat chiar i cu ochii deschi i, hipnotizat de puterea i m re ia indicilor care îmi „dictau” viitorul. Vede i dumneavoastr , REVELA IA este cuvântul meu preferat... Snowdon este numele sta iei de metrou lâng care locuiesc. Când am privit pentru prima oar coroanele de lumini de deasupra sc rilor rulante, atunci am tiut c voi ajunge poet i scriitor. V-am speriat cumva?*

5-A.B.: Sunte i n scut pe 12 aprilie 1975, la Constan a, apoi venit la Québec (unde v i duce i febrila activitate cultural , prin reviste de marc , dar, în primul rând, prin c r ile dvs.!), locui i la Montréal... din

2008, sunteți cetățean canadian. Din 2009, sunteți membru al...USR! . Sunteți co-fondator și vicepreședinte al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec, co-fondator și director al Casei de Editură ASLRQ. Sunteți supranumit **“Poetul nescut pe Google”**. Vă rog, fiți bun și, dacă se poate, amabil, cu uluitul de mine, dar și cu românii care privesc biografia dvs., atât de ciudat : explicați-ne această aventură continuă, nelinișteți (dacă nu este prea mult ce vă rog!), “demontați”, pentru câteva clipe, ascunsul motor al ambițiilor dvs., ca scopuri de viață. Sunt sigur că acest lucru îi frământă și pe alții (vorbesc de cititorii revistei Contraatac, oameni de cultură autentici, iar nu niște simpli bârfitori de Internet!), nu doar pe mine...iar soluțiile, pe care le vor căuta, poate, afla, în explicațiile dvs., le vor fi de real folos!

IONU CARAGEA: *Toată activitatea mea este un crez și o promisiune. Cred că ceea ce este mai bun din oameni se poate salva prin poezie și cred în același timp că îmi pot salva și propriul suflet. Dar trebuie să fii cineva ca să ajungi la mase, probabil că mie mi-a fost dat să ajung „Poetul nescut pe Google”. Poate și datorită distanțelor și dorinței mele de a menține contactul cu românii de pretutindeni. Personal, a încerca și mai mult de atât, să fiu mai cunoscut pe plan național și universal, dar fără să -mi vând sufletul, fără să calc pe cadavre și fără să devin sclavul propriei vanități. Este posibil? Totul se poate în funcție de cât timp cât crezi în destinul tău. ASLRQ este un vis frumos devenit realitate. Eu și domnul președinte, poetul Adrian Erbeicanu, aveam nevoie de un spațiu și de niște oameni de calitate cu ajutorul cărora să promovăm cultura românească. Voiam să arătăm și celorlalte etnii că sunt em CINEVA, că avem valori, că ținem să le păstrăm.*

6-A.B.: Ce relații aveți, în momentul actual, cu România – și, implicit, cu USR-ul/”userii”?! SINCER!!! Cât prietenie, cât curiozitate... - în aceste relații cu spațiul cultural românesc?!

IONU CARAGEA: *USR-ul este o instituție serioasă, dar mulți dintre userii tăi se dovedesc a fi niște oameni lipsiți de caracter. Cunoscoți însă câteva membri care îmi sunt prieteni buni și cu care am întreținut relații constructive. Îmi apreciez în special pe cei din Fișiala Iași, acolo unde sunt legitimat. Consider Iașul drept adevărată capitală culturală a României, iar alegerea mea nu a fost una întâmplătoare.*

7-A.B.: Pentru dvs., România (ca “ar de existență”) este un reper real, sau a rămas, undeva, în urmă, ca un reper “de trecere” prin această viață? România vă mai este, dincolo de fireasca loialitate canadiano- englezo-franceză, “patrie”/”spațiu sacru”?! Cultura română – mai înseamnă ceva fundamental, pentru dvs. – sau căutați și o uitați, ca ...să vă adaptați mai ușor, precum a făcut răpostatul Emil Cioran, și el aflător într-un spațiu ...francofon?!

IONU CARAGEA: *Limba română este patria mea și spațiul meu sacru. Voi scrie în românește pentru că aș mai nescuti și aș voi muri, vorbind și scriind pe limba sufletului meu. Nu uitați, marii oameni de cultură români au trăit afară. Cultura română are la bază crema celor care au emigrat în Occident, definitiv sau pentru o anumită perioadă. Este incorect să spunem despre cultura noastră că aparține doar spațiului în care se vrea îngrădit ... Emil Cioran este un caz special. A renunțat la limbă dar poate că și-a dat seama că nu avea altă șansă de a atinge culmile literaturii universale. Ușea este foarte departe de universalitate, chiar dacă el și bunul său prieten, Cioran, se situează pe același nivel valoric. Prin faptul că Cioran nu a renunțat la cetățenia română, gloria numelui lui și ușa ne aduce nouă, românilor de pretutindeni, o mare cinste.*

8-A.B.: *Uezen și alte povestiri* – o carte valoroasă, nu doar de science fiction, ci și de profund meditație existențială. Și de profund și tragică poezie. Cum și-a nescut dorința dvs. de a a-zis “science-fiction”? și cum și ce anume v-a împins de a și nescut **spațiul de inițiere**, definit de dvs. astfel: “„Cine era cu adevărat Uezen, nimeni nu știa. Se făceau tot felul de supoziții, care mai de care mai bizare: creatură din deertul Ruth, gardianul unei imense comori de smaralde nedeice sau spirit ce lua forma celor mai teribile temeri. Și toate astea pentru că se găsiseră mii de căutătorii morții, având fele schimonosite și corpurile deshidratate.” ...Posibil, v-au inspirat și folclorul românesc, basmele românești, de tipul *Tinerele fără trânele și viața fără de moarte*?!

IONU CARAGEA: *Fic iunea este prima mea dragoste în materie de literatură. Am fost membru al mai multor cenacluri, aveam în anii 90 colecții întregi de la Nemira, Teora și Pygmalion. Apoi s-a născut pasiunea pentru calculatoare și mi-am vândut toate cărțile pentru a cumpăra un Cyrux. Ce vremuri nebune! Uezen s-a născut acum 6 ani pe o bucată de hârtie pe care o întorceam pe toate părțile. Dacă Dumnezeu a creat bărbatul și femeia înseamnă că numele lui Dumnezeu le aparține amândurora, pe jumătate. La început a fost cuvântul și jocul de cuvinte. De aici a plecat totul... Nu m-am inspirat din folclorul românesc. Baza mea este SF-ul, am sute de cărți, poate chiar mii în baza de date a creierului meu. Plus alte sute de filme, seriale de televiziune. Sunt un devorator de ficțiune pentru că este singurul univers în care IMAGINAȚIA îmi permite să mă simt ÎNTREG și, în același timp, fără limite.*

9-A.B.: Ce socotești a fi „modern-constructiv”, în modernitatea de azi? Pentru că, mi se pare mie sau chiar a ta este, că simți foarte romantic, în sensul sublim și cretin, în același timp, problema clonării, în frumoasa și exasperanta povestire *Amintiri de împrumut*...sau în cutremurătoare narațiune poetică 2205: „A doua zi se prezintă la cabinetul doctorului Rasmund împreună cu Helen. O iubea, acea iubire pe care o porți prin mai multe vieți, prin mai multe trupuri, clone, acea iubire de care te lovești mereu, acea iubire care învinge moarte” (cf. *Amintiri de împrumut*) și: „Fagurele călătorește prin univers de la începutul începuturilor. La intervale egale de timp se fragmenta în miliarde de particule, camerele în interiorul cărora se aflau sufletele metamorfozate din crisalide în zei. Fiecare urma să creeze o nouă galaxie în care să dăruie viață noilor jucării de pământ: oamenii” (cf. 2205).

IONU CARAGEA: *Ca scriitor și ca om tind să vreau să fiu asemenea unui profet. Dar nu în sensul dogmatic ci tocmai în cel constructiv, așa cum precizați dumneavoastră. Ce bine ar fi dacă Terra ar fi populată de peste 6 miliarde de profeți, fiecare conștient de SINE și conștient de rolul constructiv pe care îl are. Stilul meu de viață, relațiile cu oamenii, scrisul, toate aceste manifestări au la bază un fundament cretin. Îndiferent de cât de romantic, naiv, modern, postmodern, tehnocrat sau ficțional a fi, mesajul este același. Însă sunt departe de a fi un exemplu ce trebuie urmat. Fac nenumărate greșeli în viață, am un spirit războinic, chiar îmi place să le-o plătesc celor care se iau de mine sau de numele meu. Sunt conștient de aceste aspecte și doresc să le îndrept printr-o atitudine mai pacifistă și printr-un scris care scoate la suprafață ce este mai bun din mine. Faptul că îmi cunosc nenumăratele defecte este un prim pas, numai o ființă conștientă de greșelile sale poate să se auto-corecteze și să evolueze.*

10-A.B.: De obicei, nu sugerez celor intervievați de mine să-și formuleze...”arte poetice”. Dar versurile dvs.: „iisus este și clasic și simbolist și postmodernist / și numai două mișturi nu vrea să fie / sau nu îți ce triumf / sau nu îți ce poet de împrumut / de la un curent la altul / de la o muzică la alta / iisus este poet de tranziție / de la pământ la cer / și de la cer la pământ” (cf. *Iisus, poet de tranziție*) – ...parcă mă obligă, moral, la o întrebare în acest sens...al formulării unei „arte poetice caragiene”, și al locului situării dvs., în plan spiritual-religios...terestru!

IONU CARAGEA: *În poezia de mai sus ironizăm fracturismul, o găsesc în perioadele de tranziție din literatura română. Ai de ales între a lovi cu cuvinte sau a atrage atenția prin cuvinte. A doua variantă este una mai blândă. Cine sunt eu să spun toate acestea? Un om care a trăit și a scris volumul 33 bis!*

11-A.B.: În final, vă rog să formulați câteva gânduri pentru cititorii dvs., din revista noastră, din târgul/”locul unde nu s-a întâmplat nimic”...Adjudul, cu privire la revista *Contraatac*...

IONU CARAGEA: *Din numerele electronice pe care le-am citit pe e-mail sau pe blogul revistei mi-am format o părere pozitivă despre „CONTRAATACUL” pe care domnul Adrian Botez și mai mulți scriitori cu har și suflet mare îl lansează în lumea literară. Este o publicație care spune lucrurilor pe nume și nu te plictisește niciodată. Vă pot mărturisii că atât în calitate de scriitor cât și de cititor mă simt important. Pentru că pot spune ceea ce am de spus și pentru că pot citi și altceva în afară de lucrurile cu care suntem duși cu vorba zi de zi. Colectivului redacțional, cititorilor revistei și domnului Adrian Botez le adresez cele mai sincere și respectuoase aprecieri din îndepărtatul și tomatnicul Montréal.*

Săuăm numai de bine! Vă rog să vă considerați, de azi încolo, nu doar unul dintre redactorii revistei *Contraatac*, ci și un invitat permanent la...destinuirii culturale ... și nu doar!

Cu, mereu, aceeași preuire și caldă prietenie,

cel ce a consemnat: **Adrian BOTEZ**

“doar o vorbă și -i mai spun”

Liviu Ioan Stoiciu/LIS

CÂTE CEVA DESPRE BASARABIA INDEPENDENTĂ

Azi, când scriu aici, s-au dat rezultatele finale la alegerile parlamentare anticipate din Basarabia, la care tot comunității rusofone și românofobi conduc (procentele basarabenilor pleacă la muncă sau la studii în România sau statele din Uniunea Europeană -UE, lăsați pentru prima oară să voteze în străinătate, n-au putut să schimbe situația și PDL-ul premierului Vlad Filat să se apropie de PCR-ul basarabean, cum s-a crezut inițial, după un exit-poll greșit; dar împreună într-o alianță pro-Europa, PDL, PD și PL basarabean pot să rămână la putere, chiar dacă nu pot da înapoi pe وعدینtele „Republicii Moldova”, având nevoie de încă unu-două voturi; asta, dacă PD nu dă mâna cu PCR-ul lui Vladimir Voronin, PD provenind din același PCRm; culmea e că azi PCRm contestă alegerile). Interesul românilor (între inutul de mass-media, în lipsă de alte subiecte) față de aceste alegeri a fost un foc de paie. Pe românii din România nu-i mai interesează, de fapt, soarta basarabenilor de când basarabenii au înutul cu orice preșăiibăra lor independentă. Unirea sa independentă, granița pe Prut a devenit granița UE, ne vom uni pe hartă cu frații noștri basarabeni când „Republica Moldova” va deveni stat membru al UE... Îmi amintesc de „ziua sfântă” a basarabenilor, 27 martie: ziua unirii din 1918 cu Regatul României. Pentru românii din „România republicii lui Traian Băsescu” a fost, anul acesta o zi egală cu zero, nici măcar o televiziune influentă din București n-a pomenit de cei 92 de ani împliniți. Nu-i mai amintește nimeni de rezoluția de unire, întocmită la Chișinău: **„În numele poporului Basarabiei, Sfatul ării declară: Republica Democratică Moldovenească (Basarabia), în hotarele sale dintre Prut, Nistru, Dunăre și Marea Neagră și vechile granițe cu Austria, rupt de Rusia acum o sută și mai bine de ani din trupul vechii Moldove, în puterea dreptului istoric și a dreptului de neam, pe baza principiului ca noroadale singure să-și hotărască soarta lor de azi înainte pentru totdeauna se unește cu mama sa România”**. Când Regele Ferdinand I Întregitorul decreta: **„În aceste momente solemne și în lătoare pentru patrie, de aici înainte comun, Vă trimit la toți cetățenii din noua Românie de peste Prut, regescul meu salut, înconjurându-vă cu aceeași inimă și caldă iubire p rintească”**. Iar primul-ministru de atunci (Al. Marghiloman) se iluziona: **„Declara că Basarabia este de acum unită pe vecie cu România una și nedespărțită”**... Cât entuziasm! Așire înutul: **„Basarabia este unită pe vecie de România”**! Pe vecie! Cât a durat vecia? 25 de ani? **„Prin ultimatumul rusesc din 26-28 iunie 1940, act favorizat de Pactul Ribbentrop-Molotov (rămas în vigoare și astăzi, dar numai pentru români), rușii ră pesc României Basarabia, Bucovina, inutul Hercei și Insula erpilor, teritorii din care-și asigurau pâinea, vinul și lemnul. Începea teroarea împotriva uniunii tilor... Mulți vor sfârși în groapa comună”**, scriu azi basarabenii (cărămânii nu mai au nici un interes pentru istoria lor). Unită pe vecie, a adăra? Vecia asta a trecut demult, „marele eliberator” URSS a pus -o în ghilimele la finalul celui deal doilea război mondial, România Mare nu și-a intrat în normal nici azi. Azi ne despart granițele impuse de Uniunea Europeană, degeaba a tăiat Basarabia „gardul de sârme ghimpată care o desparte de România”, zilele trecute... În 1918, la finalul primului război mondial, se făcea caz de „dreptul popoarelor la autodeterminare, dreptul acestora de a-și hotărâ singure soarta”. Acum 92 de ani – ce înseamnă 92 de ani în istorie? Nimica toată. În 1918, scriu basarabenii (românii sunt indiferenți), **„se mi cău cehii și slovacii, care vor crea un stat federativ – Cehoslovacia; sârbii, croații, slovenii, bosniicii etc., care vor crea**

Iugoslavia; basarabenii, bucovinenii i ardelenii, care vor reveni la ara Mam i vor crea statul naional unitar român... În Basarabia, situa ia nu era deloc simpl : peste 100 de ani fusese provincie ruseasc (din 1812), în care limba rus a fost impus cu mult obstina ie, înlocuind, în cele din urm , limba român din toate colile, f r s o poat scoate, îns , din fam ilia i biserica româneasc . Alte icane cu urm ri nedorite în Basarabia au fost coloniz rile. Astfel, în Basarabia erau adu i evrei, cazaci, ru i, nem i, bulgari, g g uzi, greci, armeni, igani, poloni, amesteca i inten ionat cu românii moldoveni, ajungându-se în final la un paradox: cre tea popula ia Basarabiei, dar sc dea popula ia basarabenilor! Pe de alt parte, basarabenii erau coloniza i tot mai spre est, acolo unde, în loc de raiul f g duit, g seau nevoi, boli i moarte. Românismul s-a men inut cu îndârjire în jurul m n stirilor Chipriana, Hâncu, Jabca, Dobru a, Frumoasa, R ciula, V rz re ti, Soroceni, Condri a i -n familiile ce aveau speran în Dumnezeu. Pentru aceast atitudine, Biserica Basarabiei va avea martirii ei. Rezisten a s -a f cut i prin pres , prin coal , chiar dac colile au fost rusificate for at ". Rezisten a s -a f cut i prin literatur ... De Iugoslavia s-a ales praful între timp, la fel de Cehoslovacia. A intervenit iar „dreptul popoarelor la autodeterminare, dreptul acestora de a - i hot rî singure soarta”, dar în sens invers, de separare. În schimb, Germania (cea de est cu cea de vest) s -a „unificat”. Se va „unifica” România în viitorul apropiat cu Basarabia? Se zvone te c Ucraina e gata s dea României cele trei jude e din sudul Ba sarabiei istorice, la schimb cu Transnistria. Sau se va alege praful de România, Transilvania i Banatul având s fie enclavizate („regionalizate”), desprinse de România în interiorul Uniunii Europene? Tocmai se fac exerci ii (balon de încercare) cu inutul Secuiesc. În interiorul UE, fostul imperiu austro -ungar a luat avânt, România e infestat strategic i economic i bancar, de „mo tenitorii” fostului imperiu, Transilvania i Banatul se pot desprinde de România chiar cu voia a românilor „care s -au s turat de Bucure ti”...

*

Spuneam c rezisten a în Basarabia ocupat s -a f cut i prin literatura scris în limba român . Anul acesta, de Buna Vestire, la Ia i, la „S rb toarea Poeziei”, au fost prezen i i poe ii basarabeni Nicolae Dabija (directorul revistei *Literatura i Arta*, pe care eu o citeam înainte de 1989 „pe sub mân ”; a primit în acest an un Premiu de Excelen al „S rb torilor Poeziei”, o diplom „pentru suferin a basarabea ”, înso it de bani) i Valeriu Matei. Amândoi au subliniat c *Biblia* e f cut din versuri, c poezia e maximum posibil, adic , dat nu numai de români. „*S refacem România Mare a Poeziei, fiindc un poet poate câ tga b t liile pierdute de popoare*”, au spus la Ia i cei doi poe i basarabeni, acum. Ei au amintit de „grani a blestemat de la Prut”. i de faptul c „*prin votul nostru, al poe ilor din Basarabia, deveni i deputa i, am destr mat imperiul sovietic*” (se refereau la „Republica Moldova”, care i -a câ tîgat „independen a”). Nicolae Dabija: „*Compar fiecare venire a mea la Ia i c u un pelerinaj la locuri sfinte. La Ia i s -a tip rit Cazania, la Ia i a iubit Eminescu... România este o supraputere poetic i v mul umesc c ne -a i inclus i pe noi, poe ii basarabeni, în aceast supraputere. La noi, în Basarabia, au fost împu ca i poe i pentru metaforele lor. În fa a tancurilor comuni tilor, noi am ie it cu poeme. Comuni tii ne -au luat tot, dar nu au putut s ni -l ia pe Eminescu. Prin Eminescu ne -am cunoscut ara i limba...*”. Basarabenii ne sunt fra i? În literatura român ei n -au loc (deschide i „Istoria critic a literaturii române” a lui N. Manolescu i v l muri i).

Liviu Ioan STOICIU/LIS, Bucure ti/ROMÂNIA

din clasicizan ii “romanticului” comunism românes c...

MEDIA MONITOR DE COTIDIENE ...

NICOLAE MANOLESCU:

“Literatura realist-socialist este, prin natura ei, o literatur a valorilor etice, surprinzând muta iile profunde, determinate în con tiin de ideea socialismului... Înzebra i cu con tiin a tiin ific a realit ii, scriitorii no tri reflect cu perspicacitate des vâr irea f uririi construc iei noi, socialiste, reflect chipul omului nou, constructor al societ ii viitorului . Acesta este în primul rând muncitorul comunist. E o mare cucerire a litera turii noastre contemporane zugr virea acestui erou al revolu iei.” Nicolae Manolescu, „Înnoire”, “Contemporanul”, nr. 34/24 aug. 1962. „Subliniind în cuvântarea sa la ultima conferin pe ar a scriitorilor «rolul de seam al literaturii în

formarea și educarea tineretului», tovarșul Gh. Gheorghiu-Dej spunea: «Tânărul nostru generație are nevoie de opere care întrușchipează idealurile pline de mărime ale epocii noastre, evocând tradițiile glorioase de luptă ale poporului, ale clasei muncitoare...». Această sarcină trasată literaturii este extrem de semnificativă. În fabrici, pe câmpuri sau în gospodării agricole colective, tineretul participă cu entuziasm la dezvoltarea construcției socialismului. În condițiile preluării puterii de către clasa muncitoare, un relief deosebit l-au căpătat tinerii muncitori. Ei și-au însușit socialismul ca pe un mod de viață, identificându-se cu peisajul inedit al țării. (...) Ce a însemnat Revoluția socialistă pentru tot acest tineret osândit la nerealizare (sub burghezie) e uor de înțeles. În peisajul țării, devenit un imens câmp, literatura a surprins nemaipomenita dezvoltare de energie, munca trepidantă, entuziasmul sutelor de mii de tineri, închinând o laudă tinereții... o laudă efortului uman eliberat. (...) Devotați eroismului acestor tineri, noi și ei cresc și după Eliberare, educați în spiritul moralei comuniste, trebuie să facă obiectul unor opere pe măsura cerințelor epocii noastre. "

Cf. Nicolae Manolescu, „Tinerii muncitori în creația literară contemporană”, „Contemporanul”, nr. 18, 14 mai 1962

"23 august 1944 a avut urmările cele mai profunde în literatura pusă în fața unor probleme umane nemaicunoscute, a unui peisaj social și moral cu totul deosebit. Arta, hrănită secole întregi din negare, devine un mod de a afirma noul umanism socialist. Factorul hotărâtor al revoluționării literaturii noastre este Partidul, chiar numai pentru faptul că avangarda marxist-leninist a clasei noastre muncitoare e arhitectul structural prefacerii sociale și politice, al unei noi realități, al unui nou tip uman, mult mai evoluat, care pune scriitorilor probleme noi, mult mai complicate... Întregul nostru front scriitoricesc a înțeles că literaturii noastre îi revine - a așa cum spunea tovarșul Gh. Gheorghiu-Dej la Conferința pe care a scriitorilor, în cuvântarea din 24.I.1962 - misiunea de mare răspundere de a contribui prin toate forțele ei de înrăurire la formarea și dezvoltarea conștiinței socialiste, la formarea omului nou, a moralei socialiste..."

Cf. Nicolae Manolescu, „Literatura română de azi”, „Contemporanul” nr. 34 din 21 august 1964.

"Partidul i-a ajutat pe scriitori să îndeplinească rolul pe care îl revine în viața socială, în lupta pentru construirea și dezvoltarea socialismului, aportul pe care îl pot aduce la furtirea și dezvoltarea conștiinței socialiste și la distrugerea vechii mentalități."

Cf. Nicolae Manolescu, „Contemporanul”, nr. 34, 1964

"Ideologia revoluționară a proletariatului a revitalizat cele mai bune tradiții și tendințe înnoitoare, stimulând dezvoltarea lor largă"; "O participare activă la mișcarea literară are organul central al partidului, 'Scântea', care exercită de pe acum un rol îndrumător"; "Mergând în întâmpinarea scriitorilor și a întregii intelectualități democratice, partidul a arătat de la început, cu claritate, direcția pe care aceștia trebuiau să o urmeze pentru a contribui eficient la sprijinirea cauzei poporului, la furtirea unei culturi noi"; Referiri la "memorabilele cuvântări înute de tovarșul Nicolae Ceaușescu la întâlnirea conducătorilor de partid și de stat cu oamenii de artă și cultură, din mai 1965, și la conferința din iunie 1965 a organizației de partid a orașului București. Un amplu răspuns au găsit în conștiința scriitorilor și creatorilor de artă cuvintele rostite de tovarșul Nicolae Ceaușescu de la tribuna celui de al IX-lea Congres al PCR".

Din "Literatura română de azi. 1944-1964", D. Micu și Nicolae Manolescu, Ed. Tineretului, 1965, p. 5, 13, 15, 16, 17, 23, 27 etc.

(...compilație piosă, transmisă de Eugen EVU, Hunedoara/ROMÂNIA)

sub crucea sudului

George ROCA

SUB CRUCEA SUDULUI (1) ARA NOROCOAS

„The lucky country”, a a fi spun localnicii Australiei... adica „ara norocoas”! Dup aproape 30 de ani de a edere pe aceste meleaguri indep rtate, deseori mi-am dat seama ca au dreptate. Majoritatea emigran ilor sosi i aici doar cu o boccelu s-au bucurat de oportunit ile oferite de noua patrie, unde prin munc i integrare au ajuns s aib o via prosper , desigur cu mult mai bun decâ t cea pe care au avut -o pe meleagurile de unde veneau. Mul i dintre cei care au c lcat pe acest p mânt „nou”, realizând la ce distan este situat acesta de inuturile natale, cuprin i de sentimentalism i -au spus în gând c dup o perioad de a edere i de „f cut banii” se vor reîntoarce acolo de unde au venit... Totu i, marea majoritate au r mas aici pâ n la moarte, iar dac unii mai tenace, cuprin i de nostalgie i dragoste de t râmurile str mo e ti, au încercat s se reîntoarc „definitiv” la vechea vatr , nu au putut s se reacomodeze i dup o scurt perioad de zbucium... au f cut eforturi s revin în ara Norocoas ! De fapt aceast boal am putea -o numi „emigritis”. Fenomenul este foarte complex i uneori greu de în eles. Desigur, acesta nu este lipsit de suferin , durere sufleteasc , ambiguitate i chiar diminuarea identit ii na ionale. Totu i vibra iile pozitive pe care le ofer continentul de la Antipozi sunt ca acel sunet suav de *theremin* pe care odat ascultat nu-l po i uita, asemuindu-l cu „capcana” întins de cântecului sirenelor.

Australia are suflet, tr ie te din plin, î i iube te na ionalii, î i r sfa i le ofer oportunit ile unei vie i decente. Departe de „lumea dezl n uit ”, f r s fi avut r zboaie locale sau animozit i teritoriale i etnice, oamenii gândesc mai curat, p oate chiar mai naiv decâ t mul i din alte locuri declarate „fierbin i”! Nu vorbesc niciodat urât de o alt na ie... Desigur c mai fac glume inocente folosind demonime prin care îi numesc pe americani „yankies”, pe francezi „froggies” (broscu e!), pe engle zi „pommies” (abrevierea „pome” derivând pare-se de la „Prisoner of Mother England”), pe neo-zeelandezi „kiwies” (dup faimoasa pas re kiwi)... Engleza australianului de rând con ine o mul ime de elemente argotice, majoritatea aduse de str mo ii exila i aici de pe malul Tamisei sau din East End-ul londonez, elemente i accente în vorbire care au asocia ii lingvistice cu limbajul cockney. Astfel, ajungând într -o localitate de provincie po i fi întâmpinat cu o fraz de salut pe care nu o pot în elege nici cei buni vorbitori ai englezei literare care nu apar în acestor locuri: „*G'day mate, howsit hangin'? Bewdy Bonza love. Goin down the pier in me thongs to perv at the Sheilas!*”. (*Hello my good fellow. How are you feeling today? Everything is going exceedingly well my dear friend. I am going to the boardwalk wearing my sandals to look/ogle at the beautiful ladies of leisure!*”) adica într-o traducere mai colorat pe române te ar fi „*Bun ziua distins doamn . Cum v sim i i ast zi? La mine toate merg la superlati v. M duc pe falez , la o plimbare leger în lapi, pentru a admira reprezentantele sexului frumos*”. Pentru „la revedere” se folose te „hooroo”, adica „goodbye” mai pe în elesul anglofililor...

Un australian get-beget se declar „fair-dinkum” (original) sau „true-blue” (adev rat), dar la general se alint cu dr g l enie cu diminutivul „aussie”, sau „ozzie”! Tasmanienii sunt numi i „tassies” chiar i la tiri sau la emisiunile sportive de la televizor! Inclusiv politicienii, pentru a p rea mai populari, f olosesc un limbaj apropiat de cel al australianului „de provincie” chiar dac majoritatea i -ai facut studiile la cele mai de seam universit i din lume. Australia i Noua Zeeland , în jargonul „aussie” sunt numite „Down Under”, adica „ara de la... dedesubtul cel mai de jos” f cându-se referire la a ezarea geografic a acestor ri pe harta globului p mântesc. Australianul folose te foarte multe diminutive în vorbirea de zi cu zi! Astfel motocicli tii sunt porecli i „bikies”, biscui ii „bikkies”, micul de jun „brekkie”, oferii de taxi

„cabbies”, po ta ii „posties”, ecologi tii „gre enies”, bomboanele „lollies”, ân arii „mozzies”... Persiflant, unele grupuri sociale sunt categorisite ilar precum „bogans” - cu referire la cei care stau toat ziua în cârcium i beau bere, „bludgers” lene i sau cei care nu vor s munceasc , „yobbos” – a a-zisa clas muncitoare neevoluat , „yuppies” – tinerii snobi ai clasei de mijloc sau „baie ii de bani -gata”, „wuppies” pensionarii înc activi... Mai întâlnim pe aici i „mobi es” sau „dobies” (Mum/Dad Older, Baby Younger), adic cei care au devenit p rin i la b trâne e, „limers” (Less Income More Excitement) – mai pu în venit, dar mai mult distrac ie, „hanks” (Health an Nature Keepers) – natu ri ti.

Australianul tradi ional îl recuno ti de la o po t . Salut când trece pe lâng tine! Indiferent de vârst se îmbrac specific, cu ciorapi trei sferturi i pantaloni scur i. Deseori este înc l at cu bocanci, iar pe cap poart faimoasa p l rie numit akubra! În ora e îl întâlne ti frecvent prin aeroporturi, g ri sau locuri publice pe unde lucreaz . Cel din provincie este i mai simpatic! Foarte vorb re , adoptând un limbaj colorat, folosind o voce de cap, este oricând pus pe glume, sau pe „mi to”, f r s ai b inten ia s te ji gneasc ... Poart o akubr decolorat de soare de borul c reia atâr n bile în irate pe

sforicele... având menirea s alunge, prin mi c ri bru te ale capului, sâcâitoarele mu te care se g sesc vara din abunden peste tot datorit multitudinii de animale do mestice!!! De fapt chiar „salutul traditional australian” este luat în derâdere fiind reprezentat sub forma datului din mâini pentru a alunga mu tele de pe fa ! Aici nimeni nu se sup r sau simte jignit dac faci o glum de genul acesta! Inclusiv celebrul comentator american Bryant Gumbell de la CNN, a hiperbolizat „salutul australian” într -una din transmisiunile pe care le-a f cut la Olimpiada din 2000 de la Sydney.

Aborigenii sunt cei mai vechi locuitori ai acestor teritorii. Se estimeaz c sunt aici de mai bine de peste 30.000 de ani. Guvernul duce o munc asidu pentru emanciparea lor i pentru intergrarea în societatea australian . Destul de taciturni, î i deschid foarte greu sufletul în fa a omului alb care le -a pricinuit foarte

multe necazuri i r ut i pe parcursul timpului. Popula ia indigen este estimat dup ultimele recens mite la aproape o jum tate de milion, adic 2.7 % din întreaga popula ie. La venirea europenilor ace tia vorbeau peste 250 de limbi i peste 500 de dialecte, în prezent acestea fiind reduse la doar 15 limbi. În prezent, majoritatea vorbesc limba englez pres rat cu cuvinte din limbile indigene, dezvoltând astfel o limb denumit *engleza aborigen australian* . Cultura acestora este foarte interesant . Exceleaz într-un gen de pictur format din linii i puncte foarte apreciat de iubitorii de frumos. Necunoscând scrierea alfabetic au transmis literatur (în special legende) prin tradi ie oral sau prin pictograme. Muzica este de asemenea un mod de manifestare artistic a aborigenilor. Folosesc cu prec dere un instrument de

sufolat denumit *didgeridoo*, elemente de percu ie combinate cu sunete cântate vocal. Desigur c mai sunt i în prezent fric iuni i neîn elegeri între aceast grupare dezavantajat i restul poporului australian, dar printr-o politic reconciliant se ajunge deseori la un numitor comun atât de necesar pentru crearea unui echilibru i o integrare cât mai „lin ” a acestora în structurile na iunii australiene moderne.

Nu pot s închei f r a eviden ia aportul ro mânilor la societatea multicultural australian . Statisticile recente estimeaz c în aceast ar ar tr i peste 20 de mii etnici de origine român . Primii emigran i au sosit pe la începutul secolului XX, apoi o grupare mai omogen a fost remarcat în ani i care au urmat celui de al doilea r zboi mondial. Dup c derea comunismului foarte mul i intelectuali i profesioni ti au fost admi i s se stabileasc aici pe criterii de cerin e i selec ie profesional . Dar despre acea tia vom vorbi mai

detaliat într-un articol viitor. S ne citim de bine! Hooroo!

George ROCA
Sydney, Australia
21 noiembrie 2010

din inim

LIGYA DIACONESCU

ROMÂNII DIN CANADA, BISERICI DIN MONTREAL

Biserica este pentru românii care trăiesc departe de țară unul dintre locurile cele mai dragi. Este locul unde vin și se încarcă cu bucurie, cu lumină, unde se întâlnesc duminică de duminică și în zilele de Sărbători. Excepție nu fac nici românii de la Montreal. Aceștia, care au plantat chiar TEIUL LUI EMINESCU - în parcul românesc cu același nume, mulți dintre ei scriind versuri și proză...tot despre patria mamă, iubita lor România, pe care dintr-un motiv sau altul au fost nevoiți să o părăsească. Nume ca Elena Buică, George Filip, Alex Căteanu,

cunoscuți în întreaga lume, deapănă amintirile vieții, cu tristeți și bucurii, cu dorul de dor și de țară în scrierile lor și se reunesc în locurile de cult...în care se simt "cel mai acasă", unde trăiesc vibrațiile aceluiași Dumnezeu de aici și de...pretutindeni. An de an revin în România cu nostalgie și dragoste, cu regretul că nu pot scurta distanța de peste mări șiări, să fie mai aproape de Mănestirile din România, acolo unde...simți că se întâmplă adevărate minuni!

Minunea rugăciunii se simte și la Montreal, Dumnezeu lucrează prin oameni... și adesea, singurul ajutor cerut de românii stabili aici se simte în urma rugăciunii, în bisericile noastre...românești!

Pentru prima dată, Biserica Ortodoxă Română "Sfântul Nicolae" din Montreal și-a deschis porțile credincioșilor în martie 1994. Sfânta Liturghie a fost săvârșită în biserică, sub jurisdicția canonică a Episcopiei Ortodoxe Române din America (SUA și Canada), condus de ÎPS Arhiepiscop Nathaniel, la care au participat 182 de credincioși. Potrivit mărturiei preoților, biserica a fost înființată "din dorința mai veche a unui mare număr de credincioși ortodocși români din Montreal și din împrejurimi de a avea o biserică depinzând canonic de Episcopia de la Vatra Românească". De asemenea, creșterea masivă a numărului emigranților români în Montreal după 1989, mai ales tineri, dar și imposibilitatea grupării tuturor românilor ortodocși locali în cele două parohii care existau au determinat a adăra, la 11 februarie 1994, 36 de credincioși, grupați în jurul preotului Cezar Vasiliu, să se constituie într-un Comitet de inițiativă, cerând în scris Episcopiei înființarea unei noi biserici la Montreal.

Astfel, la 20 martie 1994 a avut loc la Montreal, în sala socială a Catedralei "Sf. Petru și Pavel", adunarea generală de constituire a noii biserici, la care au fost prezenți 89 de credincioși cu drept de vot, de pe lista de 126 de nume înaintată la Episcopie. După ce preotul Remus Grăma din Cleveland, trimisul

Episcopiei, a prezentat istoricul Episcopiei, drepturile și îndatoririle credincioșilor din parohiile și misiunile acesteia, membrii Adunării Generale s-au pronunțat în unanimitate pentru acceptarea jurisdicției Episcopiei de la Vatră, a Statutului și Regulamentului ei, cerând ÎPS Nathaniel numirea preotului dr. Cezar Vasiliu ca preot paroh. Așa cum se arată pe pagina de web a aezmăntului de cult, fondatorii misiunii sunt primii membri ai Consiliului Parohial. Consiliul Episcopal, reunit la 26 martie 1994, a aprobat înființarea noii misiuni la Montreal.

"CALEA DE LUMINĂ". Noua biserică a fost înregistrată oficial la autoritățile canadiene și provinciale ca organism religios fără scop lucrativ. De la Sfintele Paști 1994, biserica editează buletinul parohial "Calea de lumină", redactat de paroh și un comitet, ajuns azi la numărul 141. Numărul enoriașilor a crescut de la an la an. După 15 ani de existență a Bisericii "Sfântul Nicolae", preoții, dar și enoriașii spun că și-au atins elul propus, crezul lor de suflet: "Am înțeles și strălucim în treze, prin sfânta biserică, credința ortodoxă, limba noastră, cultura și tradițiile românești, prin conferințe teologice și istorice, omagii aniversările istorice ale neamului românesc, prin spectacole prezentate de tinerii de la școala duminicală,

lansări de carte, expoziții și concerte etc. Am încercat să creștem în întreaga comunitate românească local un climat de respect, de unitate și de solidaritate creștinească românească".

VECHIME. Un alt loc de cult al românilor de la Montreal este Biserica Buna Vestire. Biserica datează din anul 1918, când pe Strada Rachel se înălța, cu binecuvântarea Mitropoliei din Cernăuți, prima construcție a celei mai vechi biserici ortodoxe române din Montreal. Potrivit publicației Pagini românești, întâiul preot care a slujit la această biserică a fost pr. Pintele Jida.

Istoric

În anul 1973, din trupul Bisericii Buna Vestire se desprind cîteva dintre membrii Parohiei care pleacă și înființează Biserica Sfântul Ioan Botezătorul. Apoi, după ani buni, au urmat alte două rupturi: Biserica Sfântii Arhangheli Mihail și Gavril – în 2001, dar și Biserica Înălțarea Domnului – în decembrie 2004. Astăzi, preot paroh al Bisericii Buna Vestire este Liviu Alexandrescu. În noiembrie 2006, pr. Pintele Alexandrescu a venit la Buna Vestire din America, unde a fost trimis la Misiunea "Sfânta Maria" din Boston.

"Am înțeles pe strămoșii noștri, prin sfânta biserică, credința ortodoxă, limba noastră, cultura și tradițiile românești, prin conferințe teologice și istorice, omagînd aniversările istorice ale neamului românesc. Am încercat să creștem în întreaga comunitate locală un climat de respect, de unitate și de solidaritate creștinească românească"

preoții Bisericii "Sf. Nicolae"

"Cetatea sfinților"

Numită "Cetatea sfinților", orașul Montreal este faimos pentru frumoasele sale biserici. Sunt patru biserici romano-catolice: Catedrala Marie-Reine-du-Monde, Bazilica Notre-Dame, Biserica Saint Patrick și Oratoriul (Oratoire Saint-Joseph).

Ultima este cea mai mare biserică din Canada, iar cupola sa este cea mai mare din lume după Basilica Sfântul Petru din Roma. Alte biserici faimoase, cunoscute ca locuri de "pelerinaj", sunt Notre-Dame-du-Bon-Secours (zis biserica marinarilor) și biserica anglicană Catedrala lui Cristos, care a fost complet excavată și suspendată în timpul construcției unei prăgă a metroului.

Ligya Diaconescu, Montréal/CANADA

gânduri din emigrația românească ...

TRIMCĂ PRINTRE DUNE MI CĂUTĂ TOARE?

Emigrarea înseamnă plecarea din țara ta, înseamnă o schimbare a vieții cu repercusiuni în plan psihologic. Este un proces care rupe într-un fel linia vieții. Unii cred că este o "boală", un curent care stoarnă și modifică valorile existente până în acel moment al vieții și "ne usucă rădăcinile". Putem spune totuși că este o provocare, puini având curajul să o încerce, ca o probă de atletism - săritura în lungime sau în înălțime, de exemplu -, de teama unei dezastru, dar putem vorbi și de rădăcinile adânci care îi înfrumusețează și de pământul din care s-au născut, au crescut, s-au format. Această desprindere

pentru unii este ușoară, pentru alii este grea, pentru alii chiar imposibil.

Schimbările locului de trai, locuinței, serviciului, chiar dacă se fac în condiții mai avantajoase, ele impun “reajustări psihologice” foarte dificile, afirma Toffler în cartea sa “Ocul viitorului”. Omul trece prin diferite stări: de anxietate și depresie chiar, de frământare, comparație sau nemulțumire și numai după aceste stări începe adaptarea, la unii realizându-se mai curând, la alii mai târziu, la alii poate niciodată. Oricum, omul fără rădăcini se pare că trăiește în nesiguranță, ca “printre dune mici toare”.

El se poate consola cu cuvintele unui critic: „*Nici unul dintre noi nu are un loc sigur, un adevărat cămin. Toți suntem la fel, oameni în camere de închiriat de prețuri tînînd, încercând cu disperare să înfrîngurăm și să stabilim relații suflătoare cu vecinii noștri*”.

În data de 25 iunie a avut loc emisiunea „Adevăr sau baliverne” la ANTENA 2, invitații realizatoarei Irina Corduneanu fiind: Ioan Cărmăzan – regizor, și Ilie Marinescu – psiholog. Emisiunea a fost motivată de Hotărârea Curții Constituționale referitor la cuantumul pensiei care este un drept câștigat și nu poate fi diminuat, deci legea propusă este neconstituțională. Imediat, a susținut realizatoarea, a urmat suita de informații referitor la ce ne așteaptă: creșterea taxei pe valoare adăugată, creșterea impozitelor, devalorizarea leului, mărirea prețurilor, scăderea consumului, concluzia fiind că oamenii vor fi afectați la fel de rău sau chiar mai rău după această hotărâre, iar românii au început să-și pună problema emigrării.

Subiectul discuției a fost deci EMIGRAREA, întrebările esențiale fiind: cum să te pregătești pentru emigrare, dacă este bine sau nu să emigrezi, ce sfaturi pot fi date oamenilor?

Regizorul a vorbit despre impresia sa în urma vizitei făcute cândva în Franța, spunând că a constatat o înstrăinare a oamenilor, o lipsă de comunicare, menționând, printre altele, cuvintele lui Buda: “Cea mai mare suferință este să nu fii alături de cei dragi”. Românul din afară, spunea dumnealui, se conduce după zicală: “Când construiești o casă, tu însuși devii o fereastră și atunci te desprinzi mai greu, nu pleci, nu o poți lăsa”. În general când ajungi în străinătate, tot îți așteaptă să fii docil, cu capul plecat și să accepți o leafă mică. Ori, sunt tineri care se uită în ochii tăi și spun adevărul și nu acceptă orice. Românii au o inteligență nativă, sunt și mecheri mulți; căruia oricum este tras de cei capabili, „pe un tâmpit îl treci odată strada, dar nu merge la infinit”, apropo de pilele și relațiile existente, de promovările care se fac. Dar, mai spus nea dumnealui, în România puținii au învățat un lucru bun, că singura investiție reală sunt copiii. Dureros și se pare că nu a reîntâlnit oameni plecați, pe fața cărora s-a citesc fericirea. În timpul discuțiilor, la un moment dat, realizatoarea a fost întrebată câți prieteni i-a făcut în ultimii 5 ani? Dovadă că și la noi s-au schimbat mentalitățile: “Ai un grup de prieteni pe care i-ai format într-o perioadă vieții tale, când exista o anumită disponibilitate și aceia îți rămân ca un Patrimoniu.” “Oricum, în țara ta calci pe toată talpa, într-o țară străină calci pe vârfuri”. La întrebarea ce trebuie să-și ia românul care pleacă, regizorul, scriitorul a spus că este suficient să se uite la cele 10 porunci...

Psihologul, la întrebarea: “Vremurile pe care le trăim vă îndreaptă către a pleca în străinătate?”, a dat un răspuns negativ, că și regizorul de altfel, argumentând că are o stabilitate emoțională, psihică, are o familie, o vârstă, dar pentru copilul său gândește altfel, fiindcă în țara la noi dacă încerci să faci ceva, nu poți din cauza nonvalorilor. Își face un Masterat aici în Statele Unite, colaborează la revistele: MIORI A USA (Sacramento, California) și Phoenix Mission Magazine (Arizona), a scris un articol despre Psihologia emigrării; a adus vorba despre cei doi jurnaliști de seamă “oameni admirabili, fiind vorba de jurnaliștii Octavian Curpă și Viorel Nicula”.

La întrebarea realizatoarei: “Poți fi acasă și să-ți mănânci pâinea cu lacrimi pentru că sunt promovări proții și puturi; ce sfat le dai oamenilor?” acesta a vorbit despre emigrarea definitivă care implică mai mulți factori: Adaptarea, asimilarea, alienarea (opus asimilării), stratificarea (dacă poți adapta la alt sistem de referință), sindromul străinului (nu ai pe nimeni, apar frustrări, nu-ți găsești imediat servicii, cu un cuvânt *cumul* de frustrări); omul când pleacă din țară își ia problemele pe care i le transferă, și acolo ele nu se mai calează pe cele întâlnite; vor pleca oamenii cu spirit de aventură, ei vor fi cei care vor lua o decizie sub impulsuri. Munca în afara țării poate genera nevroză: neofobia (teamă de nou), anxietatea, depresia și sindromul străinului.

Referitor la răspândirea culturii române în țările străine, psihologul a exemplificat pe domnul V. Necula care organizează spectacole cu actori din România, bucurându-se și dumnealui de o astfel de invitație la Ambasada română. A intervenit și regizorul Cărmăzan, concluzia fiind aceea că nu reușim să depășim granițele zidului românesc, adică spectacolele numai pentru românii din străinătate.

11 milioane de români pe diferite perioade de timp au trăit, muncesc în străinătate, au emigrat temporar și în această cifră se includ și cei emigrați definitiv. “Ce s-ar cere unui om care se pregătește de emigrare?”

– Rigoare, corectitudine, profesionalism. De ce doresc românii să plece din țară? –Nu atât din motive economice, cât din motive morale.

Mesajul venit din partea unei telespectatoare în cursul emisiunii, a ajutat la concluzionarea dezbaterii:
**"IUBIREA DE AR I DE DUMNEZEU EXIST ÎN INIMA FIEC RUIA I CU AJUTORUL
ACESTOR SENTIMENTE PO I S TE DUCI ORIUNDE ÎN LUME I PO I S G SE TI UN
OARECARE ECHILIBRU, S MUNCE TI, S REVII ACAS , S FII APROAPE DE CEI DRAGI".**

By Vavila POPOVICI

Raleigh, North Carolina/SUA

IOAN MICL U/Cringilla/AUSTRALIA

Iubite Frate intru ROMÂNIE, Domnule ADRIAN BOTEZ,
SA VA ASCULTE DUMNEZEU, c ci mult mi-au placut afirma iile Dumitale,
"Cei din urma vor fi cei dint âi" - exact afirmatiile de acum 2000 de ani ale LUI
IISUS HRISTOS.

"De data aceasta optimismul Dumneavoastr este revarsat din bel ug, prin expresia
"Oameni buni/Oameni ai binelui", "se apropie izbavirea definitiv si triumfal "
adic dracul, de i sc pat de sub capac, nu mai tie încotro merge!
AMIN

Iubite PROFESORE, VA trimit sub titlul "VERSURI LIRICE" cateva poeme,
vreo 3 sau 4, scoase cu albire de par!

M-AM DEDICAT UNEI ILUZII

M-am dedicat unei iluzii,
Unei iubiri zidite pe confuzii,
Caci ochii tineri sunt miopi,
Chiar de-s gre elile ciclopi!

Iubita mea avea gândire-n nori,
Iar ochi-i sc p rau scânteietori
i idealul n l tor pe buze,
Eu o vedeam regina între Muze!

Fiin a ei optea cu-atâta înfocare,
Un imn de-amor, de-al inimii s ltare
M -mpinse sincer c tre ea,
i am c zut cum din senin o stea!

i, nu c doar era oceanic siren ,
i-avea în partea stân a o galben migren ,

Dar când se dezgoli in noaptea cea cu lun ,
Sim ii ca strâng in bra e o palid Minciun !

Eu am s rit ca ars de iad,
Iar Luna- i ingropa obrazul dup-un brad!
Mi-am intrebat iubita de ce filogenie este?
Ea mi-a r spus rânjind: "politicii sunt zestre!"

Dar eu am completat: "marxisto-ceau ist ,
C ci rumene politici in lume mai exist ,
Ce-n dragoste de ar au inima-nmuiat ,
Pe cand iubita mea, tu esti prostituat !

Azi deschizându-mi ochii, adio- i zic pe veci,
i-n preajma casei mele nicicând s nu mai treci!
C ci i-am inscris pe frunte o cruce cu t ciune,
i-am pus pe buza lumii o dulce Rug ciune

LINI TEA P DURII!

Lini tea p durii pare,
Un simbol al rug ciunii,

Pe când in Apus, in Mare,
Ceru- i toarna ar i c rbunii

Unei zile lungi!

Inserarea ce se vars ,
Glorie i slav pune,
Pe-a p durii frunte ars ,
Iar momentul se supune,
La ale Naturii Legi!

Lini tea p durii este,
Un interior de templu,
Unde cel trudit g se te
Mângâierea din exemplu,
Sfântului din schit!

CETATEA DE FOC A PORT KEMBLEI

"Ca un astru ce r sare,
i din neguri vrând s scape,
Lumineaz peste zare,
Oglindindu-se in ape,
Astfel ins i e Cetatea,
Glob de foc in nop i senine,
Unde via a i dreptatea
Se n scur pentru mine!
"Eu eram fl mând i singur,

TAINA SPOVEDANIEI!

"

Mai am un tat i un frate,
Ei m mai chem pe nume,
Iar mama e de mult in Ceruri,
Iar eu la margine de lume!"

Azi v d ce in elept era bunicul,
Legat de vatr , de turma cea de oi,
Pe când noi, odrasla de azi,
Uit m i Limba dulce de la noi!

"Tu, Doamne, tii sufletul meu,
Oricui m-am numit frate,

CETATEA DE FOC A PORT KEMBLEI

"Ca un astru ce rasare,
Si din neguri vrand sa scape,
Lumineaza peste zare,
Oglindindu-se in ape,
Astfel insasi e Cetatea,
Glob de foc in nopti senine,
Unde viata si dreptatea
Se nascura pentru mine!
"Eu eram flamand si singur,

Codru-i Opera ce-n scen ,
A adus arti ti de frunte,
Care n-au calea obscen ,
De-s din es ori de-s din munte!
Genii sunt la cânt!

Un izvor cu murmur dulce,
Sun tainic i alene,
Când pe malu-i s se culce,
Un fazan cu roze pene,
Voie i i ceru!

Alungat de soart 'n lume!"
"Oh, Cetatea implinirii,
Ideal g sit in noapte,
Tu e ti raza fericirii,
Tu din foc scoti dulce oapte,
Ve nic flac ra- i va arde,
Ca o inim a iubirii,
Eu te v d deschisa Carte,
Pe c rarea nemuriri!

Ascult de glasul sânelui mereu,
Din bun tate nici Moartea nu m-abate!
Vroit-am i eu s fac multe,
C ci e românul om destoinic,
Dar pe nedrept adun insulte,
Din partea r ului nevolnic!

De-aceea eu Te rog, St pâne,
Intoarce- I Fa a c tre noi,
Lumina Ta s ne lumine,
C r rile ie irii din nevoi!"

Alungat de soarta'n lume!"
"Oh, Cetatea implinirii,
Ideal gasit in noapte,
Tu esti raza fericirii,
Tu din foc scoti dulce soapte,
Vesnic flacara-ti va arde,
Ca o inima a iubirii,
Eu te vad deschisa Carte,
Pe cararea nemuriri!

TAINA SPOVEDANIEI!

"

Mai am un tata si un frate,
Ei ma mai chem pe nume,
Iar mama e de mult in Ceruri,
Iar eu la margine de lume!"

Azi vad ce intept era bunicul,
Legat de vatra, de turma cea de oi,
Pe cand noi, odrasla de azi,
Uitam si Limba dulce de la noi!

"Tu, Doamne, stii sufletul meu,
Oricui m-am numit frate,

Ascult de glasul sangelui mereu,
Din bunatate nici Moartea nu m-abate!
Vroiam si eu sa fac multe,
Caci e romanul om destoinic,
Dar pe nedrept adun insulte,
Din partea raului nevolnic!

De-aceea eu Te rog, Stapan,
Intoarce-TI Fatza catre noi,
Lumina Ta sa ne lumine,
Cararile iesirii din nevoi!"

**Iubite PROFESORE, PreaIubite POETE AL ROMÂNILOR ADEVĂRAȚI,
Domnule Dr.ADRIAN BOTEZ, cu drag Vă trimit două poeme, pe care eu le numesc
"poeme clasice" tocmai fiindcă vin de la rădăcini istorice prea bine cunoscute!"
MULT FERICIRE ÎȘI SĂTĂTATE TUTUROR AI CASEI ADRIAN BOTEZ - BUCOVINEANUL
IOAN MICLĂUȘ**

DOINA...SI IAR DOINA!

Doina...si iar Doina!
Tu esti de veacuri singurul Stapan,
Invie Doina - sufletul Roman!"

Doina...si iar Doina!
Cata iubire-ntre romani,
La masa plina cand se-aseaza,
Sa-i vezi facandu-si semn din maini,
Si cu cat drag se-mbratiseaza!

Doina...si iar Doina!
O zi o fi prea mult sa treaca,
Si sa rasara mandrul soare,

S-auzi ce sotii, basme au sa-nceapa,
A nascoci cu multa infocare!

Doina...si iar Doina!
Esti tu, o umbra de demult,
Ori raza vremii viitoare?
Esti licar sters de-al norilor tumult,
Ori raza unui tanar soare?

Doina...si iar Doina!
Tu esti de veacuri singurul Stapan,
Invie Doina..., sufletul Roman!

PORTARII EUROPEI

Neamul asta dur ca piatra,
Nu-l miscara nici vulcanii,
Nici n-o sa-i potoapa vatra,
Veacurile si dusmanii!

Stiu Romanii, stiu prea bine,
Din istoria cea grea,
Ce-nsemna vorba, "vecine,
Iar nu esti din strada mea!"

El, portarul Europei,
Creanga asta romaneasca,
Dupa-ntelepciunea vorbeii:

"E nascuta sa traiasca!"

El, stejarul Europei,
Ce din Dunare si Ron,
Isi hranea tulpina vitei,
Si de Dac, dar si de Om!

Astfel dragi europeni,
N-aveti cum a striga-n lume,
Ca sunteti cumva mai demni,
Ca Portarul ce isi pune -

A lui viata la stramtoare,

Ca sa aiba Lumea mare,
Zile lungi de sarbatoare,
Nobilind cu sumetie, pe cutare,

sau cutare!"

EU SUNT DUMITRU, NU -S DEMETER !

Aceast istorioar hazlie într-un fel, dar foarte istoric în realitate, îmi revine din amintirile copilăriei acum după vreo așezeci de ani, îmi doresc să o așez pe rozariul povestirilor mele publicate sau nepublicate. Multă vreme s-au ținut tenii mei se veselir pe seama acestei istorioare, iar noi copiii râdeam în noi de râsul lor!

Era pe vremea când despre venirea colhozurilor se vorbea tot mai des. Dar ca primul pas se instituira acele "întovarasiri" numite "TOZ -uri, despre care oamenii ziceau că ar mai merge dacă e vorba doar de niste organizari de zootehnie, deci ale crescatorilor de animale, dar despre colhozuri nici vorba! Ei nu vor, fereasca Dumnezeu, să ajungă să primească mâncare cu "saica"! Se faceau atunci multe adunări sătești, unde li se vorbeau oamenilor despre aceste colhozuri, la început cu vorba bună apoi tot mai insistent. De la o asemenea adunare a "întovarasilor" ieși la iveală istorioara vecinului nostru Dumitru, caruia după poreclă îi zicea satul Mitru lui Tzolo, dar el era Dumitru de când la botezat mama lui. Așa se și prezenta oficial oriunde trebuia. Dar de data asta avea să vorbească primăria, deci omul primăriei după registrul cu numele și prenumele înscris cetățeanului ce avea să se înscrie în "Intovarasire". De aici lucrurile luau altă cale, despre care se făcuse mult haz, adică "haz de necaz"! Fiind întrebat dacă binevoieste să se înscrie și sateanul Pîrge Demeter? Nimeni nu răspunse la acest nume! Se priveau unii pe alții, dar nu se stia de nici un Demeter! Atunci un satean întreba cuviincios să spună la ce număr de casă locuiește? Auzindu-și numărul

casei sale, Dumitru care era și sugubat de felul lui, sări ca ars: "Eu sunt Dumitru, nu -s Demeter! Dar dacă aveți un Demeter să-l înscrieți la "toz", scrieți-l pe-ală, dar nu pe mine!" Din acel moment acea adunare sătească de "înscriere în toz" a rămas de pomina, dar și de istorie pentru cine a avut urechi de auzit atunci, sau au în ziua de azi despre minunile imperialilor vremilor trecute! Uniunea Europeană nu este o idee nouă, despre unirea europeană vorbea și Victor Hugo al Franței anilor 1848 -49, criticând marea săracie în care se ajunsese, precum și lipsa de idei mult mai practice

din partea guvernelor țărilor europene. La ce sisteme unionale s-a ajuns am văzut din istorie, culminând cu cel austro-ungar, imperiu ce numai uniunea Statelor Europene nu reprezintă. Este genială observația de azi a D-lui Dan Brudascu, scriitor și analist clarvăzător în cele ale istoriei, organizării noii Uniuni Europene, spre a nu se face iar o deriva înspre vise imperiale! Adică, să vedem iar o repetare a Istoriei, aducând

suferinți și mai mari generațiilor viitoare!

"SPERAM SĂ EXISTE ACEA INTELEPCIUNE DE OCOLIRE A RELELOR ISTORIILOR TRECUTE, AZI CÂND ÎN CELE ALE ȘTIINTELOR TEHNOLOGICE SUNTEM ATAT DE GENIALI!" SPERAM!

IOAN MICLĂȘU, Cringilla/AUSTRALIA

cuvânt duhovnicesc de diminea

ECUMENISMUL ÎN BISERICA

-din culisele ecumenismului -

Se vorbește tot mai mult de unirea Bisericii Ortodoxe – adică, dreptcredincioase – peșterea adevăratei Credințe – și a a-zisă Biserice Romano-Catolic – “atotcuprinzătoare” ... și cea protestant, cu cele două ... și nu poți sunta ai noștri credincioși care nu văd nimic rău în aceasta, căci – nu-i așa?! – **“sunt mai bune pacea și dragostea, decât vrajba și dezbinarea”** (cf. Florin Stuparu – **Iar și despre frații cei mincinoși de la Roma**, revista **Axa**, anul III, nr. 40, 1-15 iunie 2010, p. 6).

E bine știut că, cel puțin în privitor la Biserică, toate cele 2 mari confesiuni creștine, deși au foarte multe puncte deosebite, au, totuși, și unul comun – Tradiția de Unire a Bisericilor – lupta tuturor de a ajunge la o pace interconfesională, la o unire a Bisericilor așa cum a fost la început.

Domnul nostru Iisus Hristos, în rugăciunea Sa pe care a îndreptat-o spre Tatăl – înainte de Sfintele Sale Patimi – a cerut ca „toți să fie una”, dar nu numai apostolii, ci „**i toți cei ce vor crede în El**” (cf. Ioan XVII, 21-23). Aceste cuvinte au răsunet în rămân mereu, în inima fiecărui creștin. Desigur, unitatea este un dar de la Dumnezeu, dar pretinde, totuși, și lucrarea noastră tuturor. De aceea, unitatea nu poate fi socotită numai ca un ceva dat, ci și ca o întrebare, spre un scop precis, spre care tindem – precum se roagă Biserica Ortodoxă în toate slujbele sale cele mai importante. A adăria este nu numai ceva ce se pștează în cerințe, ci și o neostenită căutare, care se menține în luptă fără de răgaz, împotriva „forțelor dizolvante”.

Dacă aruncăm o privire peste istoria ei, observăm că Biserica a avut de dus această luptă încă de la începuturile sale. Astfel, Iuda trădează unitatea colegiului apostolic, unele erezii și schisme trădează unitatea Bisericii Apostolice. Apoi alte erezii și secte, tot mai puternice, pun la grea încercare Biserica postapostolică și patristică – ajungându-se, la un moment dat, ca Biserica Lui Hristos să rămână oarecum în minoritate, față de cei ce o tulburau. Dar atât Biserica Apostolică, cât și cea post-apostolică și patristică – au trecut prin acele vremuri ca o corabie a mântuirii, care avea la cârmă pe Iisus și Întemeietorul ei – Iisus Hristos. Apoi, timp de aproape zece veacuri, Biserica Lui Hristos a rămas **UNA**, de la Răsărit la Apus, de la Miază zi la Miază noapte. Ea era atunci cu adevărat „**Biserica a toată lumea**” cunoscută. Era o Biserică mare, în care pulsa același Duh al Lui Hristos, ce plămădea un suflet nou, unitar, fără a nega însă divinitatea – ca spațiu și naștere. Era o unitate în multiplicitate – multe mândrăre, dar un singur Duh și un singur trup, în care fiecare mândrăre, deși își pștează felul său de a fi și funcția sa, totuși este însoțită de ACELAȘI DUH ce slujește Bisericii, fiind solidar cu toate celelalte mândrăre.

După această preafrumoasă perioadă a venit ruptura, de la 1054, dintre Apus și Răsărit – și, apoi, cea din secolele XVI-XVII și următoarele, dintre Miază zi și Miază noapte. „**Dezbinarea aceasta** – sublinia preot prof. Nicolae Mladin – **dintre Apus și Răsărit și dintre Nord și Sud – uriașă a cruce, marea dramă istorică a Bisericii Lui Hristos**” (cf. preot prof. N.Mladin – **Adevărată cale spre refacerea unității Bisericii Lui Hristos** – în **Ortodoxia**, an XIV, 1962, nr. 3, p. 353).

Această situație „nedemnă de numele de creștin”, care durează de secole, a făcut, pe foarte mulți, să afirme că refacerea unității pierdute este imposibilă – mai ales că cei ce s-au depărțat de Adevărul Bisericii nu vor să renunțe la neadevrurile lor, pentru a reîmpărți ceea ce au lepădat. Dar ceea ce este cu neputință la oameni – este cu putință la Dumnezeu.

Având în vedere că Biserica este o realitate divin-umană **ÎN CARE LUCREAZĂ DUHUL SFÂNT** – noi nu îndrăgim să credem în refacerea unității bisericești. Cel puțin în aparent, observăm în toate bisericile creștine cum „**sufletul acest duh al unității**” (cf. preot prof. N.Mladin, op. cit., p. 336) și pune în mișcare forțele din ce în ce mai însemnate. E ceva asemănător cu ceea ce se întâmplă în viziunea lui Iezechiel, când Duhul Lui Dumnezeu a înviat pe cei morți. Precum acolo, atunci – Duhul Lui Dumnezeu, dintr-un câmp de oase a făcut un câmp plin de oameni vii, care trăiau laolaltă ... Tot așa, același Duh al Lui Dumnezeu îi va trezi pe creștinii din amorirea confesională, din „vraja cea rea” a urii reciproce.

Biserica Ortodoxă dorește și luptă pentru această unitate – o consideră ca fiind când parte din esența ei – Patriarhul Iustinian chiar subliniază : „**Biserica are pe lângă tine împotriva interesului ei, dacă, în loc să contribuie la apropierea și împăcarea oamenilor, ar menține dezordinea în viața și în sânul ei: Ea ar putea să fie o mare forță morală și va aduce un mare serviciu umanității, când când va reuși să -i**

apropie pe oameni într-o unitate frăească. Pentru aceasta, Biserica trebuie să fie, mai întâi, împăcată cu sine... – în pătimașia dureroasă a ereziilor, schismelor și luptelor religioase, să se ațearne la bucurie, ca o mângâiere, ca o lumină – dorința în deșăurirea Bisericii” (cf. P.F.P. Patriarh Iustinian, *Una, Sfânt, Sobornicească și Apostolească Biserica*, în *Ortodoxia*, An VI, 1954, nr. 2-3, pp. 6-7); dar aceasta nu înseamnă că Biserica Ortodoxă – de dragul unirii Bisericilor – renunță la tezaurul învățăturilor dumnezeiești, încredințată ei de Iisus Hristos, și bine statornicită și fixată prin Sinoadele Ecumenice, pe baza Sfințelor Scripturi și a Sfințelor Tradiții. Ea fiind depozitară înțregii învățăturilor care țin, în ea se cuprinde toată revelația Vechiului și Noului Testament; în ea se întâlnește Dumnezeu cu oamenii (divinul cu umanul). În ea lucrează toate darurile Duhului Sfânt care-l ajută pe om să intre în legătură cât mai strâns cu Dumnezeu Tatăl, care din nemărginita Sa iubire de oameni a trimis pe Fiul în lume, pentru a salva pe „**tot cel ce crede în El**” (cf. Ioan, III, 16). Aceasta a făcut Biserica în care lucrarea TRINICĂ se împletește cu cea umană, și devine locul cel mai sigur pentru mântuirea tuturor celor ce sunt membrii ei. Cei dinafara ei, fiind lipsiți de harul divin, care este în ea și de învățătura cea adevărată și ea fost încredințată numai ei, de Mântuitorul Hristos, nu pot afla Mântuirea – scopul unic și cel mai înalt al omului.

Apărând ereziile, schismele și tot felul de secte, în frunte cu catolicismul și protestantismul – care s-au constituit ele însele în „biserici” care de înăvărul – Biserica cea „una, sfântă, sobornicească și apostolească” a fost pusă la grele încercări. În toată această învățăminte de idei și învățături, care mai de care mai eronate și care se contrazic între ele, Biserica cea Adevărată, ajutată de Întemeietorul ei și cu lăuzit de Duhul Sfânt – a străbătut veacurile, luptând, ca și astăzi, pentru pătimașia răpătată a învățăturilor încredințate ei de Domnul și împărțindu-le, cu dăruire, tuturor membrilor ei – tuturor celor ce vor să se înălzească la sânul ei. Însă Biserica Ortodoxă nu este dispusă să facă compromisuri, nu poate trăda adevărul, pentru a împărți minciuna. Cine nu împărțește adevărul, cel de la începuturi încredințat ei – nu face parte cu ea și din ea. Toată mișcarea ecumenică /ecumenistă are ca și cap de afiș lozinca: „**Unirea bisericilor – NU UNITATEA BISERICII!**” Aceasta se va realiza doar atunci când vor înalege că există „o singură Biserica”, bazată pe adevărul revelat, organizată în biserici autocefale, în cadrul cărora sunt respectate nu numai cele ce le unesc, ci și anumite elemente specifice fiecăreia. În această Biserica, Biserica Ortodoxă se va bucura să fie alături de celelalte Biserici-surori, ca o venerabilă Biserica Patristică” (cf. Hristu Andrei, *Simbolica*, p. 8) – dar și ca o Biserica mereu vie și creatoare.

Însușește de dragostea față de Hristos și față de frații, Biserica Ortodoxă „**nu neglijează nicio împrejurare care ar îndrepta și orice nădejde în unirea atât de dorită, ori de unde ar veni inițiativa unei astfel de uniri**” (cf. Hristu Andrei, *Unirea Bisericilor Creștine este posibilă și necesară*, în *Ortodoxia* XI, 1959, nr. 3, p. 485). Refacerea unității Bisericii Lui Hristos se poate realiza, apoi, nu numai „**de sus, ci ea cere neapărat angajarea clerului și credincioșilor**” (cf. Hristu Andrei, op. cit., pp. 486-487), care încearcă să se apropie cât mai mult de frații lor din alte confesiuni, trăind împreună o viață comună, **după învățătura adevărată a Bisericii!!!**

Concluzionăm că „o cunoaștere reciprocă, din ce în ce mai deplină, o adâncire a iubirii creștine, o angajare în acțiuni comune, eficiente, o respectare și o înalegere cât mai sincere din partea fiecăruia, „o sete după ADEVĂR – iată premisele unirii cu adevărată a bisericilor – în Biserica cea UNA, SFÂNTĂ, SOBORNICEASCĂ și APOSTOLEASCĂ – în Biserica cea UNA și ADEVĂRATĂ” (cf. preot prof. Ion Munteanu, *Fină Bisericii privind interconfesional, Teză de licență, la Catedra de Teologie Dogmatică și Simbolică, Buc., 1974, p. 157*). Așa cum omenirea o dorește de veacuri și a cerut-o în rugăciunea sa Însuși Mântuitorul nostru Iisus Hristos: „**Dar nu numai pentru aceia Mă rog, ci și pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor, ca toți să fie UNA, după cum Tu Părinte întru Mine și Eu întru Tine, a aia în NOI să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis... Eu întru ei și Tu întru Mine ca să fie în chip desvârșit UNA și să cunoască lumea că Tu m-ai trimis și că i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine**” (cf. Ioan XVII, 20-23).

preot prof. **Ion MUNTEANU**

str ji ale culturii ortodoxe

P RINTELE SERAFIM B DIL

VA URMA PERSECUTIE!

Readucem în actualitate, cuvântul înut pelerinilor de p rintele Serafim Badila de la M n stirea C iel, jud. Cluj, pe data de 25 august 2007, al turi de îndemnul p rintelui Seraphim Rose: “Nu trebuie s a tept m nimic altceva decât s fim r stigni i”.

“Dracul, cu Antihrist si cu slugile lui sunt aproape de punctul final de activitate in tara aceasta.

Si culmea, **acuma, in Sibiu, in prima perioada din septembrie(nn. anul 2007), va fi o adunare ecumenista si parintele Arsenie de la Prislop (Boca) spunea ca Sibiul va fi ultima reduta si si aceea va fi cucerita.**

Deci, dragii mei, nu-i gluma, dragii mei. **Din Sfantul Munte Athos ni s-a transmis sa zicem fiecare dintre noi de 40 de ori „Prea Sfanta Nascatoare de Dumnezeu miluieste-ne pe noi.”** Ca sa ne ajute Maica Domnului, ca suntem in mare primejdie, ne pierdem ortodoxia, dragii mei. **Dintre ierarhi mai sunt de-ai lui Dumnezeu, care vor sa se mantuiasca, dar sunt tot mai putinei, dragii mei.** O fost persecutia impotriva Bisericii, cea ateista, comunista, si avem (ama avut atunci) vreo sapte mitropoliti, vreo doisprezece episcopi (marturisitori, n. mea) si cateva sute de preoti (chiar mai multi, n. mea). Acum nu stiu cati suntem gata sa stam in fata pustii si a glo antelor, pentru dreapta credinta, dragii mei.

E dezastru, dragii mei! Canoanele Sfantilor Parinti nu dau voie sa te duci la sectari sa stai cu ei, la adunarea lor. Sase ani este oprirea de la impartasanie daca tu te -ai dus acolo. „Pai da, parinte, dar acolo s-a cantat la Dumnezeu“. **Nu-i voie! E preacurvie sufleteasca, dragii mei. Opresc sa te aduni cu ei, sa te rogi cu ei, canoanele Sfantilor Parinti! Si uite, acuma se aduna la Sibiu. Toti ecumenistii...** Parintele Dumitru Staniloae spune ca „*ecumenismul este produsul masoneriei*“. Iar parintele Arsenie Boca zice ca „*ecumenismul este erezia ereziilor, cozile de topor ale Apusului. Nimic nu cade din Biserica, numai putregaiul! Inapoi la canoanele Sfantilor Parinti, la Sinoadele Ecumenice. Altfel, la iad cu arheir ei, cu preoti cu tot.*“ Fereasca Dumnezeu! Acesta-i cuvantul pr. Arsenie Boca. Si Sf. Ioan Iacob scrie acolo, undeva ca: „*sustin, cei care sunt ecumenisti, ca is ruginite canoanele de vechimea lor, nu mai sunt bune acuma, la vremurile noastre si la oamenii din timpurile noastre*“. E nebunie, dragii mei. **Pai ce au hotarat Sfantii Parinti este valabil pana la sfarsitul veacurilor.**

Sfantul Ioan Maximovici spune ca „*anatema sa fie pe cel care vorbeste si sustine teoria ramurilor!*” Ce-i cu teoria ramurilor? **Ecumenistii astia care zic ca toti avem un Dumnezeu, toti ne rugam la acelasi Dumnezeu, acesti eretici sustin ca, asa cum un copac are mai multe ramuri, asa si toate credintele care sunt pe pamant trebuie sa se uneasca, ca sa fie una.** Pe una din cartile pr. Babut am vazut desenat copacul, iar pe prima ramura scrie 1054, cand s -a despartit de la Biserica Una catoliciei. Si ramura aceasta este...USCATA! Alta, si alta, si alta, **toate sunt uscate.** Nu poti sa ai mantuire in aceste alte credinte. Singura este ortodoxia, care este dreapta credinta si al carui varf e verde. Asa este reprezentat copacul, dragii mei. Deci atunci ce trebuie sa facem noi? **Noi nu trebuie sa ne unim cu ei! Noi nu avem nimic de scos din dogmele Sfantilor Parinti si din canoanele lor. Avem tot ce ne trebuie pentru mantuire! Ei trebuie sa recunoasca ca sunt eretici, si nu pot avea mantuire, numai daca se leapada de ereziile lor si trec la credinta ortodoxa.** Doresc sa o cunoasca? Sa primeasca botezul crestin -ortodox, sa invete tot si in felul asta ne putem noi uni. Deci nu exista unire din partea noastra. **Unirea nu o fac ierarhi ecumenisti care sunt eretici. Unirea este lucrarea Duhului Sfant, dragii mei, nu a ierarhilor eretici. Si acuma la Sibiu se strang.**

Si poate ca va fi, asa cum se zice de catre unii, o scindare. Adica unii tin cu traditia Bisericii ortodoxe si vor sa se mantuiasca, si cred ca sunt, are Dumnezeu destui, si **altii vor sa placa oamenilor vremurilor noastre, masonilor, sa fie in prietenie cu ei, in pace cu ei, ca sa stea linistiti in s caun. Si atunci va fi scindare.**

Si dupa aceasta – spun unii eu transmit ce am auzit – ***va urma persecutia. Nu vreau sa fac panica, dar spun ce am auzit. Va urma persecutie***. Ca au mai fost persecutii impotriva crestinilor. Persecutia romana, in consta ea? Cine era crestin in Imperiul Roman nu avea dreptul sa aiba functie in aparatul de stat. Unu – jos din functie daca esti crestin; doi – i se lua averea daca mai insista in credinta lui; trei – era pus la munca fortata, in mina sau alte locuri; patru – nu putea sa faca fata la norma, la inchisoare, in foame, in sete, in chinuri; cinci – mucenicia. La sarbatorile paganesti mari erau adunati toti ca sa vada cum era dat drumul la fiarele salbatice si cum ii omoara pe crestini. Deci aceasta era persecutia romana in primele veacuri. ***Si va urma persecutie. Asadar, nu este suficient sa credem in Dumnezeu, sa ne rugam la Dumnezeu, sa mergem la Biserica, sa ne spovedim, sa ne impartasim, sa facem milostenie. E bine, dar nu numai aceasta este necesar. Nu este totul. Sa ne pregatim pentru mucenicie, dragii mei. Caci cu moartea oricum suntem datori.***

Nu vreau sa fac panica prin acest cuvânt, dar sa stiti ca sunt tare aproape acele vremuri, cred si marturisesc. Si nu stiu cati dintre noi avem puterea aceea de a zice: *Domnule mason, sunt crestin-ortodox!* Si vreau sa mor in credinta aceasta! Accept moartea, dar de Dumnezeu nu ma lepad, ca sa nu intru vesnic la Iad. ***Asa ca sa luam in serios, dragii mei, sa luam in serios...***”

(Fragment dintr-o predică rostită la Mânăstirea Cămin pe 30 august 2007).

Părintele SERAFIM BĂDILĂ, de la Mânăstirea Cămin, jud. Cluj

...ambasadori, oare, ai culturii spirituale românești...?!

TEODOR BACONSCHI - DIPLOMAT SAU GAFFEUR DE SERVICIU AL DIPLOMAȚIEI ROMÂNE ȘI AL REGIMULUI DE LA BUCUREȘTI ...?!

Despre Theodor BACONSCHI, actualul deținător al portofoliului de externe, s-a afirmat, în presa dâmbovienească, cum că ar fi „un intelectual de mare clasă” și s-a mai menționat că „are opinii doctrinare ferme” (în direcția creștin-democrată) cu toate că, până în prezent, a fost acuzat nu doar că este specialist în jacuzzi, ci chiar că de rasism, de mai multe organizații, după ce a făcut gafe antologice în legătură cu iganii, dar nu numai.

Am avut posibilitatea, în calitate de secretar al Comisiei de politică externă a Camerei Deputaților, în legislatura 2000-2004, să particip la audierea lui Theodor BACONSCHI în perioada în care se pregătea trimiterea sa ca ambasador la Vatican, având în vedere și pregătirea lui de teolog. Chiar dacă puini dintre membrii Comisiilor de externe ale Camerei Deputaților și Senatului de atunci au fost convinși, de prestația sa, că ar avea pregătirea și experiența necesare în vederea îndeplinirii unui astfel de post extrem de important, având încă în memorie personalitatea puternică a tatălui său, poetul A.E. BACONSCHI, am convins mai mulți parlamentari, de la mai multe partide politice parlamentare, că ar fi bine să-i dăm vot favorabil, pentru că avem de-a face cu un tânăr intelectual mult superior în raport cu pletora de pensionari sau activiști pe care Ion ILIESCU îi destinase să reprezinte, ca ambasadori, politica și interesele externe ale României peste hotare. Nu mi-am imaginat în acele momente că voi ajunge să regret, așa cum se întâmplă

ast zi, gestul meu. Este adevărat că, la momentul acela, nu țiam absolut nimic nici despre preocuparea individului excesiv pentru jacuzzi și interesul exagerat pentru sexul frumos, dacă este să luăm în considerare numeroasele referințe în această privință din aceeași scoditoare presă dâmboviene.

Eu am în vedere exclusiv prestația sa și nu insist pe ideea că un asemenea post ministerial, ilustrat de-a lungul anilor de personalități memorabile din viaa politică română și din diplomația europeană, este ocupat de un personaj înfatuat și încrezut, dar care pare să aibă foarte puțin de-a face cu cerințele și exigențele diplomației românești de astăzi.

Poate că sunt adevărate și acuzațiile că numirea lui Theodor BACONSCHI pe scaunul ocupat de un titan ca Nicolae TITULESCU este doar o răsplată pentru modul cel puțin curios (dacă nu și dubios) în care au fost organizate alegerile prezidențiale, din toamna anului trecut, la Ambasada României din Paris.

N-a fi acordat atenție prestației sale mediocre ca ministru de Externe și cu atât mai puțin în gafelor lui grave și frecvente, dacă nu a fi citit recent în prestigioasa revistă **Phonix Magazine** din SUA declarațiile lui Theodor BACONSCHI făcute recent, în urma unei întâlniri¹ pe care a avut-o cu reprezentanții ai diasporei române din SUA². Domnul ministru a afirmat atunci că „românii aflați în străinătate reprezintă elita”³, sau cum s-ar spune în România, crema neamului românesc.

Este foarte adevărat că, nu numai după 1990, ci și cu mulți ani în decurs înainte, au plecat din România sute de mii de cetățeni ai acestei țări. Este la fel de adevărat că, prin politica stupidă și mioapă a vechiului regim⁴, mari personalități ale culturii, literaturii, științei, artelor etc. din România au luat drumul exilului⁵, mulți dintre ei ocupând astăzi poziții prestigioase în instituții academice sau de cercetare științifică în țările lor adoptive.

Din păcate, însă, poate acesta este un blestem al neamului nostru faptul că extrem de puțin dintre ei și-au mai adus aminte că sunt români și că s-ar impune promovarea și susținerea lor noastre peste hotare⁶. N-am vrea să se creadă că generalizăm, pentru că avem și exemple, mai ales după 1990, de intelectuali români autentici care sacrifică mult timp și bani, dar și multă energie, pentru a aduce servicii

lor, culturii și civilizației românești, mai bunului renume al țării lor de baștină în țările respective și pe plan mondial. Cum tot la fel de adevărat este că avem și exemple, nu puțin, din păcate de cetățeni români (dar de atâtea ori de cu totul alte etnii) aflați peste hotare, care nu fac deloc cinste țării lor de origine, pentru că, în realitate, imaginea extraordinară de proastă pe care o are azi România în lume nu este, credem noi, doar rodul exclusiv al aberațiilor guvernului de la București, ci se datorează, în egală măsură, și ilegalităților și hoțiilor nu puțin existente peste hotare de cetățeni români (nu întotdeauna de etnie română, desigur). Adică din rândul celor categorisiți de ministrul Baconski ca reprezentând elita poporului român.

De asemenea, am vrea să-i reamintim domnului ministru, îndrăgostit subit (poate datorită votului masiv dat la ultimele alegeri în favoarea stăpânului lui politic) de românii de peste hotare că minoritatea de origine română din țări vecine ca Ucraina, Ungaria și, mai recent, Serbia, dar și din alte țări balcanice pe care ministerul pe care îl conduce, dar și alte instituții de la nivel central nu fac absolut nimic

¹ Este vorba, mai precis, de faptul că, aflat la New York, la începutul lunii mai, cu ocazia reuniunii la vârf a delegațiilor din peste 180 de țări participante la summitul ONU, privind nonproliferarea armelor nucleare, ministrul de externe român, **Teodor Baconski**, a dorit să salute, pentru prima dată în această calitate de înalt oficial al statului român, comunitatea româno-americană de la New York.

² Numai că domnul ministru, în loc să profite de ocazie pentru a face cunoscut direcțiile principale ale politicii externe românești și, eventual, de a cere sprijinul diasporei în vederea materializării lor, a optat să devină un simplu pion în aparatul de propagandă al actualei puteri. Căci el a înut să sublinieze că Discuțiile s-au prelungit după terminarea alocuțiunii ministrului de externe, prin întrebările adresate de către unii reprezentanți ai presei, precum și de către membrii comunității. „Trebuie să înțelegem clasa politică din România. Ne-am obișnuit de câte ori s-a spus acest lucru, dar cine s-o fac? Trebuie să existe o nouă generație fără schelete în dulap, care să își asume, împreună cu toate elitele, soarta României! Și am de gând ca să adresez acest mesaj tuturor românilor din toate ținuturile lumii, că ei sunt parte din destinul național și că în anii care vor veni, vor fi mai aproape ca oricând de a-și lăsa prin vot, prin opțiuni clare și prin aderarea la un proiect de societate, pe care eu și generația mea sperăm să îl putem explica și comunica și astfel să aducem împreună țara noastră, acolo unde trebuie.”

³ Precizarea exactă a ministrului Baconski, potrivit revistei nord-americane citate, este că: „Românii din străinătate sunt partea cea mai evoluată a națiunii române”

⁴ Tare căre, după cum ne demonstrează fiecare zi ce trece, sunt caracteristice și actualilor guvernanți. Aceștia, prin măsurile aberante, obligate de mii de specialiști din România să ia calea exilului pentru a nu muri de foame în propria lor țară.

⁵ Este dramatic cum numeroși coloși ai culturii, artei și literaturii române, cum ar fi, între alții, Constantin Brâncuși, Eugen Ionescu, Emil Cioran, George Enescu, Tristan Tzara, Paul Celan, George Palade și mulți alții s-au putut împlini în carierele lor doar peste hotare, unde, cei mai mulți, și dorm în somnul de veci.

⁶ Simțim nevoia de a atrage atenția că avem în vedere, aici, nu interesele conjuncturale ale unor forțe politice, aflate vremelnic la putere. Deci, în loc să fie promovate sau justificate politicile, nu odată falimentare ale unor politicieni, ar fi de dorit să fie slujite exclusiv interesele și să fie apărâtă imaginea țării noastre împotriva detractorilor ei, a cercurilor revizioniste-revanarde ale diasporei ungurești, cu precădere ale celor din SUA, dar și din unele țări vest-europene, unde acestea beneficiază de un exagerat sprijin din partea unor forțe francmasonice.

pentru a-i ajuta să-și păstreze identitatea lingvistică și culturală (spre deosebire, de exemplu, de autoritățile budapestane, inclusiv de Ministerul de Externe al acestei țări, care alocă, anual, zeci de miliarde de euro pentru finanțarea, în principal, în țările vecine a sute de activități cu caracter declarat cultural, spiritual, dar și politic⁷). Ministerul de externe al României, din punct de vedere, nu se deranjează nici măcar cu simple lucrări de poziție, pe canale diplomatice, fașă de abuzurile la care sunt supuși minoritarii români din țările amintite. De aceea nu este de mirare că, în fiecare din aceste țări, se află în grav pericol însăși ființa lor ca neam. Potrivit semnalelor unor sociologi și cercetători americani, de exemplu, etnia română din Ungaria riscă să dispară complet în mai puțin de 20 de ani, dacă miniștrii asemenea lui Theodor BACONSCHI⁸ vor juca pe viitor cadrulul doar cu cei care au votat alegerea unui președinte aflat la cote de popularitate mult inferioare, de exemplu, fașă de cea a lui Nicolae CEAUȘESCU, cu care mulți ziariști îl compară din ce în ce mai frecvent, cu din ce în ce mai multe argumente, datorită excesivului și spiritului său apăsător pentru un regim de dictatură.

Regret că presa dâmbovienească, atât de harnică în a pune la zid faptele, gafele sau abuzurile actualei puteri nu a acordat absolut nici o atenție recentelor declarații ale domnului ministru Theodor BACONSCHI, declarații care aduc, în opinia mea grave afronturi românilor români și în țările din jur după 1990 și care au devenit, cu osebire în ultimii 6 ani, cobaii unui experiment politic cu șanse de a se transforma în cea mai gravă și deplorabilă aberație a politicii românești de după 1938, anul instalării primului stat dictatorial din existența acestui popor: Dictatura sceleratului rege Carol al II-lea, alt sinistru personaj al istoriei românești cu care, nu chiar fără motiv, este frecvent comparat și până la politică de la Căpâlneni al domnului ministru de externe⁹.

prof. univ. dr. **Dan BRUDA** CU, Cluj-Napoca/ROMÂNIA

“apăsări” culturale...

CARENTE SAU OMISIUNI INTERESANTE?!

Analiza minuțioasă a evoluției literaturii române în sec. al XIX-lea și XX va scoate în evidență existența unor așezări „pete gri”, ceea ce înseamnă că, din punct de vedere, cei interesați sunt puși în situația de a nu găsi informația completă, competentă și credibilă nici măcar în ceea ce privește marile nume ale culturii și literaturii române.

Până de curând, pe de o parte datorită interdicțiilor impuse de comisariile ideologice și politice ai vechiului regim, de inspirație sovietică, dar și datorită unor vehemente proteste venite de peste hotare, românii nu au avut posibilitatea și dreptul de a se bucura de tipăritura integrală a operei eminesciene, dar nici de clarificările ce se impuneau cu privire la biografia poetului. În absența unor texte credibile, a fost posibil apariția și răspândirea unor teze fanteziste sau deformante, nu numai legate de data reală a nașterii poetului nostru național, ci și în legătură cu motivele reale ale morții acestuia. În legătură cu acest ultim aspect, în ultima perioadă s-a ajuns ca și o serie de pescuitori în ape tulburi, de recunoscută orientare politică și politicianistă, aflați în vârtă de idei pentru soluționarea situației mai mult decât dramatice în care au adus țara, se simt îndreptățiți să se pronunțe în această materie și să dea verdicte în legătură cu asasinarea poetului nostru național, deși nu au nici un fel de pregătire sau chemare în

⁷ Se înscriu aici și acțiunile ce urmăresc diverse divisiuni extremist-teroriste ale coloanei A-V-a a revizionismului românesc din România, ca și din alte țări vecine, acțiunile ce contravin calității Ungariei de membru al U.E. și al NATO, între înădăstări tensionate, de teamă și nesiguranță în regiune. Oare de ce nu iau nici o măsură autoritățile europene și euro-atlantice pentru a descuraja o asemenea politică de inspirație extremist-fascistă.

⁸ E de remarcat că, în vremea ce în România, datorită limitărilor inadmisibile și trăsături ale guvernului din care face parte ministrul Baconschi, s-a ajuns în situația unică în lume ca până și istoria și geografia României să se studieze, în colile minorităților etnice, în limba maternă a acestora, la așezarea Liceului Românesc „Nicolae Bălcescu” din Iula (Ungaria), limba română are statut de limbă străină, elevii beneficiind de cel mult 2-3 ore de studiu pe săptămână, toate materiile din curriculumul școlar fiind studiate exclusiv în limbă română, la noi s-a ajuns la o situație ale cărei efecte dezastruoase se vor vedea peste câțiva ani.

⁹ Poate se au în vedere interesul ambilor pentru: gâlceava continuă și insolubilă cu partidele politice, preocuparea pentru izolarea și compromiterea lor în viața politică, izolarea României pe plan extern, declararea crizei și depresiunii economico-financiare (1933, 1937-1938, dar și 2009-2010, deocamdată), sfidarea constantă a Constituției și a legilor, încredințarea formării guvernului, în disprețul voinței electoratului român, unor prim miniștri ardeleni, la fel de lipsiți de experiență, nu în ultimul rând, dorința de instalare a unui regim de dictatură personală, ca urmare a pretenției reformei instituțiilor statului etc.

aceast materie. Este foarte adevărat că există o serie de opinii care leagă dispariția poetului român de acțiunea unor cercuri politice și diplomatice externe deranjate în interesele lor politice din această parte central și sud-est european de poziția extrem de critic exprimată în presa vremii de articolele dure publicate sub semnătura lui Eminescu¹⁰. Se face, în acest sens, frecvent trimitere la următorul citat: „*Francmasonul și junimistul P.P. Carp*”¹¹ îi trimitea de la Viena mentorului Junimii apelul „*Mai potoli-i-l pe Eminescu!*”¹²

Trebuie avut, însă, în vedere și faptul că 28 iunie 1883 este o zi foarte importantă pentru istoria și politica României nu doar datorită arestării lui Eminescu. În 28 iunie 1883 se strânge la ul. Este luat pe sus de poliție și bătut cu forță la ospiciu. Sunt încalcate, desigur, toate normele legale și se înscenează unul dintre cele mai murdare procese de defăimare și lichidare. Exact în această zi, Austro-Ungaria a rupt relațiile diplomatice cu statul român timp de 48 de ore, iar von Bismarck i-a trimis o telegramă lui Carol I

¹⁰-Manifestările organizate de „*Societatea Carpații*” îngrijorau în mod deosebit reprezentanții diplomatici ai Austro-Ungariei în România. „*Societatea Carpații*”, era un adevărat partid secret de rezervă, cu zeci de mii de membri, care milita pe fa pentru ruperea Ardealului de Imperiul Austro-Ungar și alipirea la Tar, dar executa și acțiuni conspirative. Într-o notă informativă secretă din 7 iunie 1882, redactată de ministrul plenipotențiar al Austro-Ungariei la București, Ernst von Mayr către ministrul Casei imperiale și ministrul de externe din Viena se raporta: „*Societatea „Carpaților” a înut la 4 iunie o edin public, c reia i-a precedat o conf tui re secret. Despre aceasta am primit din surs sigur (ceea ce înseamnă nota unui agent infiltrat în organiza ie - n.n.) urm toarele informa ii: subiectul conf tui rii a fost situa ia politic. S -a convenit acolo s se continue lupta împotriva Monarhiei austro-ungare, dar nu în sensul de a admite existen a unei „Românii iredente”. Membrilor li s-a recomandat cea mai mare precau ie.*”

Eminescu, redactorul principal al ziarului „*Timpul*”, a făcut propunerea de a se încredința studenților transilvăneni de naționalitate română, care pentru instruirea lor frecventăz instituțiile de învățământ de aici, sarcina pe timpul vacanțelor lor în patrie, să contribuie la formarea opiniei publice în favoarea unei „*Dacii Mari*”. Să creeze, redactorul adjunct de la „*România liberă*” a dat citire mai multor scrisori din Transilvania adresate lui, potrivit cărora românii de acolo așteptau cu brațele deschise pe frații lor”. (Arhivele St. Buc., Colecția xerografii Austria, pach. CCXXVI/1, f.189-192, Haus – Hof – und Staatsarchiv Wien, Informationsburo, I.B.-Akten, K.159)

Un alt raport confidențial către Kalnoky, ministrul de externe al Austro-Ungariei, informa despre o altă adunare a Societății Carpații, din care rezultă că un anume Lachman, redactor la ziarul „*Bukarester Tageblatt*” și foarte activ spion austriac, avea ca sarcină urmărirea pas cu pas mai ales a lui Eminescu. În contextul notei informative se mai numește un agent din vecinătatea imediată a lui Eminescu, care ar fi putut fi chiar vicepreședintele Societății Carpații, despre care se scrie negru pe alb că este nici mai mult nici mai puțin decât... spion austriac. (numele acestuia re apare ulterior în procesul verbal dresat de comisarul Niculescu cu ocazia arestării lui Eminescu: „*informant de d.d. G.Oc. anu și V.Siderescu c. amicilor lor d-l Mihai Eminescu, redactorul ziarului Timpul, ar fi atins de aliena ie mintal*”.)

Eminescu avea o statut public impresionant și era perceput drept un cap al conservatorismului dar și al luptei pentru unitate națională coordonate ulterior printr-o întreagă rețea de societăți studențești din orașe și centre universitare din cuprinsul monarhiei Austro-Ungare. S-a creat un fel de network care avea ca obiectiv direct lupta pentru unitatea politică a românilor. Pe lângă societatea „*Carpații*”, au mai apărut la Budapesta societatea „*Petru Maior*”, la Viena „*România jună*”, la Cernăuți „*Junimea*”, „*Dacia*”, „*Bucovina și Moldova*”, în Transilvania societatea „*Astra*” și în vechea Românie, „*Liga pentru unitatea culturală a tuturor românilor în vechea Românie*”, care avea filiale incursive la Paris. Toate aceste organizații se aflau în obiectivul serviciilor secrete ale Austro-Ungariei, fiind intens infiltrate și supravegheate. Colecția arhivelor politice vieneze cuprinde numeroase rapoarte similare cu notele informative care priveau activitatea lui Eminescu, considerat un lider primejdios. Eminescu era urmărit pas cu pas. Baronul von Mayr, ambasadorul Austro-Ungariei la București, îl înșercinase pe F. Lauchman în acest sens: „*Eminescu este în permanență urmărit de F. Lachman, agent austro-ungar care avea sub observa ie mi carea („iridenta”) ardelenilor din București și ale crui rapoarte sunt astăzi cunoscute*”. O notă informativă a baronului von Mayr denunță articolul lui Eminescu din „*Timpul*”, privitor la expansiunea catolicismului în România.

În 1883 Eminescu realizează un tablou al maghiarizării numelor românești în Transilvania și îl ridiculizează pe rege, pe Carol I pentru lipsa sa de autoritate. Condamna guvernul liberal pentru politica externă și internă, denunță căderea conservatorilor cu liberalii și devine o povară incomodă pentru toată lumea. Tiradele și intransigența sa deranjau toate taberele. Eventualitatea ca acesta să devină câdvă parlamentar – ca mulți alții zărați, ar fi fost nefastă pentru puterile externe din jurul României, deoarece ar fi putut genera un curent politic ostil și neconvenabil intereselor acestora. Eminescu este informat și simte că se pregătește ceva.

Guvernul a desființat „*Societatea Carpații*” chiar la cererea reprezentantului Austro-Ungariei în București, baronul Von Mayr, cel care se ocupa cu spionarea lui Eminescu. Odată cu arestarea și internarea la balamuc a lui Eminescu au fost organizate razii și percheziții ale sediului „*Societății Carpații*”, au fost devastate sediile unor societăți naționale, au fost expulzate persoane aflate pe lista neagră a Vienei și au fost intentate procese ardelenilor.

Exact în această zi trebuia de fapt să se semneze tratatul secret de alianță dintre România și Tripla Alianță formată din Austro-Ungaria, Germania și Italia. Tratatul însemna aservirea României Austro-Ungariei în primul rând ceea ce excludea revendicarea Ardealului. Bucureștiul era dominat de ardeleni care ridicau vocea din ce în ce mai puternic pentru eliberarea Ardealului, pentru drepturile românilor asupra și de unguri. Eminescu era în centrul acestor manifestări. Tratatul urma să interzică brusc orice proteste pentru eliberarea Ardealului iar condiția semnării tratatului era anihilarea revendicării Ardealului de la București. „*Directiva de sus*” s-a aplicat la diferite nivele. Declarația nebuniei lui Mihai Eminescu este unul dintre ele. Așa zisele „*interese de stat*” l-au nimicit pe tânărul redactor – potențial mare figură politică a României Mari, tocmai în anul când împlinea 33 de ani, vârstă jertfiei lui Ioan Botezătorul și a lui Iisus. Tratatul a fost semnat până la urmă în septembrie 1883 ceea ce a mutat lupta ardelenilor în Ardeal.

(Cf. George Roncea – **Adevărul despre Eminescu la 120 de ani de la ucidere**)

¹¹ P.P. Carp, înaltă frunză conservator, dar și important factor de decizie în cercurile francmasonice ale vremii, devine ambasador al liberalilor la Viena și cere să se pună surdina lui Eminescu.

¹² Apud Dan Brudăruț, *Paradoxurile Francmasoneriei*, Cluj-Napoca, Editura SEDAN, 2009, p. 104.

prin care Germania amenința cu războiul. În cursul verii Imperiul austro-ungar a executat manevre militare în Ardeal pentru intimidarea Regatului României, iar presa maghiară perorase pe tema necesității anexării Valahiei. Împăratul Wilhelm I al Germaniei a transmis, de asemenea, o scrisoare de amenințări, în care soma România să intre în alianță militară iar Rusia cerea, de asemenea, satisfacții.

În opinia autorilor acestei idei, trimiterea de către P.P.Carp a acestui mesaj era motivată de afectarea intereselor internaționale ale României ca urmare a semnării de către aceasta unor acorduri internaționale, acorduri care îi limitau drastic posibilitatea de sprijinire a cauzei românilor transilvăneni, obligându-o într-un fel la completa abandonare a acestei lupte prin anularea oricărui sprijin diplomatic, material sau financiar. Există o coincidență destul de interesantă în sensul că acest mesaj a fost transmis în anul 1883, el coincizând cu momentul declanșării bolii ce va duce la moartea, 6 ani mai târziu, a poetului român, perioadă denumită de unii istorici literari a „marei întunecimi”.

Un avizat cercetător și specialist, în calitatea sa profesională de medic neuropatolog, Ovidiu Vuia, poet și om de cultură, din punct de vedere al cunoscutului generailor de azi, care și-a trăit o parte din viață în Germania, într-un studiu patografic intitulat *„Despre boala și moartea lui Mihai Eminescu”*, face o serie de precizări extrem de interesante, dar și utile și anume că: *„în legătură cu afecțiunile poetului înainte de 1883 sunt câteva aspecte demne de amintit. Până în prezilele îmbolnăvirii sale, poetul a fost psihic normal, nu prezenta semne de leuc ereditară, corect congenital, bolile din 1872, ca gâlbănare (hepatită), aprindere de măe (enterocolită) și ceva mai târziu, artrită a cotului, confundată cu o paralizie a brațului, nu au nici o legătură cu infecția luetică. Din practica medicală de cunoaștere, adesea bolnavii suferind de artrită acută, fiindcă nu-și pot mișca de dureri unul din membre, spun că sunt paralizați, frustăie, pentru specialist, paralizia e întotdeauna de natură nervoasă. Diferențierea, cum se poate face în cazul poetului, se restabilește retroactiv pe baza evoluției, artrita trece în câteva zile, pe când o paralizie în câteva luni, ceea ce nu a fost așa la Eminescu. La fel nu există nici o probă că poetul ar fi suferit de infecția primară luetică.”*

Tot doctorul Ovidiu Vuia este de părere că boala și depresia, precum și criza poetului au fost „provocate de munca susținută și grea de ziarist la „*Timpul*”, deci nu pot fi calificate drept patologice”. Pe de altă parte, referitor la simptomele bolii, Ovidiu Vuia apreciază că „toate însă de natură afectivă și frământate paralizice.” Mai mult, intrând în detalii de strictă specialitate medicală, pornind de la referințele lui Ion Rușu-Irianu, unul dintre apropiații lui Eminescu, care a consemnat durerile de cap ale acestuia, el crede că „erau de origine psihogenă și nu paralizic (luetică), iar starea lui mentală nu se arăta deloc dezorganizată, dacă se țin cont de cele afirmate de Iosif VULCAN în articolul „Suvenir Bucurestene” apărut în 1884 în „*Familia*”, în care Iosif VULCAN îi arată încântarea trăită în cadrul Cenaclului Junimii în urma lecturii foarte personal de către Eminescu a unora dintre poeziile sale pe care urma să le publice în paginile revistei debutului său în literatura română. Pentru a face și mai credibilă afirmația sa, Ovidiu VUIA citează și afirmațiile lui Duiliu ZAMFIRESCU, „nu chiar prieten cu poetul nostru”, care, în iarna anului 1882, și-a încântat auditoriul în cadrul aceluiași cenaclu citându-i singurele poezii una mai frumoasă decât alta. Din această cauză Duiliu ZAMFIRESCU trage concluzia că „poetul era sănătos și cu sfială sa obișnuia să asculte cum discută alții”.

Abia pe la sfârșitul lui iunie 1883, mai exact în perioada 25 – 28 iunie apar primele tulburări psihice ale poetului, fapt ce va conduce la internarea sa în sanatoriul doctorului U. U., unde și s-a pus diagnosticul de „*manie acută*” potrivit unui buletin medical semnat de doctorul respectiv. În perioada următoare, în pofida tratamentului starea poetului se înrăutățește, fapt care îl determină pe Titu MAIORESCU să-l trimită, la sfârșitul lui octombrie 1883, pe poet, însoțit de Chibici RĂVNEANU și un p-zitor, la Viena, pentru a fi internat, fie la Institutul de stat Schager, fie la Ober-Doebling, unde și-a petrecut de altfel o parte însemnată a internării sale. El a fost investigat de dr. Obersteiner, una din somități veneze în bolile nervoase. Doctorul venez a confirmat diagnosticul de manie acută, fiindcă diferențierea de o formă maniaco-depresivă a poeziei.

Dr. Ovidiu VUIA trage astfel concluzia că la Viena, EMINESCU prezentase un tablou maniaco-depresiv tipic, a avut atac de paralizie semnalat de dr. POPAZU, însoțit de crampe musculare și conchide „nu a fost decât un simptom maniaco-depresiv, nu epilepsie, dovadă că nu s-a mai repetat, a trecut fără urme și asta fiindcă nu a avut o cauză organică.”

Tot Ovidiu VUIA mai precizează că „Oricum, EMINESCU la Viena a avut o revenire impresionantă, stare dezbătută de scrisorile adresate de el cunoscuților și prietenilor... împiedică la creier, deși în scrisul său de altfel niciodată schimbat, fenomen subliniat de specialiștii grafologi”.

Așa cum arțasem, trimiterea poetului la sanatoriul venez, internarea și tratarea lui s-a făcut pe spezele lui Titu MAIORESCU. Nu vrem să formulăm acuzații neîntemeiate la adresa mentorului Junimii,

în același timp destinat al mesajului trimis tot de la Viena de francmasonul P.P.Carp. Considerăm că demersul lui Titu MAIORESCU a fost de bună credință și că nu a făcut o acțiune de ochii lumii, poetul fiind readus în țară la primele semne de revenire la o stare de sănătate mai bună. Și nici nu vrem să facem vreo necuvenită aluzie la o criminală asociere a francmasonului lui Maiorescu, cu dușmanii poetului și ai poporului român în vederea suprimării fizice a acestuia prin readucerea sa în țară și internarea în unități de tratament cu personalități dotări inferioare celor austriece.

După revenirea lui în țară într-o formă ameliorată a stării de sănătate, poetul recidivează obligându-l pe medicii să-l supună la noi controale medicale. Astfel, în 1886, un pseudo-specialist, Iulian BOGDAN, a pus un diagnostic foarte mult discutat și disputat de posteritate: „*alienație mintală produsă de gome sifilitice pe creier și exacerbate de consumul de alcool.*”

Dr. Ion NICA, unul dintre specialiștii care a contestat justețea unor astfel de diagnostice, considerate aberante, pompoase, goale, bazate pe nici o probă concretă, preconizând, totodată, grabnica închidere a poetului la bolnița de la Mănăstirea Neamului, afirma: „*Evoluția periodică alternantă a psihozei maniaco-depresive cu alternanța crizelor de manie și melancolie, după revenirea la normal este acum tipică și corespunde toată starea mixtă a lui Kraepelin.*”

Analizând atent buletinul medical al lui Ion NICA, Ovidiu VUIA a tras concluzia: „*Personal susținut că Eminescu, neavând paralizie generală progresivă (pgp), ci o psihoză maniaco-depresivă fără substrat anatomic, nu a avut nici un motiv să se deprindeze de poezia sa. Îmbolnăvirea lui nu duce sub nici o formă la o mare întunecime ... din contră, psihoza produce tulburări afective, dar menține nealterată capacitatea creatoare a unui poet sau cercetător științific ...*”

Momentul grav este demarat atunci când, internat fiind din nou la sanatoriul dr. U. U., medicul său curant, un anume dr. ISZAK, începe un tratament eronat¹³, făcându-i injecții cu mercur, injecții care, deși preconizate să-l vindece, au dus în cele din urmă la moartea lui. Tratamentul era complet inadecvat și nu ținea cont de cele confirmate de ultimul consult vienez. Eminescu nu avea paralizie generală, nici o altă formă de sifilis cerebral, ci o psihoză maniaco-depresivă iar tratamentul cu mercur trebuia evitat cu orice preț. Desigur că foarte multe dintre afirmațiile aberante proferate la adresa poetului¹⁴ și preluate superficial de o serie de exegeți și istorici literari¹⁵ sunt dovedite și de activitatea creatoare continuată de Eminescu între 1883 – 1889, iar un exemplu, în general, evitat de a fi menționat de istoricii literari este realizarea de către poet a magistralei traduceri a piesei „*Lais*”¹⁶, „*un adevărat monument al literaturii române, a a căm îl apreciază unii istorici literari*”.

La începutul anului 1889 poetul este internat din nou la institutul dr. U. U. Dr. U. U. și dr. PETRESCU au redactat, la 23 martie 1889, un raport medico-legal despre boala poetului în vederea stabilirii stării sale mentale și a gradului de responsabilitate. Potrivit acestui document sunt consemnate doar „*tulburări psihice, fiindcă, a a cum a subliniat dr. VINES, nu au existat alte simptome ... bolnavul, la întrebările puse, răspunde cu o voce cântătoare și monotonă, nu are fenomene dizartrice de vorbire, altădată repetă vorbele pronunțate de alții și când e singur exprimă monologuri fără sens, cel puțin pentru ei, atenția este absentă (nu se poate concentra), dă răspunsuri mălăle, automate...*”

La 13 aprilie 1889 s-a constituit o comisie de curatelă a poetului, bazată pe buletinul de diagnostic fals dat de cei doi medici amintiți, deoarece poetul putea oricând să revină la normal, fiindcă suferea de o psihoză cu remisii spontane, chiar și în perioada când nu beneficia de nici un fel de tratament. Dr. VINES, pe care l-am mai citat, urmărind îndeaproape evoluția pacientului său, va constata că: „*mai târziu apare o uoară incoordonare a membrilor superioare și tremurături ale degetelor, ale buzelor și limbii*”. În perioada în care se afla internat la Institutul U. U. de pe stră. Plantelor din București se revine la tratamentul cu injecții de mercur, deși încă din 1887, la Botoani poetul mai beneficiase de astfel de cure.

¹³ S-ar putea trage concluzia că, în realitate, tratamentul dr. ISZAK nu a fost deloc eronat, ci că el a urmărit, în deplin consens cu preocupările unor cercuri ostile, grabirea suprimării fizice a unui adversar extrem de incomod și a căm devenise Eminescu, prin activitatea sa de jurnalist patriot.

¹⁴ Acesta a fost întă campaniei sistematice de defăimare, în vederea compromiterii lui în viața publică, spre a face mai puțin credibile atacurile din articolele lui de presă. Adversarii lui, la comanda spionajului maghiar și, probabil, a cercurilor francmasonice, au dorit cu orice preț să acrediteze ideea nebuniei lui Eminescu. De aici și insistențele, uneori chiar cu sprijinul unor medici, asupra bolii sale mentale, inclusiv prin exagerarea și accentuarea gravității acesteia.

¹⁵ Din păcate, unele din aberațiile proferate la adresa lui Mihai Eminescu au fost preluate, cu prea mare ușurință, chiar și de un istoric literar ca G. Călinescu.

¹⁶ Poetul a făcut traducerea nu după originalul francez, ci după o versiune germană. S-a remarcat, însă, că, cu oarecăr unanim, că el a făcut o traducere fidelă, traducând cuvânt de cuvânt, fără, însă, a sacrifica în vreun fel componenta estetică a lucrării. Exactitatea traducerii și nivelul estetic al acesteia vin însă să infirmă acuzațiile proferate în legătură cu starea mentală a poetului.

În buletinul medical întocmit de dr. TOMESCU¹⁷ sunt amintite semnele intoxicației mercuriale, fiind reamintite efectele unui astfel de tratament medical, care se poate datora fie lipsei de profesionalism, fie unor dispoziții clare din partea unor cercuri ostile poetului și care vizau eliminarea lui fizică. În pofida semnelor de intoxicație mercurială, vizibile încă din martie 1889, tratamentul a fost continuat, iar pe la începutul lunii mai fenomenul s-a agravat progresiv, până la moarte. Este surprinzător faptul că numeroși medici care au urmărit evoluția bolnavului nu numai că nu au diagnosticat fenomenul de intoxicație, dar nici nu au dispus încetarea tratamentului cu mercur și alegerea unei medicații care să prevină sfârșitul poetului.

La data de 12 iunie 1889, Mihai EMINESCU a întreținut un dialog cu judecătorul BARAN, dialog care scoate în evidență caracterul delirant al acestuia, deosebit de fuga de idei maniacale, incoerent, care nu avea caracter propriu-zis de delir.

În pofida constatelor care ar fi trebuit să-l fi îngrijorat pe medicii curanți, dr. UȘURU dispune medicului VINEI să continue tratamentul cu injecții mercuriale.

După cum se știe, potrivit declarațiilor dr. VINEI, cu aproximativ 23 de zile înainte de moartea poetului, acesta a fost lovit de un alt bolnav, P. POENARU, cu o piatră în cap. Lovitura și rana artificială produsă nu prezentau o importanță deosebită. Cu toate acestea, în mod cu totul interesat, atât oficialii sanatoriului UȘURU, cât și autoritățile vor da vina pe atacul și lovitura lui P. POENARU, considerând că acesta ar fi constituit cauza reală a morții. Versiunea a fost ulterior preluată de o serie de intelectuali distinși¹⁸, precum și de exegeți și istorici literari cetero par, se pare, le erau necunoscute la data la care își formulau opiniile.

Reamintim totodată și afirmația, absolut gratuită și fără nici un fel de dovezi a lui Rudolf UȘURU, fiul patronului sanatoriului, poetul ar fi fost lovit de un alt bolnav cu o scândură în cap. Același individ susține că moartea ar fi survenit imediat sau doar la câteva ore după producerea traumatismului. Considerăm o astfel de afirmație nu întâmplătoare, ci, ca parte integrantă a unui plan diversionist, menită să ascundă atât modul, cât și cauzele sfârșitului Poetului nostru.

După cum se știe, în data de 17 iunie 1889¹⁹, s-a efectuat autopsia care ar fi trebuit să clarifice acest subiect controversat. Autopsia trebuia să elimine inclusiv afirmațiile fanteziste potrivit cărora moartea poetului s-ar fi produs prin sincop cardiac, cu toate că, la vârsta sa de nici 40 de ani și cu un fizic asupra căruia nu planau semne de întrebare, o asemenea cauză a morții este exclusivă. Însuși dr. UȘURU îi mai dădea poetului câțiva ani de viață, dovadă că niciuna din cauzele invocate nu rămâne în picioare la o analiză mai atentă.

S-a remarcat că, în timp ce se afla pe catafalc, EMINESCU purta un bandaj. Acest aspect a dat naștere multor opinii controversate, inclusiv invocării ideii unui grav traumatism cerebral. Enigma o soluționează tot dr. Ovidiu VUIA, care subliniază: „*în timpul autopsiei sigur i-a fost dislocat bolta craniană pe care n-au putut-o ulterior fixa după cum se procedează astăzi neproblematice*”. Același autor este de părere că masca mortuară ce i-ar fi fost luat înainte de autopsie „*nu poartă absolut nici o urmă de traumatism grav cerebral*”.

Desigur că au fost invocate și alte motive, inclusiv prezența unui erizipel al plămânii pe jumătatea feței drepte și de acolo până la abdomen, încercându-se să se sugereze că acesta ar fi fost rezultatul bolii de sifilis de care ar fi suferit poetul. În realitate, așa cum au arătat specialiștii, avem de-a face cu o simplă erupție medicamentoasă. Pornind de la precizările cuprinse în necrologul apărut în revista „*Familia*”, în iunie 1889, care descrie faptul că pe fața poetului mort se vedeau urmele unor zgârieturi, dr. VUIA atrage atenția că avem de-a face cu eriteme alergice datorate mercurului injectat până în ultimele zile ale vieții sale. Dr. VUIA avansează ideea că o astfel de injecție letală și s-ar fi făcut poetului cu puțin înainte de moarte, când el se plângea de dureri în tot corpul și de palpitații. În buletinul medical, rezultat după efectuarea autopsiei, sunt foarte precizate că se poate de clar privind starea diferitelor organe, dar care ne permit astăzi să tragem concluzia că este cu totul exclusivă ideea endocarditei. Același document subliniază, însă, și o serie de neajunsuri privind competențele profesionale ale medicilor, inclusiv a dr. TOMESCU, care pare a fi adevăratul autor al buletinului medical nesemnat, pus la dispoziția Academiei Române. Sunt foarte precizate și în legătură cu creierul poetului, în greutate reală de 1490g²⁰ și care arată că în configurația normală a circumvoluțiilor cerebrale, inclusiv a celor frontale, nu se găseseră aderențe meningeale și că

¹⁷ Dr. Tomescu este un exemplu clar de lipsă de profesionalism. El era medic pediatru, ca pregătire, și nu avea nici cunoștințe nici experiență necesare în funcția pe care o ocupa.

¹⁸ Este amintit, în acest sens, și Mircea Eliade, între alții.

¹⁹ După alți istorici literari, autopsia ar fi fost efectuată imediat după constatarea morții poetului, respectiv în data de 16 iunie 1889.

²⁰ G. C. Lăncușu a susținut că greutatea acestuia ar fi fost de doar 1400 g.

poetul a avut un creier normal, lipsind cu des vâire simptomul patognomonic, obligatoriu în cazul unei paralizii generale progresive, după o evoluție de aproape 6 ani; e vorba de atrofia marcată, cu retracție frontală, îndeosebi a creierului.

Dacă această autopsie ar fi fost făcută de prof. Victor BABE, care era singura somitate recunoscută în București în acest domeniu, am fi avut astfel descrise cu exactitate concluzii competente, ce ar fi eliminat definitiv orice speculații legate de cauzele morții lui EMINESCU.

Rămân încă, până la această dată, neelucidată și urina cu care s-a urmărit tergerea urmelor prin distrugerea creierului poetului. Sunt foarte multe aspecte legate de această situație, dar și de afirmațiile făcute în 1914 de marele savant G. MARINESCU, care modifică diagnosticul inițial, fără însă să clarifice, în afara oricărui dubiu, acest aspect important. Scrisoarea expediată de la Academia Română, la 29 iunie 1914, este departe de a elimina o serie de suspiciuni legate de cauza morții poetului nostru național.

Problema atât de spinoasă a cauzelor morții poetului pare a se fi dorit, încă din perioada în care ea s-a produs, să rămână în sfera incertitudinilor.

Abordând recent, într-o conferință publică această problemă, o persoană, care s-a declarat descendentă a lui Ioan PAUL, profesorul de estetică clujean care l-a cunoscut pe EMINESCU în timpul șederii acestuia la Blaj, iar ulterior s-a aflat în preajma acestuia în cercurile culturale de la Iași, declară că prof. Ioan PAUL povestise în familia sa că adevărata cauză a morții poetului s-ar fi datorat prezenței, într-o perioadă simultană, la Institutul Universitar de Medicină Plantelor din București, și a unui medic psihopat, cu care poetul s-ar fi aflat într-o stare conflictuală permanentă. Într-un moment de criză acută, fiind iritat continuu de poet, acest medic bolnav l-ar fi omorât cu mâinile sale pe poet. Evenimentul ar fi avut loc la scurt vreme după lovirea poetului cu o piatră de către P. POENARU.

De asemenea, același interlocutor a susținut că EMINESCU a fost în realitate bolnav de sifilis, boală de care s-ar fi contaminat în urma contactelor sale sexuale cu Veronica MICLE. Despre aceasta, susinea că aceeași persoană, se știe că, suferind de narcisism și având un soț mult mai în vârstă decât ea, ar fi întreținut, în mod curent relații sexuale cu numeroși militari din garnizoana de Iași de la care este posibil să se fi îmbolnăvit ea însăși. De altfel, precizează persoana în cauză, asumându-și în mod indirect vina pentru moartea poetului, Veronica MICLE s-a retras, imediat după producerea decesului, la mănăstirea unde s-a sinucis, considerându-se singura vinovată de toate cele întâmplate.

Persoana în cauză susține că în cercurile intelectuale de la București și Iași, pe care le frecventa în mod curent prof. Ioan PAUL, o astfel de interpretare era general acceptată, fapt care, în opinia ei, ar explica de ce nu s-a întreprins nimic pentru elucidarea, dincolo de orice dubiu, a cauzei morții poetului.

În opinia noastră, există o strânsă legătură între caracterul profund național și patriotic al textelor jurnalistice semnate de EMINESCU în presa vremii, dar și implicarea sa în susținerea activității unor organizații având ca obiectiv lupta națională și moartea lui la o vârstă când se afla în deplinătatea forțelor fizice și intelectuale. EMINESCU a reușit, se pare, să afecteze foarte grav interesele obscure ale unor cercuri politice și francmasonice din afară și de peste hotare. Nu întâmplător, cred eu, necazurile lui EMINESCU încep din același fatidic an 1883, când francmasonul P.P. CARP solicită unui alt francmason dar și demnitar român, respectiv lui Titu MAIORESCU: „*Mai potoli-i-l pe EMINESCU*”. Nu întâmplător același Titu MAIORESCU acționează pentru tergerea oricăror urme care ar fi permis posterității să afle adevărul, înstrăinând o mare parte din documentele și manuscrisele rămase de la poet²¹. Am certitudinea că toate aceste documente au fost distruse „*de facto*”, iar orice tentative de descoperire a lor prăvăindu-mi-se un gest absolut gratuit, fără vreun ansă de reușită.

EMINESCU trebuia să moară pentru că, în primul rând, cercurile politice bucureștene, dar și monarhul străin aflat în fruntea răscoalei și care putea duce la îndeplinire obligațiile asumate față de cercurile politice și diplomatice de la Viena și Berlin, interese care, fiind vădit contrare cauzei naționale, s-au bucurat de o intensă atenție critică din partea marelui nostru Poet Național.

Este foarte posibil că în arhivele, din afară sau străine, ale unor loji francmasonice să se descopere în viitor și alte documente, care vor confirma că moartea, la 15 iunie 1889, a poetului Mihai EMINESCU a fost un act premeditat și nu efectul agresiunii iresponsabile a unui psihopat, fie el P. POENARU, fie acel doctor, anonim, a a căm se sugerează în încercarea ascunderii adevărului. Este foarte relevant faptul că la ducerea la îndeplinire a acestei acțiuni criminale sunt implicate mai multe persoane, în

²¹ În manuscrisele din acei ani, cele care au scăpat nedistruse de Maiorescu, sunt însemnări derutante, care arată nivelul la care era hotărât să acționeze Eminescu ca lider al „*Societății Carpații*”. Planurile lui Eminescu, vizau contracararea consecințelor unei alianțe a Casei Regale din România cu lumea germană, proiecte cu adevărat „subversive”, mergând până la o răsturnare a lui Carol I. Este uor de înțeles că acțiunile sale au fost dejucate prin metodologia tipică „*măsurilor active*” specifice serviciilor secrete de atunci (cf. G. Roncea)

afar de Titu MAIORESCU, legate de interesele cercurilor francmasonice ale epocii, inclusiv o serie de „speciali ti” din domeniul medical, care i-au aplicat sistematic, dar în mod con tinent, injec ii cu mercur, în pofida manifest rilor concrete ale afec iunii poetului, care ar fi impus un cu totul alt tip de tratament medical.

prof. univ. dr. **Dan BRUDA** CU, Cluj-Napoca/ROMÂNIA

informa ii culturale **CASTELUL DE LA CIUCEA ÎNTR-O MAI EXACTĂ PREZENTARE**

În ziarul *Mesagerul*, din perioada 7-13 iunie 2010, apare, f r nici o semn tur , un articol intitulat *Castelul de la Ciucea, locul iubirii i-al odihnei lui Goga*. În ansamblu, textul ofer cititorilor o serie de informa ii referitoare la unul dintre cele mai importante repere ale t urismului cultural, nu numai din jude ul Cluj, ci i din aceast parte de ar . Din p cate, i datorit situa iei financiare precare a ultimelor ani, Casa Memorial a poetului p timirii noastre nu mai este vizitat , mai ales în perioada vacan elor i cu os ebire în sezonul estival, a a cum a fost ani de -a rândul, de elevi i studen i, de i ar putea s ofere acestora clipe cu totul deosebite, nu doar datorit cadrului natural excep ional în care este amplasat , cât bog iei i diversit ii exponatelor de real valoare cultural i spiritual pe care le mai de ine.

Pentru c am petrecut la Ciucea, locul meu de ba tin , de altfel, precum i la castel mul i ani, ca elev i student, fiind unul dintre primii ghizi ai Muzeului Memorial de aici, îmi permit s atrag aten ia asupra unor inexactit i strecurate, cu certitudine din neaten ie, în con inutul articolului men ionat.

O prim inexactitate se refer la data înfiin rii muzeului. Chiar dac , nu în forma institu ionalizat cunoscut , complexul memorial de la Ciucea a putut fi vizitat i a fost vizitat cu foarte mul i ani înaintea deschiderii oficiale. Deci, în opinia noastr , este inexact s sus inem c muzeul s -ar fi deschis numai la 17 februarie 1967, a a cum sus ine autorul anonim al textului în cauz . În realitate, 17 februarie 1967 este doar data la care Veturia Goga (*legatara* nu *leg tura testamentar* a poetului) a semnat actul de dona ie al propriet ii Consiliului Jude ean Cluj, ca o m sur , singura viabil la acea dat , de salvare a acesteia de la distrugere sau de a înc pea pe mâna unor rude hr p re e, a a cum încearc o serie de nechema i i în prezent. În realitate, inaugurarea propriu -zis a muzeului a avut loc abia în iunie 1967, printr-o ceremonie ce a avut loc pe Lunca Ciucii, cu participarea unor forma ii artistice i personalit i ale vie ii cultural -artistice i publice din acea perioad . Men ion m printre altele i faptul c , pân la data inaugur rii, avusese loc investirea Veturie ca director al noii institu ii i inventarierea obiectelor i bunurilor ce f ceau parte din dona ie.

Alte inexactit i din cuprinsul textului la care ne referim au în vedere datele legate din biserica a din lemn, datând din 1975 i originar din localitatea G lpâia, jude ul S laj. Precizez c biserica nu a fost adus de poet, ci de v duva acestuia, aducerea bisericii fiind motivat . pe de o parte de ideea de a g zdui aici slujbe de pomenire pentru poet, iar, pe de alt parte, de a fi locul de desf urare a slujbelor curente pentru m n stirea de maici înfiin at la Ciucea. Pentru c nu se face vorbire despre aceast m n stare, simt nevoia s precizez c , sf tuit de episcopii Nicolae IVAN al Clujului i Nicolae POPOVICI al Oradiei, Octavian Goga a dorit înfiin area unei astfel de m n stiri de c lug ri intelectuali cu inte nia de a-i încredin a, dup moartea sa i a so iei sale, gestionarea întregii propriet i i consituirea unui muzeu care s -i poarte numele. De altfel, exist acte i scrisori, în acest sens, date publicit ii de cunosutul i pre uitul teolog i profesor Alexandru MORAR de la Facultatea de Teologie Ortodox din Cluj -Napoca.

Un alt element care îi scap autorului articolului, legat de acela i obiectiv, este acela c , pentru a putea aduce respectiva biseric din G lpâia la Ciucea, Vetuia Goga a recurs la s prijinul marelui istoric Nicolae Iorga, care coordona Comisia Na ional a Monumentelor Istorice i care i -a dat avizul pentru mutarea bisericii aici. Nu se face vorbire, din p cate, nici despre faptul c , în cadrul complexului memorial

de la Ciucea, funcționează și în prezent o mănăstire de maici, care continuă tradiția mai vechii mănăstiri ortodoxe de la Ciucea, înființată în perioada 1945 -1946, ca urmare a dispozițiilor date de comisarii sovietici și de trupele rusești de ocupație. Între altele, numărul mare de covoare aflate încă în uz la muzeu a fost realizat aici de vieuitoarele din cadrul primei mănăstiri de călugări.

În ciuda opoziției unor persoane, cu intervenția fostului paroh ortodox din Ciucea, regretatul Vasile L. PUȚE, și cu binecuvântarea mitropolitului de luminosă amintire, academicianul Antonie Plămădeală, am reușit, la începutul anilor '90, reînființarea sfântului locaș pentru că aveam și eu în vedere încercarea de a se încredința într-un viitor oarecare, așa cum a dorit poetul însuși gestionarea bunurilor de la Ciucea lăcașului mănăstiresc, fiind convins că, în felul acesta, se va asigura păstrarea și valorificarea cum se cuvine a valorilor patrimoniale și cultural-spirituale rămase în urma poetului și a soției sale.

În ceea ce privește achiziționarea proprietății din Ciucea de la vduva poetului ADY Endre, trebuie subliniat că această decizie a fost luată de poet având în vedere starea materială, mai mult decât critică a vduvei, tentativele ei de a-și reface viața la Budapesta, fie alături de scriitorul Babits Mihály, fie – așa cum cum s-a întâmplat în realitate –, până la urmă, cu pictorul Ödön Márffy.

Este adevărat că poetul maghiar a locuit în casa, numită azi *Casa Ady*, vreme de mai puțin de doi ani, între 1915-1917, după ce avusese loc cunosctoria sa cu Bertha BONCZA, fata unui anonim avocat și politician al locului.

Din păcate, ravagiile războiului și dezinteresul Berthei BONCZA au făcut ca la Ciucea să nu mai rămână absolut nimic din ceea ce a aparținut sau a fost folosit de poet și soția lui. Cu toate acestea, an de an, și în prezent – din păcate – au loc o serie de manifestări de tip extremist din partea unor vizitatori proveniți din Ungaria sau din alte zone ale Europei și care, în cuibotnicie, s-lase în urma lor semnele primitivismului lor cultural și intelectual. Facem cuvenită precizarea că absolut toate bunurile cuprinse în prezent în fondul excepțional al muzeului au aparținut poetului și soției acestuia, fiind achiziționate atât din afară, cât și de peste hotare sau fiind rezultatul unor cadouri primite de poet de la diverse personalități străine. Amintim în acest sens, obiectele de bronz de la Pompei, care i-au fost dăruite omului politic Octavian Goga de către ducele Mussolini. Acestea nu sunt singurele, însă.

Este demn și necesar să subliniem că, în pofida încercărilor și presiunilor făcute de-a lungul timpului asupra ei, Veturia Goga a păstrat cu sfințenie cele mai multe bunuri ce aparținuse familiei Goga, pe care le-a donat absolut din proprie inițiativă și nu la presiuni, așa cum mincinos se afirmă de către persoane interesate să intre în posesia lor sub pretenția unor îndepărtate raporturi de rudenie cu ea, nu cu poetul, statului român care se angajase să înființeze și să asigure funcționarea unui Muzeu Memorial Octavian Goga, angajament îndeplinit întocmai și susținut, an de an, prin alocarea de fonduri considerabile de la bugetul de stat, care asigură păstrarea și conservarea patrimoniului cultural de aici, inclusiv salariile personalului angajat.

Ar fi de dorit ca, prin personal de specialitate, profesionist, să se demareze, la nivel național, un program de promovare și mai hotărât, mai agresiv, cum se spune, a acestui obiectiv turistic de importanță culturală și spirituală deosebită, unul dintre cele mai reprezentative branduri ale turismului cultural din această parte de țară. Avem în vedere, în acest sens, o mai inteligentă și agresivă campanie publicitară, în presa scrisă și audio vizuală, ca și prin realizarea și publicarea de lucrări, albume, ghiduri etc., în limbă de circulație internațională, dar și prin reeditarea întregii opere literare și jurnalistice a celui – pe drept numit – *poet al pământului nostru* și preluată atât pe plan național, cât și internațional pentru valoarea estetică excepțională a operei literare și beletristice pe care ne-a lăsat-o.

prof. univ. dr. **Dan BRUDA** CU, Cluj-Napoca/ROMÂNIA

atenție!

Garda secuiască din județul Covasna...în acțiune!
U.E. ȘI ÎNCURAJAREA IRE DENTISMULUI
UNGURESC

De curând, la nivel european, a avut loc un eveniment ce ar putea avea consecințe dintre cele mai

grave pentru liniile populului român și pentru siguranța României: promovarea, pe locul de înalt anterior de euro-deputatul maghiar Pál Schmitt, devenit între timp președintele Parlamentului de la Budapesta, dominat de forțele extremiste, neofasciste și antiromânești, a unui alt personaj, cunoscut pentru ostilitatea lui perpetuă față de arașii cetățeanii este și pe care ar trebui să o reprezinte în forumul european, în calitate de parlamentar, respectiv pastorul László Tőkés.

Se pare că, de la cel mai înalt nivel european, s-a dorit să se dea un semnal clar de susținere a demersurilor iredentiste-revanșarde ale cercurilor politice minoritare, reprezentate de pastorul Tőkés. Regretăm faptul că autoritățile române, președintele, primul ministru sau, cel puțin, ministrul de externe, au rămas, ca întotdeauna, complet indiferenți față de această nepermisă escaladare și susținere politică a unor forțe care, cu siguranță, pot contribui la înrăutățirea climatului interetnic între locuitorii României, având în vedere preocuparea constantă a pastorului Tőkés și a forțelor pe care acesta le reprezintă pentru destabilizarea și destructurarea statului național român, în vederea creșterii de eventuale enclave de tip Kosovo pe teritoriul Transilvaniei românești. Personal, îmi exprim sincer îngrijorarea față de această promovare a pastorului Tőkés într-o funcție ce îl va încuraja și stimula ca, în viitorul apropiat, să-și intensifice eforturile, nu pentru o firească susținere a cauzei populului român, pe care ar trebui să o reprezinte în forul Parlamentului European, ci pentru a crea noi diversioni la nivelul Transilvaniei, pentru ca, apoi, să poată susține zgomotos în toată Europa, și nu numai, că minoritatea maghiară și, mai ales, cercul iredentist-revanșard, pe care-l reprezintă, nu-și pot face jocurile și nu pot contribui la refacerea Ungariei Mari, obiectiv urmărit cu obstinție, după Trianon cu fanatism și de noile autorități instalate la Budapesta în urma recentului scrutin. Că exact acest lucru s-a urmărit, și nu altceva, o demonstrează și faptul că partea ungară, care de înusă, până la demisia lui Schmitt, funcția de vicepreședinte, teoretic, era pe deplin îndreptățită să solicite și să obțină încredințarea acestei funcții altui reprezentant euro-parlamentar al Ungariei.

În opinia noastră, delegația ungară a acceptat acest sacrificiu pentru că, la rândul ei, să încurajeze pe viitor toate forțele extremiste și revanșarde din rândurile minorității maghiare din Transilvania, a cărei activitate iredentist-revanșardă o finanțează cu zeci de miliarde de forinți anual, fiind pe deplin convins că nici pastorul Tőkés nu ar putea să renunțe o clipă la atitudinea anti-românească arhicunoscută și, pe viitor, să acționeze, așa cum ar fi moral și firesc, în interesul român pe care, doar teoretic, o reprezintă în Parlamentul vest-european.

Iată de ce, considerăm că a venit momentul ca autoritățile române, și am în vedere aici, deopotrivă, Administrația Prezidențială, Parlamentul și Guvernul și, în mod deosebit, Ministerul de Externe, să ia măsuri imediate: politice, administrative și diplomatice, astfel încât să fie contracarate acțiunile subversive pe care ar fi tentați să le aibă în vedere noul vicepreședinte al Parlamentului European, subminând constant ansele românilor de a-și menține siguranța, unitatea teritorială, dar și liniștea și siguranța tuturor cetățenilor ei. În acest sens, doresc să solicit, în mod expres, autorităților române să dea publicității integral dosarul „Revoluției” de la 1989, dând posibilitatea românilor să cunoască adevărul despre rolul, fast sau nefast, pe care pastorul Tőkés l-a jucat în organizarea și desfășurarea evenimentelor de acum peste douăzeci de ani. În felul acesta, se va demonstra că, în realitate, nici atunci pastorul Tőkés nu a urmărit obiective în interesul românilor ci materializarea unor interese externe, care vizau cu totul alte obiective decât cele pe care se bate atât de mult moneda în prezent. Cred că, noi, românii, avem dreptul să cunoaștem adevărul și în legătură cu implicarea pastorului Tőkés la aceste evenimente, dar și a altor personaje ce s-au remarcat, după 1990, mai ales prin acțiunile ostile cauzei românilor, în care s-au lăsat atrase sau pe care le-au susținut pe plan intern și extern.

Pe de altă parte, dezavuez, personal, modul lipsit de orice logică, prin care autoritățile europene se asociază pe față la susținerea unor demersuri, care pot compromite politica europeană și interesele comunității europene într-o zonă de tensiuni, așa cum este cea în care este situată ara noastră, dar și crea precedente ce ar putea arunca în aer liniștea continentului.

Ca parlamentar român, inclusiv ca membru al Comisiei mixte România – U.E., am militat, prin toate mijloacele și cu toată convingerea, pentru integrarea României în structurile Uniunii Europene și ale NATO. Constat astăzi că demersurile mele oneste și dezinteresate risc să aduc, pe termen mediu și lung,

doar mari deservicii și suferințele mele²² și chiar să compromit, pe viitor, interesele Uniunii Europene în ansamblul ei, periclitându-i în mod serios ansele de supraviețuire²³.

Dacă vreodată, voi mai reveni în politica activă a României, îmi propun să acționez pentru ieșirea noastră dintr-o structură politică duplicitară și perfidă, angajat pe față în susținerea unor cercuri iredentiste și revanarde, ce risc să arunce în aer siguranța liniștii continentului european. Cu alte cuvinte, noi milităm cu hotărâre pentru găsirea unei soluții a unor alianțe, care să nu fie nocive și pentru poporul meu, așa cum risc să devin ceea ce la care este parte în acest moment.

prof. univ. dr. **Dan BRUDA** CU, Cluj-Napoca/ROMÂNIA

În imagine: Europarlamentarul ROMÂN László Tőkés, în doliu (la Budapesta...), de 1 Decembrie 2010... - de Ziua Națională a ROMÂNIEI!!!

NEVOIA DE MĂSURI FERME ÎMPOTRIVA DUȘMANILOR POPORULUI ROMÂN

De-a lungul istoriei, au fost frecvente și numeroase cazurile când popoarele, lovite în interesele lor naționale de diverși venetici sau personaje cu infirmități psihice, care au acționat, cu dumnie, împotriva intereselor lor și ale țărilor lor. În afară de condamnări la moarte sau ani grei de detenție, cu înțelepciune, liderii politici și sfătuirii lor cu bună cunoștință de ordin juridic, au inventat și pus frecvent în practică: expulzarea surghiunirei sau exilarea celor cu astfel de năvuri.

După 1918, România a fost sistematic atacată de forțe revizioniste revanarde dirijate și finanțate de la Budapesta, în disprețul acordurilor și tratatelor internaționale încheiate după primul război mondial, acte care, în realitate, readuceau, după o absență de aproape 400 de ani, Ungaria, ca stat suveran, independent, de sine stătător, pe harta Europei și a lumii. În loc, însă, să fie recunoscuți pentru ajutorul primit, tot felul de neica-nimeni, ahtiați după averile popoarelor vecine, au menținut și încă mențin o atmosferă tensionată, plină de amenințări, la adresa siguranței liniștii popoarelor și statelor vecine, ridicând, fără cel mai mic motiv, pretenții absurde asupra teritoriilor acestora.

²² -Nu pun la socoteală faptul că după accesarea noastră în aceste structuri, viaa românilor cunoaște în mod constant, o înrăutățire fără precedent, că, în realitate, România a devenit o nefericită colonie, fiind tratată de obicei cu dispreț și lipsă de considerație de cei care ar trebui să ne fie parteneri egali. Unde mai pui, apoi, și faptul că, deși, teoretic, ar trebui să fim ajutați, prin tot felul de fonduri, să refacem diferența ce ne separă, sub aspect economic, de partenerii noștri, în realitate România s-a ales, cu excepții neglijabile, doar cu obligația de a achita, anual, un tribut substanțial autorităților imperiale vest-europene, ca orice colonie lipsită de suveranitate și independentă. Nu ar trebui uitat nici faptul că economia românească, de la resurse, la industrie, bănci etc., au încă put pe mână strategiile care fac tot ce le stă în putință să distrugă, nu să ajute această țară. În timp ce autoritățile române, care au închis ochii la modul scandalos și jefuitor în care s-a făcut aia zisa privatizare, nu mai sunt capabile să susțină învățământul, sănătatea, cercetarea etc., domenii vitale în viaa oricărui stat civilizat, modern, dar și independent. Singurul câștig notabil: dreptul la liberă circulație, spre a fi umiliți și a deveni sclavii moderni ai Occidentului, oferit cetățenilor români. Remarcăm aici o duplicată gravă: pe de o parte, mass media și cercuri politice din diverse țări vest-europene promovează atitudine de ostilitate față de români, pe care îi confundă cu iganii Europei, iar pe de altă parte, se depun eforturi constante spre a atrage, pe gratis și contra unor retribuții în general inferioare față de colegii lor din țările de adopție, tot mai mulți specialiști din România: mai ales medici, ingineri, constructori etc. Cu alte cuvinte, fără a fi cheltuit nimic pentru pregătirea lor, inclusiv la nivel universitar, a așezării noastre parteneri, contribuie la acest exod de creiere din România, momindu-ne specialiștii cu câștiguri care, din cauza corupției și incompetenței autorităților, aceștia nu le vor putea obține nici în viitorii 30-50 de ani în țara lor de baștină. Deci, la muncă (în general la cele mai grele, mai complexe și pretențioase munci) sunt buni și românii, care, inclusiv în țările Elveției, continuă să fie tratați cu dispreț și deconsiderare și dispreț. Iată, succint, dovezi ale tratamentului aplicat țărilor noastre și locuitorilor ei de partenerii noștri vest-europeni!

²³ Pornind de la constatarea celor precizate mai sus, sunt tot mai mult tentat să cred că Uniunea Europeană, admitând și tolerând astfel de atitudini de tip feudal: dezmembrarea, în scopuri iredentiste, a unor state membre, va contribui la dispariția, de altfel pronosticată de diverși specialiști, într-un viitor nu prea îndepărtat. Poate și cu grave consecințe pentru pacea și liniștea continentului. Iată de ce, factorii de decizie de la nivelul structurilor vest-europene amintite ar trebui să renunțe la superbia lor de tip imperial și să revină la principiele și practicile democratice, renunțând, până nu e prea târziu, la a mai încuraja și susținerea politici extremiste, de tip fascist, așa cum este, de decenii, politica Ungariei față de România. Tolerând astfel de fapte, ele nu fac decât să convingă tot mai multe persoane că Uniunea Europeană este departe de a fi acel for democratic, care asigură tuturor membrilor ei, anse egale și corecte de afirmare și dezvoltare social-economică.

Uneori, a a cum a fost cazul în august 1940, al i politicieni scelerai, de tea pa lui hitler sau a contelui Ciano, ministrul de Externe al Italiei fasciste, au încurajat i sus inut astfel de maladive preten ii, impunând, prin for i ameinare, poporului român, odiosul Diktat de la Viena, cu consecin e incalculabile pentru români, dar i pentru întregul continent.

Dup semnarea, la 30 august 1940, a acestui act banditesc, trupele de ocupa ie horthyste, cu sprijinul a sute de mii de unguri cet eni români pân atunci, au trecut la m suri criminale împotriva românilor, ucigând mi ele te sute de mii de români, tineri i b trâni, femei, copii i b rba i etc., dar i alungând cu prioritate de preo ii, înv torii i dasc lii, dar i al i intelectuali români. Cu toate aceste crime de maxim s lb ticie i cruzime²⁴, nici unul dintre f ptuitori, nici m car figuri odioase asemenea contelui Vass, nu au fost judeca i i condamna i de instan ele de drept. Iar odrasle ale multora dintre ace tia pozeaz ast zi în sus in tori ai democra iei în numele unor ri respectabile²⁵. Ba chiar mai mult, odiosul regent Horthy Miklos, a sc pat de orice r spundere, iar ca o sfidare la adresa ideii de dreptate i justie, r m i ele lui p mânte ti au fost aduse cu mare pomp în Ungaria, beneficiind, el, un criminal barbar, de funeralii na ionale, ca un adev rat erou. Culmea neru in rii o reprezint faptul c aceste ceremonii impresionante au fost organizate de liderii Ungariei post-comuniste, semn indiscutabil c spiritul revan ard, criminal i fascist nu a disp rut în rândul actualei elite politice de la Budapesta .

Profitând de la itatea i lipsa de fermitate, dar i de demnitate, am ad uga noi, a clasei politice române ti post decembriste, o serie de unguri din Ardeal, beneficiari nu doar ai ordinelor, ci i a unei generoase finan ri de la Budapesta, au realizat i amplasat statui, busturi i alte însemne pentru omagiere unor criminali odio i, cum este autorul crimelor de la aga i Sucutard, sceleratul conte Vass sau la fel de sceleratul Vaspári Pál, un alt criminal odios de la 1848. Iar autorit ile române tole reaz²⁶ omagierea unor criminali, nedispunând m suri similare ca în cazul mare alului Ion Antonescu. De curând, acelea i lipsite de sânge în aparat autorit i române au închis ochii la ridicarea, în plin centrul municipiului Cluj -Napoca, a unei statui pentru un episcop romano-catolic ungur care, în perioada ocupa iei horthyste i ulterior, a s vâr it o serie de ac iuni criminale îndreptate împotriva poporului român.

La fel de mioape se dovedesc i o parte a institu iilor vest europene, care au preten ia c vegheaz la respectarea democra iei i principiilor de drept, dar care tolereaz , ba chiar încurajeaz²⁷ atacurile pe care cercurile reac ionare ungure ti, din Ungaria i Ardeal, le îndreapt , zi de zi, împotriva noastr , a românilor.

²⁴ - Pentru cei ce ar avea curajul s conteste adev rul acestei aprecieri, reaminte sc crimele s vâr ite de trupele horthyste de ocupa ie, în cârd ie cu numero i cet eni români de etnie maghiar , la Ip, Tr znea, S rma , aga, Huedin, precum i în alte sute de localit i române ti din Ardealul vremelnice ocupat. Totodat , a dori s ia act de sutele de mii de preo i, dasc li, înv tori, notari i al i intelectuali români alunga i, sub amenin area uciderii lor i a familiilor lor, din satele i ora ele în care s -au aflat în momentul într rii trupelor horthyste în Ardeal. Pentru imaginea complet a faptelor criminale ale ocupan ilor unguri în Ardeal se impun amintite i m surile luate împotriva institu iilor de cult, biserici, schituri i m n stiri române ti, ca i împotriva clerului i ierarhilor de origine român (vzi, în acest sens, i lucrarea „**Golgota Transilvaniei**”, în care un jurist str lucit ca Fenes Samu consemneaz crimele compatrio ilor lui în Ardealul ocupat vremelnic). Care alt popor a dovedit apuc turi atât de scelerate împotriva semenilor lui, la fel ca ungurii?

Conduc tori ai Germaniei i Rusiei, ca s îi amintesc pe cei care, la rândul lor, au cauzat suferin e i crime, au avut demnitatea de a - i asuma, în numele popoarelor lor, r spunderea pentru crimele comise i suferin ele diferitelor popoare i au cerut iertare urma ilo r sau victimelor acestor acte scelerate. Am cerut, printr-o scrisoare deschis , fostului pre edinte al Ungariei ca, anul acesta, la 30 august, s solicite Parlamentului României s se întruneasc în edin solemn , pentru ca el, în numele poporului maghiar, s cear iertare românilor pentru toate crimele comise de unguri împotriva românilor în cele 11 secole ce s -au scurs de la a ezarea ungurilor în Panonia. De i un astfel de gest ar avea un efect extraordinar în planul rela iilor bilaterale, eliminând o b un parte din tensiunile i neîncrederea ce domnesc de veacuri i creând premisele unei împ c ri istorice. Cred, îns , cu toat convingerea, c apelulului meu sincer nu i se va da curs. În primul rând pentru c cei care conduc ast zi Ungaria, la fel ca pre decesorii lor fasci ti i comuni ti, nu au sim ul r spunderii, nici demnitatea unor autentici conduc tori i nu î i vor asuma crimele, de ordinul milioanei, pe care ta ii, buncii i str bunii lor le-au comis împotriva poporului român.

²⁵ Fiul acestui uciga cu sânge rece figureaz , din câte se pare, între generalii armatei americane, fiind trimis pentru diverse misiuni în timpul R zboiului din Golf. Oare ce credibilitate mai poate avea aceast armat , c ar ap ra democra ia în diverse zone ale lumii, atât a timp cât în rândurile ei sunt tolera i urma ii unor criminali de r zboi, cu zeci de victime, români, evrei i igani, pe con tiin ?

²⁶ În alte ri astfel de atitudine ar fi interpretat drept tr dare na ional i ar declan a m suri ferme împotriva f p tuitorilor

²⁷ Ultimul i cel mai strig tor la cer exemplu de sus inere, iresponsabil , a politiciii revizioniste ungure ti este tolerarea ca pe postul ocupat de actualul pre edinte al Ungariei, respectiv cel de vicepre edinte al Parlamentului European, s fi e ales László Tőkés, ungur, dar cet ean român, ca i cum acesta ar fi reprezentantul Ungariei, nu al României, în Parlamentul European. În felul acesta, Uniunea European i-a dat implicit acceptul în reluarea, cu o i mai agresiv intensitate, a demersurilor anti-române ti ale acestui du man al României i al poporului român. Oare sunt con tien i liderii vest europeni c o astfel de indiferen ar putea genera, la nivelul tuturor statelor pe teritoriul c[r]ora tr iesc diverse minorit i etnice cu apetit se grega ionist, ca, la fel ca ungurii, s pretind curând desprinderea unor regiuni i instaurarea de grup ri statale, lovind astfel în suveranitatea i integritatea rilor ai c[r]or cet eni sunt? Asta se dore te oare la Bruxelles? Cine î i asum riscul declan ri de noi r zboaie sau sângeroase confrunt ri locale, ca urmare a toler rii comportamentului primitiv al minoritarilor unguri?

Nu există azi, în Europa, cel puțin, vreun alt popor care să fie atât de agresiv și nociv pentru vecinii lui, care să cheltuie, anual, zeci de miliarde de euro pentru a susține finanțarea acțiunilor subversive îndreptate împotriva țărilor vecine²⁸. Fie direct, pe față, fie recurgând la o serie de mizerabile diversioni, nu o dată puse în operă cu concursul unor cetățeni români de etnie maghiară.

Amintesc, între altele, modul de-a dreptul sfidător în care, de exemplu, la Cluj-Napoca, au avut loc, în perioada 18-22 august a.c.²⁹, a a zisele **Zile ale culturii maghiare** la Cluj³⁰. E de remarcat, înainte de toate, apetitul izolaționist și segregacionist al minorităților unguri. Reprezentanții acestora au condus România aproape fără întrerupere după 1990³¹. Doar în România li s-a tolerat existența unui partid politic pe criterii etnice³². Cu toate acestea, poate din dispreț pentru ceilalți locuitori ai țării, nu doresc să participe la evenimente culturale decât dacă îi exclud pe toți ceilalți. Iar, cu toate acestea, dând dovadă de o crasă lipsă de caracter, urlă peste tot că nu au drepturi în România, că sunt deznationalizați³³ și alte aiureli neruinate.

Spuneam, în debutul acestui articol, că, în vechime, pentru fapte repetate de durmănie împotriva poporului sau a țării, înaintașii noștri au inventat surghiunul, exilul împotriva persoanelor durmănoase și nocive.

Cred că o astfel de măsură ar trebui să preocupe și autoritățile române. Tuturor celor care încalc sistematic legea, sfidează Constituția, dar și trecutul și demnitatea românilor, recomandăm să se retragă cetățenia română și să fie expulzați, fie definitiv fie pe perioade limitate, în funcție de gradul de pericolozitate a faptelor lor. Iar primul criteriu să se retragă cetățenia română, să fie decăzut din calitatea de europarlamentar și alte demnități de înaltă în România și să fie expulzat să fie László Tőkés.

Am certitudinea, cunoscând lipsa de curaj dovedită frecvent de foarte mulți unguri înainte de 1989, că, după o astfel de măsură, corect, demn și legal, ar dispărea curând apetitul segregacionist și bantustanizant al unor minorități unguri, mereu disprețuite și lipsite de minim respect față de țara în care trăiesc și în care se bucură de drepturi de care minoritățile etnice din Ungaria³⁴, de exemplu, nici măcar nu au auzit și la care nu cutoază speră.

prof. univ. dr. **Dan Brudăcu, Cluj-Napoca/ROMÂNIA**

DEMOCRAȚIA ÎN SCOPURI IREDENTISTE

²⁸Sunt de notorietate publică și acțiunile îndreptate împotriva Serbiei, Slovaciei și Ungariei, și pe teritoriul căroră trăiesc minorități unguri. În aceste țări, la fel ca în România, sunt jignite frecvent de lideri de la Budapesta care, uitând de tot crimele și suferințele produse chiar de părinții lor în zilele în cauză, au azi tupeul de a considera că aceste țări sunt în continuare teritorii componente ale Ungariei. Asta deoarece, diplomați, demnitari guvernamentali sau parlamentari, inclusiv șeful statului, consideră că pot organiza, nestingheriți și de nimeni, manifestări prin care marchează zilele multiplele naționale ale Ungariei, fie alte evenimente din trecutul criminal al acestui stat.

²⁹În acest interval se dorește sărbătorirea Sfântului Ștefan în una din zilele naționale ale Ungariei. Cu acel prilej se dorește să se țeargă peste 12 secole de existență a orașului Napoca, declarat, în anul 118, de împăratul roman Hadrian, municipium, pentru a se marca o a doua ridicare a așezării la rangul de oraș în secolul al XIV-lea. Numai că rămân, în Piața Unirii și la Muzeul Național de Istorie a Transilvaniei, atâtea urme materiale ale vechii așezări romane de aici. Cu astea ce veți face? Le veți distruge, ascunde, faceți dispărute?

³⁰Încurajând bantustanizarea minorităților unguri, dar și organizația, pe banii contribuabililor români, a unor manifestări de omagiere a Zilei naționale a unui stat străin, autoritățile locale și centrale au alocat un buget impresionant, lipsind de finanțare adecvată alte manifestări culturale românești.

³¹Între „performanțele” miniștrilor unguri, la fel de vinovăți de dezastrul economico-social al României, a sublinia cele ale miniștrilor Săntiași și Mediului, departamente conduse aproape permanent, după 1990, de politicieni unguri. Iar azi spitalele din România se află în cea mai neagră mizerie, devenind locuri pentru uciderea, nu tratarea pacienților. La fel de grave sunt și demersurile miniștrilor unguri de la Mediu, datorită căroră țară este distrusă de inundații, aproape în fiecare an.

³²Mă refer la UDMR, o autentică coloană a V-a a revizionismului unguresc din România.

³³Cei care deznationalizează cu adevărat, chiar și în zilele noastre. De exemplu, de curând, de la un liceu unguresc din Cluj-Napoca a fost „mutat” un medic stomatolog pe motivul că nu ține ungurește. Cu toate că ocupase locul prin concurs și nu au existat motive întemeiate, de ordin profesional sau comportamental, pentru o astfel de aberanță, ilegală și abuzivă decizie. Deci, un medic român este alungat pentru că nu ține ungurește, dar elevii și profesorii acelui liceu din România nu pot escapa nimic pentru că refuză ostentativ să învețe și să folosească limba oficială a statului! Oare a se întâmplă în SUA, Franța, Anglia, Germania, Japonia etc.? Lucrul e cu atât mai grav cu cât este vorba de o instituție publică, finanțată de la bugetul de stat al României. Deci, în țara lor, românii sunt obligați să învețe limba unei minorități, altfel este alungat, nu minoritatea respectivă să ține limba țării în care trăiește! E de prisos a mai sublinia caracterul primitiv al unei astfel de manifestări, la care, din nou, autoritățile române, în totalitatea lor, tac nejustificat.

³⁴Ungaria și Bulgaria (parțial și Grecia), deși ele sunt membre ale Uniunii Europene, au o politică extrem de stranie față de minorități, căroră nu le acordă, decât pe hârtie, drepturi și care sunt supuse unui proces de deznationalizare și asimilare. Din nou, în mod inexplicabil, forurile Uniunii Europene se dovedesc surde și oarbe față de astfel de politici demne de Evul Mediu!

Este, în prezent, mare durere și disperare, în rândurile UDMR și ale tuturor extremiștilor unguri³⁵, deosebit de surprinși și revoltați, totodată, și printr-o recentă și înțeleaptă decizie de-a sa, Curtea Constituțională a României a stopat procesul de bantustanizare³⁶ a populației de etnie maghiară. Este vorba de respingerea, ca neconstituțională³⁷, a angajării răspunderii actualului guvern pentru legea învâlmântului³⁸. Dacă nu ar fi existat un astfel de impediment, legea în cauză ar fi trecut fără a permite autorităților românești, îndeosebi parlamentarelor, să schimbe nici măcar o virgulă. Astfel, s-ar fi făcut un pas uriaș, total absurd și nejustificat, pentru considerarea maghiarilor ca a doua limbă oficială în România. Pe termen lung, o astfel de decizie, singulară în vreo arhă europeană, din câte știu, cu excepția Belgiei³⁹, s-ar fi ajuns ca locuitorii de etnie română din zonele cu populație majoritar ungurească din România să fie ei obligați să învețe ungurește, nu locuitorii unguri, cetățeni români, limba oficială a statului în care trăiesc și în care se bucură de toate drepturile constituționale, beneficiind constant, datorită unei miopii politice⁴⁰, de o gravă, nejustificată și deosebit de nocivă și periculoasă discriminare pozitivă.

³⁵ - Îmi am în vedere și pe cei neînregistrați politic, dar extrem de activi, prin intermediul bisericilor și a tot felul de ONG-uri, controlate și finanțate fie de la Budapesta, fie de cercurile diasporei ungurești angajate cu înrâncănare în proiectul, de inspirație extremistă și fascistă, de refacere a Ungariei Mari. Din punct de vedere, atât la nivelul UE cât și al SUA, aceste cercuri găsesc mult în alegerea și sprijinul, chiar dacă, astfel, se atentează, pe termen mediu și lung, la liniștea și pacea pe continentul european și în lume. Urinându-se cu care forțe politice vest-europene au tolerat transferul funcției de vicepreședinte al Parlamentului vest-european de la actualul președinte al Ungariei, unui europarlamentar din România, respectiv lui László Tökes, unul din cei mai periculoși dușmani ai României ca stat național unitar, este un foarte grav exemplu.

³⁶ - În realitate, politicienii unguri urmăresc, pe termen lung, să pună bazele unor „insule de maghiari”, pe teritoriul României, unde nu se respectă (după cum sesizase fostul ministru PSD-ist de Interne Ioan Rus) instituțiile sau legile acestei țări și unde, marea majoritate a locuitorilor, refuză să învețe limba oficială. Ulterior, cu sprijinul unor politicieni de teapa lui László Tökes, se vor putea trage insistent semnale de alarmă privind riscurile cu care se confruntă astfel de teritorii și se va insista asupra nevoii stringente a desprinderii lor din teritoriul statului național român și alipirea lor pentru refacerea Ungariei Mari. Astfel de politici fascisto-horthyste sunt susținute sistematic de la Budapesta, unde marea majoritate a liderilor politici maghiari sunt „consiliați” pentru găsirea celor mai abile (și aparent democratice) măsuri în vederea materializării unor astfel de criminale demersuri de destructurare teritorială și statală a României.

³⁷ - Măsură a fost aplaudată, la scena deschisă, și de un senator al puterii, fost ministru al Învâlmântului, care a sesizat riscul enorm al adopției unei legi, care răpune exclusiv presiunii și antajului UDMR, nu nevoilor de reformare reală a Învâlmântului românesc.

³⁸ - În opinia mea, decizia Curții Constituționale era previzibilă. Nu este prima oară când membrii acesteia salvează actualul regim din situații aparent fără ieșire. Sunt convinși că antajul ordinar exercitat, mai ales în această perioadă extrem de critică pentru stabilitatea regimului Boc-Băsescu, nu este acceptat de toți parlamentarii acestui partid. Dimpotrivă, sunt convinși că tocmai adoptarea acestei legi ar fi avut consecințe mult mai grave în interiorul partidului respectiv. Nu a dispărut, sunt siguri, demnitatea și mândria națională a tuturor parlamentarelor puterii. Pe față, însă, spre a nu risca trdarea ungurească, care, oricum, nu e prima în viața politică a acestor țări, trebuia să se mimeze susținerea pretențiilor aberante și absurde ale extremiștilor din acest partid. De aceea a fost nevoie de intervenția, în ultimă instanță, a membrilor CCR spre a drege busuiocul. Cred că această situație, ca și rolul nociv jucat de această grupare cu apetit demolator privind staalitatea României, actuala Putere va avea curajul să ia o minimă măsură logică și impusă de realitate: interzicerea partidelor politice pe criterii etnice. Ungurii sunt cetățeni români. Prin urmare, la fel ca toți ceilalți cetățeni ai acestei țări, dar și ai tuturor statelor membre ale U.E., ei trebuie, inclusiv din punct de vedere politic, să se integreze în structurile politice legale ale țării și să ceară cetățeni sunt. Ei nu pot avea alte interese față de restul locuitorilor României, nici nu au dreptul să impună autorităților acestor țări decizii prin care să se constituie în precedente periculoase pentru pacea și securitatea continentului. Un alt argument major, neluat în seamă de nici un guvern post-decembrist, trebuie să în cont de tratamentul aordat de autoritățile de la Budapesta minorităților etnice, îndeosebi românilor care trăiesc în Ungaria post-tranonică. E nedrept și imoral ca ungurii din România să beneficieze de privilegii în timp ce românii din Ungaria sunt supuși, la început de secol al XXI-lea, la un inadmisibil proces de deznaționalizare și asimilare (Culmea este că acest aspect a fost de mult semnalat și de o serie de cercetători nord-americani, care au subliniat pericolul dispariției complete, în cel mult 25-30 de ani, a populației de etnie română din Ungaria. Doar atât. Pentru că absolut nimeni nu a intervenit pentru a stopa acest genocid etnic). Să asigurăm unguirilor din România exact aceleași drepturi și libertăți de care beneficiază românii din Ungaria. Inclusiv în privința educației!

³⁹ - Exemplul nefericit al efectelor dezastruoase ale aborderilor și atitudinilor unor forțe secesioniste, motivate naționalist, din această țară ar trebui să pună pe gânduri, cât se poate de serios, autoritățile și factorii politici din Europa și din întreaga lume. Pentru că, rod al evoluției sinuoase a istoriei, nu există, în prezent, nici ieri în lume, vreun stat unde să nu poată apărea, la un moment dat, situații de tip secesionist, motivate etnic de structuri politice cu orientări și interese extremiste. Activiștii revizionisti unguri din România (dintre care cei mai ulți se află sub ascultarea lui Tökes) acionează, de altfel, în acest scop. În această vară, de exemplu, pentru serbările dedicate, la Cluj-Napoca (de parcă acest oraș ardealul în întregul lui ar continua să fie teritoriu unguresc), au fost invitate, pe banii autorității românești și pe fonduri generoase puse la dispoziție de Budapesta, doar formații folclorice provenite din teritorii europene în care există acțiunea mișcărilor politice secesioniste: nordul Italiei, Catalonia, Corsica, zona Tyrolului etc. Este evident că liderii politici ai extremismului unguresc din România, inspirați și finanțați de Budapesta, acionează deja la nivel internațional, pentru a identifica viitori parteneri și susținători pentru proiectele lor îndreptate împotriva acestei țări.

⁴⁰ - În perioada ce a trecut de la lovitură de stat din decembrie 1989, cu foarte puține excepții, nu s-a putut asigura o majoritate, care să permită formarea unui guvern, fără „ajutorul” UDMR. Din punct de vedere, ca urmare a unor permanente presiuni externe, inclusiv din partea SUA, dar și a altor cancelării vest-europene, s-a ales adesea varianta cu UDMR la guvernare și pentru a stopa accesul unor partide, etichetate ca fiind etremiste. Așa se face că, indiferent de doctrină, ideologie sau programele politice urmărite de partidele majoritare, UDMR a trecut, cu urin, fără scrupule dar și fără minime mustriri de conștiință, dintr-o barcă politică în alta. Aceasta i-a permis ulterior, îndeosebi în momente de criză, să treacă la amenințări și antaje, în caz că există riscul de a nu-i putea promova m surile sale

Se insistă diabolic pe necesitatea studierii istoriei și geografiei în limba minorităților. Dacă, în cele din urmă, s-ar aproba o astfel de solicitare, s-ar crea, la nivel european cel puțin, un precedent extrem de grav. Nicieri, nici chiar în SUA, un astfel de demers nu e acceptat și nici aprobat. De altfel, în SUA, ar fi considerat etalon al democrației mondiale, învingătorul oficial este exclusiv în limba engleză, limba oficială a acestei țări. În particular, prin diverse structuri private sau cu finanțare din surse private, se organizează învingătorul în limbile unor minorități⁴¹. Dar nici un copil sau altă persoană care trăiește în SUA și este cetățean al țării nu este în situația de a nu putea vorbi limba engleză și de a nu cunoaște istoria și constituția ei. În România, în schimb, îndeosebi în Mureș, Harghita și Covasna, dar și în alte județe transilvane, sunt zeci de mii de locuitori⁴² de etnie maghiară, care nu știu și care refuză obstinat să învețe limba oficială a statului.

În Ungaria, în schimb, în aia zisele colii în limba română, doar limba română se predă, în regim de limbă străină, în română. Restul materiilor, fără excepție, sunt toate predate în ungurește.

La celebrul, doar cu numele, Liceu românesc „Nicolae Bălcescu” din Iula, elevii români care îl frecventează sunt obligați să vorbească ungurește și în pauză. Îmi amintesc și faptul că unii profesori de aici, pe care i-am întâlnit în cancelaria colii respective⁴³, m-au rugat, jenași, să ieșim pe coridor să vorbim în românește deoarece în cancelarie, profesorii români de acolo, din cauza cătorva, extrem de puini profesori unguri, trebuiau să vorbească exclusiv în ungurește⁴⁴.

Tot cu prilejul vizitei mele în Ungaria, discutând cu ziaristul de origine română Tiberiu Boca, redactor la postul de radio și TV în zonă care transmiteau lunar vreo 10-15 minute de aia zise programe în limba română, i-am sugerat acestuia să preia, gratuit, o serie de desene animate în limba română cu subiecte istorice. Interlocutorul meu m-a privit de-a dreptul îngrozit și a declinat oferta. Ulterior, a solicitat doar filme în engleză, fără subtitrare românească. Întrebându-l de ce mi-a spus că oricum subtitrarea în română ar fi inutil pentru că foarte puini copii reușesc să citească un text românesc. Fapt de care m-am

antiromânești, puse, pe față, în slujba politicii revisioniste revanșare a Budapestei. Prin aceasta, UDMR demonstrează, fără dubiu, cel mai scăzut nivel de moralitate politică între toate formațiunile politice post-decembriste din România. Astfel, în cei aproape 20 de ani de când se află la guvernare, UDMR a reușit să sfideze nu doar legile actuale ale României, ci și tratatele istorice internaționale încheiate cu începerea din 1919. În plus, a reușit să impună, recurgând adesea la falsuri grosolane și vizibile, retrocedarea de proprietăți imense (zeci de mii de imobile și sute de mii de hectare de terenuri agricole și pături) inclusiv unor criminali de război sau unor instituții sau organizații extremiste horthyste. Se poate, a adăra, concluziona, că UDMR este, în fapt, continuatoarea, fanatică și fermă, a politicii antiromânești a structurilor și regimurilor politice din Ungaria, ce s-au perindat pe parcursul secolului trecut și în primul deceniu al acestui veac.

⁴¹Având în vedere numărul mare de emigranți de etnie maghiară, care trăiesc în prezent în SUA, dar și în diverse alte țări vest-europene (Franța, Germania, Marea Britanie, Italia etc.), de ce nu fac autoritățile budapestane presiuni și nu exercită avantaje asupra guvernelor din aceste țări pentru a le obliga să asigure învingătorul, de toate gradele, în ungurește, iar istoria și geografia acelor țări să fie studiate exclusiv în ungurește? Oare cetățenii vest-europeni de etnie maghiară vor fi mai puțin importanți pentru liderii de la Budapesta sau inferior în raport cu ungurii ce trăiesc în România?

Oare nu riscă autoritățile române, acordând drepturi de care nu beneficiază cetățenii de etnie română din Ungaria și din alte regiuni, dar nici cei de etnie maghiară din SUA și diverse țări vest-europene, să creeze precedente care, pe termen lung, ar putea stimula și alte zone cu probleme la politicieni aciuși de tip izolaționist sau secesionist?

⁴²Când un senator român a promovat o propunere legislativă care asigura, prin diverse mijloace, obligativitatea cunoașterii limbii române de către toți cetățenii acestei țări, cercurile iredentiste ungurești, și doar acestea, au strigat ca din gură de arpe. Ce este grav și curios este faptul că, de fiecare dată, doar ungurii protestează. Toate celelalte 16 grupuri minoritare etnice trăitoare în România nu consideră o corvoadă învingătorul limbii române. Toate consideră chiar o obligație minimă a lor, dar și semn al loialității lor față de arașii carei cetățeni sunt, să cunoască limba română și nu reclamă, astfel, sunt în pericol de a se deznaționaliza, de a-și pierde specificitatea, tradițiile, cultura și obiceiurile proprii. În plus, mulți dintre reprezentanții lor au în eles nevoia de a se integra în acele structuri politice, care, prin doctrină, ideologie sau program, corespund propriilor lor opțiuni și nu au dorit să impună structuri sau formațiuni politice pe criterii etnice, aia cum fac ungurii.

⁴³M-am aflat la Iula și la acest liceu, în calitate de ziarist, cu prilejul vizitei pastorale efectuată de fostul Patriarh al României P.F. Teoctist Arpașu. Aceiași atitudine de groază am întâlnit și la o serie de credincioși români din oraș, veniți la Biserica ortodoxă, care mi-au declarat deschis că se tem de represalii ulterioare, având în vedere că întreaga zonă, inclusive interiorul bisericii, era în esat de nenunțat și reprezentanții ai serviciilor secrete ungurești. Cetățenilor unguri de etnie română din Iula le era frică, a adăra, să vorbească românește într-o ar care se pretinde democratică și civilizată!

⁴⁴Destul de recent, la Cluj-Napoca, o doctoriță stomatoloagă, de origine română, care ocupase, legal, prin concurs, un post, la un liceu unguresc, a fost mutată, abuziv și ilegal, pentru că nu tia ungurește. De și în cunoștință în legătură cu o astfel de ilegalitate, nici o autoritate, locală sau de la nivel național, nu a luat nici o măsură de sancționare a unei astfel de discriminări odioase. La Iula, în Ungaria – stat pretins membru al U.E. –, profesorii și elevii români sunt obligați să vorbească doar ungurește (ei sunt, de altfel urmărit și permanent terorizați de reprezentanții poliției politice maghiare, într-un liceu aia zis românesc, iar la Cluj-Napoca, oraș românesc, un medic român este mutat forțat dintr-un liceu cu limba de predare maghiară, pentru că elevii și profesorii acestuia refuză să vorbească limba română! Mi-ar plăcea să află ce părere au despre o astfel de ispravă reprezentanții structurilor de putere din UE.

convins curând când o elevă de clasa a VII-a de la liceul din Jula pur și simplu nu a reușit să citească fluent o poezie de George Coșbuc⁴⁵. Deci, un text literar, nu unul științific sau de alt gen.

Iar în România, elevii de etnie maghiară, îndeosebi din unele zone, au ajuns să nu poată citi sau scrie în limba oficială a statului al cărui cetățeni sunt, stat care, în pofida dificultăților uriașe cu care se confruntă în prezent, face eforturi deosebite spre a le asigura condiții decente de studiu.

Într-una din cărțile mele⁴⁶ am publicat, cu ajutorul unui cadru didactic de origine maghiară, textul unei cereri, redactată în românește de un student de etnie maghiară. Atragem acolo atenția asupra pericolului grav la care sunt expuși tinerii români de etnie maghiară prin politica odioasă, de tip segregacionist, impusă de unii lideri unguri, continuatori fideli și fanatici ai politicii deznaționalizante, extremiste, a lui Tisza sau a lui Horthy în spațiul românesc.

În imagine: **Miklos Horthy**(regent al Ungariei – 1920-1944)

Napoca/ROMÂNIA

prof. univ. dr. **Dan BRUDA CU, Cluj-**

porni luceafărul...

DEBUTEAZ :

M D LINA SAMOIL , clasa a IX-a G, Colegiul Tehnic
“*Gheorghe Bal* ”-Adjud

DE TOAMN ...

pe drumuri triste
aproape moarte

soare palid
printre ramuri nemi căte
ploaia pe lămuie te – vântul
în viața moartea
frunzelor

deschid umbrela – și
cu pașii mei
mă îndrept spre locul unde

⁴⁵Am realizat, ocazional pur și simplu de cele constatate, o emisiune TV, transmisă pe postul național, punând în evidență eforturile uriașe ale elevei de origine română din Jula de a citi o poezie în limba ei maternă. Reîntors la Cluj-Napoca, am solicitat unei eleve, de aceeași vârstă, de la o coală cu predare în limba maghiară de aici, să citească un text poetic de Petöfi. Spre surprinderea mea, la prima încercare, eleva clujeancă a citit impecabil textul în ungurește. Mi-am pus atunci, dar și acum, întrebarea firească: cine pe cine deznaționalizează! Oare sunt cîntăreții domnii de la Bruxelles cum e mutilat în Ungaria sufletul inocent al unui copil minoritar printr-o politică deznaționalizantă, la fel de odioasă acum ca și în secolul al XIX-lea?

⁴⁶Vezi Dan Brudacu, **Paradoxurile Francmasoneriei**, Cluj-Napoca, Editura SEDAN, 2009.

era casa mea
cândva

REVIN:

VALERIAN CĂLIN, absolvent al Colegiului Tehnic
„*Gheorghe Balș*”-Adjudeu
(de învingător/laureat al multiple premii I, la concursuri de poezie,
județene și naționale)

ÎNGERULUI MEU

Adevărul nu poate fi spus
de nici o știință exactă sub care
dorm ochii tăi

Magnetici, ca două visuri suspendate
de propriul răsunet

Lasă-mă să te ved, mi-ai spus
Lasă-mă să te simt, i-am răsunet

Mutându-mă brusc de sub bolta de frunze
când pându-se sub apăsarea ecoului
dat de zborul tainic
al umbrelor.

TE VOI IUBI

Te voi iubi cu apăsarea mea
Eliberându-te dintre pământuri.
Din scoarțele copacilor se iese
Albastrele iluzii printre rânduri

Te voi iubi cu neî iubirea
De-a te lăsa să mori odată
Cu fluturi învingând privirea
Din inima mea dezmembrat

Îmi de va fi să-ți prinză la loc
Din nervul frunzei despicate
O flăcără fără foc
Atunci să-ți c-am evadat.

VINA DE A FI NEVINOVAT

Nu-mi voi dezvinovăți nici ochiul

Tot la trăsiri mele
mă întorc, străbunule...

Dintr-un răstimp al veacurilor
Simt toate frunzele cum au ajuns până la tine
fără mântând sângele tău

Iar noi
Adormiți într-o continuă contemplare
ne lipim de oglinzi.

Umbra mea merge mai departe
Dusă de ape, norii
Se trag toți în punctul
Nordic al ochiului meu descoperind
Grăioase culturi de fluturi
Ce răsar din păsările multicolore
Ale amurgului

Te-am strigat o singură dată
îmi de atunci
Ecoul se repetă
La nesfârșit.

Nici piatra

Ce a zburat din inima mea
cu r d cinile adânc înfipte în
Zborul fluturilor.

De m ve i întreba de ce
Voi pune z log umbrei
Cameleon neîntors dintre t râmuri
Cu mult peste

NOI

Noi neadormi ii
cu rugurile aprinse
te rug m Doamne;
Nu rupe pecetea
de-a plânge pân la cap t

i las -ne
Rogu-te, las -ne
Cu sternul deschis spre cer
Ca o cruce Apocalipsei

Ascult ruga rugilor noastre
cu retina despicat pân la vederea
sufletelor
sculptate de vântul t u din R s rit.

ADEV RAT ADEV RAT Î I SPUN IE

Adev rat Adev rat î i spun ie;
Tu cel ce stai lâng um rul meu stâng
Plângând o lacrim din cer cu furie
Prin albastrul t u înspre p mânt

Adev rat Adev rat î i spun ie
Vor trece p s ri migratoare
De la un cap t la altul al p mântului
Construind un altfel de soare.

.....
.....

*"Adev rat adev rat v spun vou ,c pentru a intra în Împ r ia lui Dumnezeu v-a trebui s v mai
na te i înc -odat ."*

Ast zi m nasc umplând
golurile din scoar ele copacilor
dormind cu frunzele
împletite în sangele
din ce în ce mai
albastru.

TOT LA TR IRI...

Tot la tr irile mele

Nervurile pietrei

Din ce nu se vede
Pot reda doar frânturi
de eclips

R mas ca o trecere dintr-o fiin
în alta.

Azi am sim it
c nici un zbor de fluturi
nu-mi va traversa privirea

i niciun inorog
Travestit
Într-o muzic cu înteles diferit
Nu va lumina aleea Toamnei

Pe care tu calci
Cu amurgul amintirilor
rupând petalele unui trandafir.

Adev rat Adev rat v spun vou
Ve i fi asemeni stropilor de rou
N sc toare de legi nep tate
Construind în ochiul meu o cetate

i v ve i na te cu r d cini din cer:
Sunt
Înfipte în mineralul pietrei,
Cuvânt

Ast zi m nasc eu însumi
cu rotulele sprijinite de p mânt
plângând toate
secretele ploii.

m întorc, str bunule...

Dintr-un r stimp al veacurilor
Simt toate frunzele cum au ajuns pân la tine
fr mântând sângele t u

Iar noi
Adormi i într-o continu contemplare
ne lipim de oglinzi.

DE MÂINE

De mâine
se va muri pe lumin
în t cere

v-om sorbi încet
stingerea
îndraznelii de a respira

prin m tile încarnate.

de mâine
se va muri
f r martiriu
i f r avertismente

doar însemne
ale îndoielii
de a exista.

ELENA NICULESCU, Colegiul Tehnic “Gheorghe Bal ”-

Adjud

(*Premiul I*, la *Concursul Jude ean de Poezie* - premiu decernat
de revista “*Oglinda literar* ”-Foc ani, în colaborare cu **I. .J.-**
Vrancea i Direc ia Jude ean pentru Cultur i Patrimoniu
Na ional -Vrancea -2010)

ADUN - I MÂINILE

Adun - i mâinile a rug ciune
G ure te cerul cu privirea
Înnoptat de dor.

Cheam stelele

Urm re te-mi gândul
Vibrând în liniile fine
Ale cercurilor
Urmeaz -mi calea...

...CUM V SPUNEAM...

...cum v spuneam
Nici îngerii
Nu ar îng dui s -mi sf răm lumea
Pe o ramur uitat -n drum

De o minge de foc
L sând ochiul in inima coralului
Cerne în ne tire
Un trib de muze c l toare...

ÎNGER PL PÂND

iar eu înger pl pând
voi ridica din mare
soarele acesta orbitor

i-l voi d rui
suflând fierbinte cu
nimicul...

MI-AM C RAT TRUPUL

Mi-am c rat trupul

în zeci de mii de ani de întuneric...

Chiar de am fost biciuit
mi-am ridicat cea dintâi credin

c tre petalele razei de lumin ...

NU VOI TERGE NIMIC

nu voi terge nimic
din tot ce a p tat cap tul unei stele
oglindite in inima castanului...

NU-MI SPULBERA ILUZIILE

nu-mi spulbera iluziile
i peste cuvânt s -mi scurmi.
pe altarul f g duin ei
îmi cl desc t râmul

din ochi îmi smulg nisipul i p mântul
i to i îmi vor purta chipul...

NUMAI OCHIUL POEZIEI

numai ochiul poeziei
ar putea s vad
cuvântul
rostit la întâmplare
de o lume mult prea crud

trupul cuvintelor obosite
aruncate întrist tor la u a cet ii

numai ochiul poeziei
ar putea s scuipe

numai ochiul poeziei
ar putea sa vad ne iubirea, ura, la itatea
c derii
într-un careu de cruci imaginare...

O DORIN ...

ceva nedefinit
exista
un poem

i un destin,
pecetluit
pe inima-mi stingher ...

PARADOX

Privesc r s ritul
unei toamne

În ip tul indelung al pas rilor
E un suspin

Al frunzelor...
E jocul toamnei
Într-un cadru
Mai mult ca
Perfect...

ACUM ESTE TIMPUL

Acum este timpul
S m joc pe ultima raz de soare
Ce doar cu irisul ochilor mei o pot atinge
Sau cu buza s caut

Cuvântul blând, tem tor
Dintr-un unghi ciobit
De o alt lume...

ESEN A LUMII

... i fluturii de m tase
s mi-i construiesc
f r nici o urm înapoi

ci doar s privesc esen a lumii
în inima stejarului...

MII DE MIL...

sunt mii de vorbe ce ar putea fi rostite
spre o raz de soare
sunt mii de fluturi ce ar vrea sa zboare

spre o lume-n visare
sunt mii de gânduri necitite
scurmate sub nisipul papilelor noastre...

SPA I U I CÂNTEC

T râmul t u va fi
ca o b taie în inima mea
bra ele tale

îmi vor mângâia obrazii
i cântul vesel al naturii
palat îmi va fi...

FIERBE SÂNGE...

Toamn de vis argintie
fierbe-n vi a-de-vie
sângele strugurelui c zut în robie...

ARDE STEAUA OMULUI

Arde steaua omului
Aruncând raze de lumin
Dinspre r s rit spre apus

Însemnând corola cerului
Din care ne na tem...

RUG CIUNE

D -mi Doamne speran a
S pot plânge ve nic de fericire
M turând întreg p mântul
Cu imnul lacrimilor mele...

UN ÎNGER PRINTRE ÎNGERI

un înger printre îngeri
s-a n scut întâia oar
cu mii de ochi veghea agale luna

i-n inim un foc ardea
i vântul îngâna-n t cere
pe fruntea plin de sudoare
iar el poet t cea - ...t cea
scriind un vers din câte-o stea...

ALEXANDRA NICULESCU, clasa a XI-a C, Colegiul
Tehnic “*Gheorghe Bal* ”-Adjud

T CERE

Fiorul sur al nopții
Acoper cuvinte...
Un fiu al jertfei,
Prin lume trec tor.

O, DOAMNE!

O, Doamne!
Din ochii mei de copil
Văd cum pragul bisericii de lemn
Din inima mea
Se cutremură neconținut
Sângărându-mi sub pleoape
Destinul...

Gește-te-și sufletul
Neviscolit
În amintirile
Copilului cu privirea
Către tocul ții
Mult prea înalt...

LUCIFER

De câte ori te-ai întrebat
De ce te-a alungat Cel Sfânt
Cu ce-ai greșit de L-ai mâniat
Din Rai să căzi tu pe Pământ...?

...Brățele tale...
Ca o noapte plină de umbre

Străns mă încovoai.
Buzele...
Arse de ipe
Sufletul...
Lumina lunii -
Gânguritul viselor...

MIHAELA MUȚAT, clasa a X-a F, Colegiul Tehnic “Gheorghe Balș”-Adjude

DIMINEA ÎN LĂNUIT

suflet încărcat
în duhoarea dimineții
lăsat peste zare

lanurile se în-
scaie – de torțele
zorilor

...stoluri neostenite de îngeri
plini de funingine...

...vreau să aud iarba cum crește -
dar iarba
nimic nui
nimic nu mai oprete

FEREĂSTRĂ DESCHISĂ

eu sunt o fereastră deschisă
pentru zborul visurilor noastre

se aude pulberea de lumină
rostită

torniua orvinul roșu-n pahar
precum se scurge nisipul în

clepsidră
prelingându-se-apoi pe
buzele învineite

...trandafirul te doboară :
nicieri – nicio
scară

OVIDIU MOLEA, clasa a X-a A, Colegiul Tehnic “*Gheorghe Bal*”-Adjud

M DOARE...

pustiul se îndreaptă spre mine:
e semn?
e încercare?
...doare...

fi-va oare iertare
pentru un suflet aflat în
viscolit depărtare
de neamul său?

prea mândru popor
aceasta e-o chemare...
spre raiul din trecut - cu
voievozi nu de fum
nu de scrum - ci de foc și
bun drum:
privește-te - nu spre viaa de-acum
când vezi că totul în jur e praf
de uium...
când mama

tata
copilul
se sting
se sinucid cordial - și
dispar...

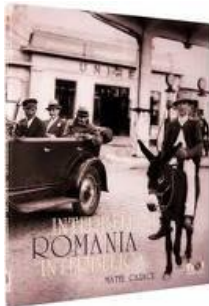
nici Dumnezeu nu e clar:

să plângi
să fugi
să arzi totul în jur...?
alergi pe-un câmp în lung - fără țire
fără oprire

să-mi regăsesc cuvintele pentru această armă
foarte greu,
am fost sortiți să fim apăsări de
1 leu...

istoria mîrturisitoare

REFLECȚII ASUPRA VIEȚII POLITICE ROMÂNEȘTI DIN PERIOADA 1918-1938

1. Vocaie europene și realități românești

În cele ce urmează, fără a efectua o analiză *in extenso* a vieții politice românești din perioada 1918-1938, analiză prezentată în lucrările istoriografice, vom expune o serie de reflecții asupra vieții politice din această perioadă, cu mențiunea că demersul nostru se va concentra pe sistemul partidelor politice.

În toate lucrările s-a absolutizat, pe drept cuvânt, că sistemul partidelor politice s-a modificat substanțial după 1918: s-au desființat partidele conservatoare, s-au înființat noi partide, s-au integrat în viaa politică a statului formațiunile politice din provinciile unite, s-a consolidat Partidul Național-Liberal, a apărut ca alternativă la acest partid un nou partid, Partidul Național-Trădător etc. În ceea ce privește noile partide și

grupuri, putem remarca mai multe categorii: cele înființate în Vechiul Regat în prejma și în timpul primului război mondial, cele care reprezentau diferite orientări în cadrul minorităților naționale, dezbinarea intervenită în cadrul mișcării socialiste, prin alungarea unor orientări pe poziții stângiste, înființarea unor organizații de extremă dreaptă etc. Evident, schimbarea nu a fost una categorică, pentru că multe dintre aceste tendințe au început să se manifeste înainte de război și s-au conturat mai clar în anii '20. Pot fi menționate aici consecințele marii război din 1907 asupra vieții politice, a programelor adoptate de unele partide (cel liberal, îndeosebi) și de unele guverne, pe alt plan, dezbaterile din primăvara și vara anului 1917 pentru introducerea în Constituție a votului universal și a reformei agrare.

Pe de altă parte, s-a absolutizat, în sfârșit, temeiul, cea principală problemă a vieții politice românești în perioada interbelică a fost confruntarea dintre democrație și autoritarism. Introducerea votului universal pentru bărbății adulți a înțeles speranța că guvernarea oligarhică va deveni curând o relicvă a trecutului. Fruntașii Partidului Național Român și ai Partidului Țărănesc din Vechiul Regat, care se bucurau de un larg sprijin, se pronunțau pentru deplină participare a tuturor cetățenilor în procesul politic și pentru consultări autentice ale electoratului prin alegeri corecte, practicând astfel un fel de populism disimulat. Atât

românii, care altfel se fereau de preluarea modelelor occidentale – cel puțin la nivel declarativ – cât și europenii, care erau convinși că România era sortită să urmeze calea de dezvoltare occidentală, se pronunțau pentru o guvernare parlamentară. Întreaga populație sprijinea, cel puțin în latent, experimentul democratic. Când i s-a oferit ocazia să-și exprime preferințele politice în mod liber, precum în alegerile din anul 1928, aceasta s-a pronunțat în majoritatea covârșitoare pentru acele partide care erau angajate în slujba democrației.

Dar în calea schimbărilor politice vizate de toate partidele politice se ridicau mari obstacole. Aproape insurmontabile erau practicile politice care dădeau naștere la jumătate de secol. Lipsa de experiență și apatia masselor de țărani, determinate de excluderea lor din viața politică, nu au fost niciodată depășite, drept urmare, impactul votului universal s-a diminuat. Partidul Național-Liberal, cu un prestigiu încă netirbit, cea mai puternică formațiune politică a anilor '20, a preferat să „conducă” alegerile după moda veche și să guverneze într-o manieră autoritară, prin intermediul unei mici oligarhii financiar-industriale.

Deceniul al patrulea a fost deceniul crizei democrației românești. Criza economică mondială a exacerbat problemele economice existente și tensiunile sociale și a stimulat toate forțele politice interne care căutau să submineze sistemul parlamentar. Venirea lui Carol al II-lea la tron, în 1930, a fost de rău augur pentru democrație, întrucât acesta nu a făcut, niciodată, niciun secret în legătură cu disprețul său față de instituțiile parlamentare și în legătură cu intenția sa de a se impune ca factor indiscutabil al puterii în stat.

În acest context, partidele democratice pierduseră și își pierduseră elanul din deceniul anterior, dovedindu-se incapabile să reziste atacului venit din partea forțelor ostile democrației, acceptând într-un final nefericit instituirea regimului de autoritate monarhică a lui Carol al II-lea, în februarie 1938, eveniment care a marcat sfârșitul experimentului democratic în România pentru mai multe decenii.

La începutul perioadei interbelice, unii au câștigat, alii au pierdut în competiția politică. Liberalii și-au edificat, în mod paradoxal, forța politică, pierzând din masa votanților, în vreme ce conservatorii nu s-au

putut acomoda cu ritmul prefacerilor. Neizbutind, au încercat să orienteze aceste prefaceri potrivit unor idei doctrinare și programatice proprii. Dar soluțiile lor nu aveau nici îndrăzneala, nici atracția, dar mai ales, nici aria de cuprindere socială necesare pentru a se impune (1).

Sistemul politic din România în perioada interbelică a fost o democrație parlamentară în formă, dar acesta a funcționat într-un mod care reflecta condițiile sociale și economice existente în țară și evoluția sa politică de-a lungul secolului anterior. Ca și în perioada antebelică, deși alegerile se țineau în mod obișnuit atunci când un guvern părăsea scena politică și campaniile electorale erau animate, partidul ales de către Rege pentru a forma un nou guvern avea un avantaj enorm asupra celorlalte, întrucât „organiza” alegerile. Uzând de metode de îndelungată tradiție, acesta îi asigura pentru sine o puternică majoritate în parlament. Astfel, spre deosebire de parlamentarismul din Europa Occidentală, unde Executivul era o creație a Legislativului, în România Parlamentul a continuat să fie o creație a guvernului. O analiză a rezultatelor alegerilor arată cât de importantă a fost pentru partidul la putere organizarea alegerilor. Astfel, în 1922, liberalii, care au organizat alegerile, au câștigat 222 de locuri în camera Deputaților, față de 147 obținute de către toate celelalte partide; în 1926, când nu se mai aflau la putere, ei au trimis în Parlament doar 16 deputați, adică 7,34% din voturile exprimate. Reveniți la putere în 1927, ei au câștigat 318 locuri, întrunind 61,7% din voturile exprimate (2).

Alegerile, care au condus la majorități copleșitoare pentru partidul de guvernământ și au lăsat opoziția lipsită de putere, au tins să transforme activitatea parlamentară într-o pură activitate guvernamentală. Inițiativa legislativă aparținea astfel guvernului. Din 4.574 de proiecte de legi introduse în Camera Deputaților în perioada 1919-1940, 71% emanau de la guvern, iar celelalte 29%, aflându-și originea în interiorul Parlamentului, se ocupau de probleme minore.

Puterea majorității guvernamentale poate fi judecată și prin faptul că, dintre cele 3.225 de proiecte de legi prezentate Camerei de către guvern într-o perioadă de 21 de ani, doar unul a fost respins. Imensele majorități explicite, de asemenea, lipsa generală de control exercitat de către Parlament asupra guvernului. Numărul de interpellări adresate miniștrilor în Cameră a fost relativ mic. De-a lungul perioadei interbelice, au fost cca. 2.500 de interpellări, dar numai 220 dintre acestea au fost de fond, majoritatea lor fiind adresate de către un mic număr al deputaților din opoziție. Oricum, niciun guvern nu a căzut și niciun ministru nu a fost obligat să demisioneze din cauza unei interpellări. Majoritatea guvernamentală a acordat, fără excepție, vot de încredere cabinetului sau miniștrilor în mod individual (3).

Sistemul judecătoresc, care, potrivit Constituției, era o ramură coordonată de către guvern, dar separat de acesta, a continuat să acționeze doar ca un modest factor de control al ramurilor executive și legislative. Deși judecătorii nu puteau fi schimbați din funcție decât pe baza deciziilor adoptate de o comisie disciplinară corespunzător constituită, ei erau, într-un grad mai mic sau mai mare, dependenți de partidul la putere, întrucât promovarea în sistem era dificilă fără sprijinul acestuia.

Pe de altă parte, Constituția din 1923 dădea Curții de Casație – cea mai înaltă instanță – autoritatea exclusivă de a constata constituționalitatea legilor. Dar ea limita decizia Curții doar la cazul în speță, ca

atare, o lipsa de putere de a legifera pri hot rări judec tore ti. În plus, Curtea a folosit doar cu parcimonie puterile de revizuire: între anii 1923 -1932 a declarat contrare Constitu iei doar nou acte legislative (4).

2.Viziuni asupra reform rii sistemului politic i alternative ale organiz rii statului

Via a politic de dup r zboi promitea, în multe direc ii, s fie diferit de cea anterioar anului 1914. Schimb rile constitu ionale fundamentale din anii 1918-1921 au l rgit perspectiva unei mai mari diversit i a expresiei politice i a unui activism sporit din partea popula iei în general.

Între problemele moderniz rii interbelice, cea a **reform rii sistemului politic** a fost mai pu în abordat . Caracterul fragmentat al culturii politice a *establishment*-ului autohton i localismul societ ii na ionale înr d cinat în valori tradi ionale au stat la baza acestei atitudini. Pe de alt parte, nici clasa politic , nici ceea ce am putea numi „societate civil “ nu au avut capacitatea de coordonare a unei reforme a sistemului politic. Necesitatea unei asemenea ini iative s-a v dit limpede înc de la debutul celor dou decade interbelice. Men ion m aici, din rândurile clasei politice, legile primului guvern Averescu (legea conflictelor de munc i legea sindicatelor), Constitu ia din 1923, ca i legile liberale ale guvern rii 1922-1926 (legea partidelor i asocia iilor civile, Statutul func ionarilor publici, în 1924, legea unific rii administrative, 1925, legea electoral , 1926), iar din partea opozi iei parlamentare, prezentarea unor puncte de vedere în favoarea garant rii exerci iului drepturilor politice i civile (Gr. Iunian i dr. N. Lupu), ca i primul proiect de „stat r nesc“ (Ion Mihalache, *Noul regim agrar*, Bucure ti, 1925). i curente de opinie dezangajate politic au pus în lumin problema sistemului politic. Trebuie amintite aici ciclurile de conferin e organizate de Institutul Social Român, dintre care cu implica ii directe sunt *Doctrinile partidelor politice* (1924), *Noua Constitu ie a României. 23 de prelegeri publice* (1923), *Politica culturii* (1931).

De i sus inerea programelor politice ale moderniz rii nu a fost unitar , se pot degaja caracteristicile principale. Cele mai vizibile erau **proiectele de reform a statului**. S-au sus inut astfel proiectele unui stat r nesc, na ional- r nesc, cultural, etnocratic, neoliberal. A doua direc ie consta în **constitu ionalismul exercit rii puterii**. Ca reac ie, pe de o parte, la înc lc rile literei i spiritului Constitu iei din 1923, pe de alt parte, la importarea regimului totalitar ca alternativ la constitu ionalism, această perspectiv a furnizat vizibilitate politic necesar diferen ierii sistemului de partide din anii 1930. A treia direc ie consistent în acest context a fost reforma politicilor publice (de stat, în expresia vremii) cu corolarul modific rii *institu iilor sistemului politic* (birocra ia de stat, partidele politice, guvernul) menite s aplice aceste politici (5).

Între proiectele de reformare a statului, cel mai consistent (politic, dar i cronologic), a fost cel al **statului (na ional) r nesc** (6). Având la baz concep ia social a r nismului, proiectele statului r nesc au fost dinamizate de cele dou linii de coagulare ideologic ale acestuia: *lupta de clas* i *cooperatismul*. Substratul mobilizator al acestui proiect se dezvoltă i mai amplu prin întinderea i interesul de care s-a bucurat în epoc (7).

Ion Mihalache și Virgil Madgearu au fost două dintre personalitățile care au enunțat între primii principiile de organizare a noului stat românesc. Prin regimul economic al micii proprietăți rurale, ei înteau o reformă constituțională care să asigure solidarizarea socială. Ei propuneau constituirea unei comitete agrare atașate micii proprietăți și producției agricole. Ulterior, după aproape 20 de ani, Mihalache și Maniu vorbeau despre un stat românesc, vizat ca un **stat al muncii**, care venea să „ia locul statului capitalist bancar“ (8).

Apropiat inițial ideilor de acest gen, dar cu o viziune și în această problemă mult mai amplă (9), **Virgil Madgearu** dezvoltă premisele românismului în cadrul unui proiect de **stat național românesc**. Pe urmele concepției sale sociale, Madgearu vedea în organizarea de stat un mijloc de realizare a unei situații ideale tipice în sens weberian. Pe de o parte, soluția cooperatistă pe care a eză proiectul său avea menirea de a sparge monopolurile industriale și de credit, ca să echilibreze schimbul de produse sat-ora. Pe de altă parte, lupta de clasă întru chipa calea de realizare a noii organizări a statului. Prin ea se asigura participarea politică a țărmii, astfel încât aceasta să se edifice solidaritatea de clasă. (10)

Dacă varianta promovată de Madgearu avansa prudente premise naționaliste în organizarea statului românesc, cel care a a ezat pe deplin o asemenea bază ideologică a fost **Constantin R. Dulescu-Motru**. Nici în cazul său programul de reformă a statului nu poate fi separat de concepția socială. Dar în disonanță cu doctrinarii românismului, Motru a propagat depirea agregării pe orizontală a intereselor de clasă ale țărmii, prin adecvarea acestora interesului național permanent. Natura acestuia din urmă era însă o entitate greu de raționalizat, anume **instinctul** de adaptare și conservare al Neamului. Motru aducea în discuție principiul conservator al devenirii evolutive (tradiția), spunând că statul Constituției din 1923 a consfințit un stat românesc, întrucât a consacrat drepturile participării politice a majorității sociale din România (11).

Dacă Madgearu și Motru au anticipat dezvoltarea unui **stat cultural**, păstrând totuși supremația intereselor țărmii, cel care a depășit această barieră ideologică a fost **Dimitrie Gusti**. Proiectul statului cultural era împletit la Gusti cu concepția sa privind problema socială. În acest fel, pe de o parte, caracterul și funcțiile pe care le-a atribuit acestuia apar strict instrumentale: „Națiunea nu este creatoare de valori, în timp ce statul este organizatorul valorilor naționale“ (12). Subordonând funcțiile statului, Gusti promova, pe de altă parte, un **naționalism cultural** accentuat.

Premise similare cu cele ale statului cultural, în special în problema naționalismului, au promovat și ideologii extremei drepte. Semnificative ni se par concepțiile lui A. C. Cuza, care a revenit după 1940 la stilul doctrinar profesat în anii antebelici, ca și cea a lui Nichifor Crainic, autor al unui proiect de **stat etnocratic**, pe cât de interesant ca susinere doctrinară, pe atât de străin de realitățile României interbelice (13).

3. Constituționalism, instituții politice și democrație

Reformarea organizării statului exprima, la acea vreme, o atitudine „extremistă” în rândul promotorilor ameliorării vieții politice autohtone. Mai puțin radicale, dar și mai **pragmatice**, au fost proiectele unor partide de la dreapta spectrului politic, anume cele două disidențe ruse (Gr. Iunian, respectiv, dr. N. Lupu, cea din urmă revenind la partidul-mamă în 1934), ca și liberalii disidenți conduși de istoricul Gh. I. Brătianu. Programele lor au combinat **constituționalismul** cu **reforma politicilor publice**, accentuând după preferințe și stil politic când una, când cealaltă dintre aceste două dimensiuni.

Ne oprim, mai întâi, la **Gh. I. Brătianu**, care, respingând principiul liberal al progresului, distingea între democrație, care nu ar fi decât o formulă politică, și liberalism, care presupune și o concepție socială și economică. El ajungea să recomande, în condițiile României interbelice, suspendarea temporară a democrației și a liberalismului politic, pentru că liberalismul economic și social susținut de „clasa de mijloc” să se poată înfrîna (14).

În acest context, Brătianu se referă la două „probleme ale politicii noastre de stat”, între care cea mai importantă, politic, era întărirea constituționalismului. Obiectivul era realizabil, atât prin implicarea instituției regale în viața politică (Monarhia garantă Constituția, pe principiul „regele domnește, dar nu guvernează”), cât și prin reformarea practicilor politice (respinge explicit practica în elegerii dintre partide anterioare „numirii la guvern”) (15).

Fără a invoca doctrine clasice, dar cu excelențe susținute în direcția reformelor sistemului politic, dr. N. Lupu și Gr. Iunian au marcat și ei ceea ce pentru deceniul al patrulea am numit constituționalism.

Dacă în raport cu răsismul premisele lui N. Lupu erau coerente cu tezele de bază (lupta de clasă și cooperarea, la care el a subscris), au existat puncte de vedere constituționale puternic disonante. Ele invocau respectarea ordinii legale, reforma instituțiilor statului de drept și extinderea bazei de legitimitate a regimului politic.

Concepția politică a lui Iunian era singulară în epocă și pentru că promova un umanism apropiat de cretinism, dar mai degrabă gnostic decât dogmatic și instituțional. Astfel, împotriva extremismului, Iunian nu recomanda folosirea forței, întrucât „puterea de schimbare a ideilor, a opiniilor, a concepțiilor nu este un război social”, ci mobilizarea unor ideologii alternative (16).

O concepție privind reforma politicii structurată atât de reforma politicilor publice, cât și de constituționalism, a promovat **Mihail Manoilescu**. Deși are în comun cu oamenii politici menționați mai sus accentul pus pe reforma prin politici publice, în ceea ce privește însă principiile constituționaliste, atitudinile sale diferă radical. O cauză a acestei diferențe stă în stilul său politic, mai curând tehnic. Astfel, politicile sale în ceea ce privește problema economică au fost complementare cu proiectele legate de cheltuirea bugetului, ca și de cea a reorganizării administrației de stat. Puse laolalt toate contribuțiile sale, denotă o concepție politică, socială și economică coerentă, dar care, din nefericire, a rămas în umbra renegării democrației pluraliste și a oportunismului său politic din deceniul al patrulea.

Putem conchide că tendințele programelor de reformă politică din anii interbelici au evoluat în paralel. Această concluzie este valabilă doar pentru acele programe încadrate în sistemul de partide. În afara

acestui, și concomitent cu erodarea încrederii în partidele politice și în capacitatea lor de a susține un sistem democratic, s-a încercat corelarea premiselor unei noi doctrine a statului cu cele ale reformei constituționale și politicilor de stat. Nu întâmplător, de pildă, doctrinari ingenioși, de tipul lui M. Manoilescu, susținând asemenea demersuri și netezind calea „constituționalismului” dictaturii carliste, au contestat în același timp și sistemul de partide. Este adevărat că, precum în programele dezvoltării politice în afara sistemului de partide, nu s-au respins partidele ca atare, ci doar diminuarea „costurilor” acțiunii lor, prin limitarea funcțiilor (M. Manoilescu). Este semnificativ că însuși monarhia autoritară carlistă a folosit ca suport politic inițial un „front” unic (Frontul Renașterii Naționale, constituit în decembrie 1938), iar mai apoi, după consumarea resurselor de mobilizare politică, Partidul Națiunii (din martie 1940).

Miza tuturor reformelor de modernizare politică din perioada interbelică considerăm că stă în răspunsul la întrebarea dacă reforma sistemului politic în direcția extinderii drepturilor sociale și politice, ca și în creșterea influenței cetățenilor în luarea deciziilor politice, este facilitată ori, dimpotrivă, împiedicată de pluralismul politic.

Referitor la cazul României interbelice, putem concluziona:

1. elita politică încadrată în partide a fost cel puțin conștient de cerința reformării treptate a stilului politic (respectul Constituției, guvernarea prin politici publice, stabilizarea consensului și a practicilor de luare a deciziei);
2. pe măsură ce societatea politică și civilă se configura și angaja presiuni în direcția reformelor politice, această elită le accepta fie ca programe în sine, fie integrându-le în propriile programe (17).

NOTE BIBLIOGRAFICE

- 1 BULEI, *Sistemul politic al României moderne. Partidul Conservator*, București, 1987, pp. 566-567.
- 2-K. HITCHINS, *România (1866-1947)*, București, 1998, p. 376.
- 3-M. DOGAN, *Analiza statistică a „democrației parlamentare” din România*, București, 1946, pp. 101-108.
- 4-K. HITCHINS, *op. cit.*, p. 377.
- 5-O analiză istorică și socială, la ST. ERBAN, *Elite, partide și spectru politic în România interbelică*, București, 2006, pp. 277-295.
- 6-O ultimă variantă a fost promovată chiar la începutul dictaturii comuniste (I. MIHALACHE, I. MANIU, *Despre explicarea programului partidului național-românesc*, Timișoara, 1945).
- 7-Vezi Z. ORNEA, *Partidul național-românesc: studiu sociologic*, București, 1969, capitolul consacrat statului românesc, pp. 315-347.
- 8-Cf. P. P. SUCIU, *Pentru românism*, București, 1926, pp. 64-66.
- 9-Vezi conferințele sale, *Doctrina românistă*, în *Doctrinile partidelor politice*, București, 1923, *Reforma Parlamentului*, în *Noua Constituție a României. 23 de prelegeri organizate de...* (ed. I, 1923).

- 10-V. MADGEARU, *Agrarianism. Capitalism. Imperialism*, Bucure ti, 1936, p. 50.
- 11-C. R. DULESCU-MOTRU, *Românismul. Catehismul unei noi spiritualit i*, ed. a II-a, Bucure ti, 1939, p. 154.
- 12-D. GUSTI, *Politica culturii i statul cultural*, în *Politica culturii*, pp. 484-485.
- 13-Z. ORNEA, *Anii treizeci. Extrema dreapt româneasc*, Bucure ti, 1995, p. 258.
- 14-GH. I. BR. TIANU, *Liberalism i democra ie*, Bucure ti, 1935, pp. 9-10.
- 15-Idem, *Problemele politicii noastre de stat*, Bucure ti, 1935, pp. 10-21.
- 16-GR. IUNIAN, *Abuzurile de autoritate i garan iile cet ene ti*, în *Noua Constitu ie a României...*, p. 359.
- 17-ST. ERBAN, *op. cit.*, pp. 294-295.

prof. C t lin MOCANU, Colegiul Tehnic „Gheorghe Bal ”-Adjud/ROMÂNIA

consacrarea tinere ii

LAURA LUCIA MIHALCA, student la Filologie i la Arte Plastice, Bucure ti/ROMÂNIA

SPUNE-MI REGULILE

A avea câteva vorbe s -
i spun,
cuvinte în ploaie.
i de fiecare dat când te vad
mi se face poft i foame.
Da, foame.
M lovesc de privirea ta.
Nu mai pot vorbi.
Ce se întâmpl ?
Ce se întâmpl ? îmi spun.
...S continu m drumul.
Nu, nu voi pune întreb ri, îmi zic.
Î i ascult cu nesa pove tile

în timp ce str batem ora ul
ah, iar m-ai f cut s uit
s - i spun
c e ti
ploaia care bate toaca

Un nou sistem cartezian

Am întreb ri, a a c ai r spunsuri.
Cea a exist , deci exist i eu.
Dac sunt, negre it e ti.
Dumnezeu joac v-a i ascunselea zilnic cu noi.

GHICI I PROTAGONISTA*

Colind dealuri i v i. Umbl haihui de diminea a pân -n sear . Ironia sor ii face ca această construc ie cu via , sentimente i moarte s aib un întreg sistem logistic, ni te directive foarte bine trasate, cuno scute doar de mine, de mine i poate de Dom' Director.

Sper . Viseaz . Re ine acorduri de blues i soul. Închide obloanele. Se roag . Concluzioneaz simplu i scurt c << totul va fi bine >>. Proceseaz i retr ie te rapid, ca într -un carusel, ce a tr it peste zi. Stabile te noi coordonate, caut solu ii, rezolv ri.

Noaptea o anesteziaz . Încep alte procese cognitive. Alte proiect ii, alte vise.

- Sal de cinema confortabil , cu pere i antifona i. -

Pân a doua zi, pân diminea , uit . Ziua nu e decât o ad ucere aminte, o încercare.

<< Ziua e pentru lucru, nu pentru vise>>, î i spune.

Lucreaz , acumuleaz , aprofundeaz . Tot ea. Vrea rela , s tie acea stare de fluturi, de copac înflorit în prim var , de cire e în pârg sau de fire de iarb în b taia vântulu i. tie c sunt am giri. Traseul e sinuos i pe moment I se pare c merge pe teren minat, nesigur i crede c oricând poate s piard ceea ce nu are, acea persoan . tie c , atâta timp cât o va guverna i o va conduce prin via pe Ea, totul va fi ra ional , va fi bine, f r ocuri sau posibile pierderi.

tie i c nu mai are mult. Va trebui s - i ia pauze de la atâta lucru. A teapt s fie rugat s fac acest lucru. A fi rugat constituie pentru ea o certitudine suficient de puternic i de conving toar e încât s spun "gata, m predau, de acum face i ce vre i, ce crede i, ce stiti".

Pân atunci proceseaz , lucreaz . Mai îndr cit ca zece centrale atomice. Vrea s ajung ...unde vrea s ajung . i-a propus s ...adic stai, vorbesc prostii, nu i-a propus ea în sine nimic, e prea mic în organigram pentru a putea face asta.

Nu. De fapt, Manageru', acel Big Chief a stabilit totul: trasee, date, timpi, coordonate. Doar câteva cuvinte a avut ea de spus în toat afacerea asta, destin: "DA, SUNT DE ACORD, VREAU I- I MUL UMESC. VOI FACE TOT CE POT PENTRU A ÎMPLINI ACESTEA."

Câ iva prieteni, ceva apropia i i pe ici pe colo unii necunoscu i o ceart c e prea cerebral . i Ea o ceart când i când, în momentele ei.

...Auzi, e prea cerebral ! Dar asta e natura ei, cum ai vrea s fie, temperamental ??

Probabil c dac cineva ar desena traseul zilnic al acesteia, ar rezulta acuarelele lui Kandinsky sau experimentele lui Klee. Dar nu, Kandinsky ar defini cu exactitate acest du -te vino expresiv, arhitectonic, calculat i totu i senzitiv.

A teapt seara. Un nou moment de respiro. Iar vise, speran e i cer înstelat privit pe fereastr înainte de culcare. Ceva discu ii. Iar rug , calmare, rememorare, anestezie. Vise. Emo ii i mult culoare. Tr ire. Ei bine, da, acum emo ii, pentru c acum e oarecum altcineva, noaptea se pierde pu in câte pu in pe sine.

Developare în ceat . Trezire. Alte trasee. Re -g sire.

* indiciu: AETNIM

Laura Lucia MIHALCA, student la Filologie i la Arte Plastice, **BUCURE TI/ROMÂNIA**

VALERIAN C. LIN, absolvent al Colegiului Tehnic "*Gheorghe Bal*" -Adjud/ROMÂNIA

POEME MINORE, ÎN DO MAJOR

FIECARE

Fiecare i-a spus
rând pe rând
numele

degetul
i-a isc lit
na terea

Fiecare i-a pus
u or

Zeului

GENEALOGIA FRUCTULUI

Tot ne compar m
cu copacii
Uneori cu numele
alteori

C nu sem n m
nici pe departe
cu flac ra

ce se stinge

cu regret

De ast dat
am s pun
punctul pe "i"

i-am s r storn luna
s v d ce r mane

invers

MIGRA II

A început
Migra ia
marilor turme

în elesurile

destr m rii

Omul
observator - a teapt

Nu d m nimic din noi
doar împrumut m

un semn...

identitatea
sacr a

e doar o t cere sacr
în ruperea ta
ca un val de munte
mugind c l ri prin veacuri

fiec ruia

MARTORII ÎNTOARCERII

Cu to ii vom fi
cândva

vom în elege

Martorii
propriei umbre

de ce ne-a urmat
atât timp

în t cere

REGRETE

regret doar
c s-au luminat
târziu

zorii
decim rii

Le-am uitat
mereu uit

primele fac deja parte din mine

s pot s iau de la cap t
altfel
noile în elesuri

pe ultimele sunt sigur ca le voi uita iar
a câta na tere?

MUZIC LENT

Calmul unei p s ri
ce a teapt
sunet de vioar
i stele
multe stele

se scriu
invers

cu osul înfipt
în clar de lun

curg în mine...

de partea cealalt
Zei tac, i-asteapt

r spusul...

paginile unei c r i

MASCA LUI PROMETEU

Stânci intuite de-n elesuri...
de mult
t cutele urme
curg
spre tine

trasând punct cu punct
a teptarea ta

pân când vom în elege...?

“voluptos joc cu icoane”

EUGEN EVU, Hunedoara/ROMÂNIA

ANUME CE ?

*-Magic world, un poeseu românesc
despre cosmogonia Fiin ei -*

...Aname Ce ? Orb demiurg agonic
Viaz -n efemer Altoiul cosmogonic?
Umbl m zbura i prin spa iu, c l torind olalt
Dual întrupare, geam n josînalt ...

Pe umeri cuib de oase cu bulbu-n r d cin ,
Al nev zutei Straje din oul de lumin ...
Vederii fragmentare Multiplul Ochi Compus
Ni-l d rui doar ca parte celor ce sunt i nu-s ?

Asupr -ne e josul curbat de timpul-spa iu
Aname-ai acui Chemarea-nstelatului Nesa iu?
Dintotdeauna Gândul trezit Cuvânt, s ipe
Trigemelara Fiin -n cochilia unei Clipe?
Boltind cum se perind stelare cimitire
C l torind lumina prin recea nemurire
Ordonatoare -i moartea, Natura-n suferin
A na te din ce moare-nviind doar prin Credin ?

Aname Ce, au Cine-n celesta-ne tiin
Cuvânt ne dete-n veacuri, vibrare din Fiin ...
S aflu cine-s Eu, ce-i omul ce moartea o-nterup
Duratei rob si sie i captiv, zidi în trup ?

Aname EL, visatul ca Sine ce ne na te
În opera-i continuu murind, a se cunoa te ?
Cum Foamea e principiul ordonator în toate
Energofage-n cosmos geneze reciclate ?
Fl mândul joc teluric e-al r nilor solare
Pe-orbitele i ele captive, rotitoare
Precum în om i-n cosmos, precum în gând i-n
Cer
Deneîn eles ascunsul, revelator Mister?
Aname Cine?
Tace Îndurerata Mum ,

Materia fertil , gravid Paideum
Memoria semin ei transcendere i soarte
Lumina-n vindecare a mor ii chiar prin moarte ?
Aname Ce ne cheam -n Religii i în Arte?
Divina suferire deschide ochi i doare
Din întuneric slava uman n lucitoare
Precum din vis cuvântul ne iar treze te -n lume
Nu ti-vom niciodat cum s murim anume.

Se scrie singur psalmul ca fagure visat
Hran roind, spectral ,
Eternul Increat.

*

*P durile-au fost ierburi întâiului Ocean
Ca giga-neuronii Memoriei-ancestrale
Prin seva lor substan a primordiei astrale
Pulseaz ritmuri sacre spre - Azurul Diafan
Miracol sie i Verbul str punge i propag
Altoi de dinaintea vorbirii, se dezleag*

*De Rece caldul orgasmic ce palpit
Ca empatie-n ruga circadelor i-agit
Cunoa terea de Sine-a Divinului, ispit ?*

*

O, cum suport -n clip oglinda infinit
Scânteia ce Splendoarea ne-o-îmbie, ca r pit
Din sefirotul gnozei, vreo stea s lb ticit ?
Izvoruri tac în mintea-mi, ulcioare s rutate-s
Sf rmatele ofrande -n coline cu P rin i
Sau stigma vitregirii, originei frustrate
Din care Oarbo, Moartea, c-am s mai fiu
m min i?

ULTIMA OR

*In Memoriam Cezar Iv nescu
i George Stanca*

**Poeseu pentru Idoli regionali
sau raport despre starea Împ r iei
în satrapiile satului global
prognostic de Aldrin Toffler
la utopica foame de Unu..
(text la ie irea din System)**

Hallow, VIP-uri and Idols

Apostoli ro ii, negri ori albi,
îngeri- ingineri !Sacerdo i ori amani
ai neo- barbariei
„ între plug i computer“
Charisima i Nimbul vostru fisurat
Precum conductele din Bassorah
Otr vesc în extenso substan a primordial
(i în subcortic Memoria Mundi)

În zadar, în zadar Celule Stem
 În zadar în zadar utopii fosile
 Resuscitate în Golemul Ventriloc...
 Catacombe în burta Levithanului
 prin care eman sângele petrolifer
 comercializat pe rmurile inundabile ale
 DOGMEI and UMBREI DOCTRINA
 Praf letal, drog de fruct interzis
 pe r nile "pluralit ii egalitare"
 utopica Foame de Unu,
 remember!

are spini pe din untru
 boala asta e ca un arici întors pe dos
 Voi în iv o nutri i cu urzici
 i mu c tura lor - ca aceea a
 meduzelor pe texticole-
 pân la urm v distruge
 precum în fizic
 a a i în metafizic
 Adev r zic vou nu merit
 Nici o cauz care î i vomit efectele
 Prin suprasatura ie
 Ca elementele din Norul lui Ort..

RELIGARE

Lui Dieter Schlesak

Nectar surprins pe nimburi iroinde
 Pulsa ie a stelei ce-o aude
 În bucla Încânt rii celei nude
 Cum goliciunea zilei în oglinde

Dublat abis, nirvanicul surâs
 Gândirea când surat ni-l îmbie
 La starea nici Veghere i nici Vis
 Se uit -n mine zeul din pruncie

Un rost anume tiin ele-l ating
 Ci niciodat -ntregul nu r sun
 Cum nu a fi, ci parte- doar s ning
 Dinspre p durea runelor, str bun

Mister de n-ar mai fi, am înceta
 Ne-am pr bu i-n lumini energofage
 Esen e asuprite-a descânta
 De leac eternul Dor ce-n sus ne trage

MICA GRAVITA IE

La Hermes i Niels Bohr

Celule migratoare, voi, cuvinte,
 Semin e-ale memoriei ancestrale

Nimic nu merit a muri
 Ideologic, merde !
 Preacurvia cu ale spiritului
 Risc gravidit i demon- cratice

Au tiut Bacon, Morus i Campanella,
 Lenin i Hitler au tiut i ei
Problemul este c pacien ii
 Mul imile din Arenele Colosseum,
 Mutatis- mutandum
 mul imile lui Gustave le Bon
 Ei au dec zut în duplicitarism
 Î i produc în dual i corup Anticorpii...
 Jos! foamea, sinistra foame a Formei
 Greceasca foame de Unu,
 Foamea energiei vampirice
 Eonul vostru dintre solzi i cunoa tere
 Foamea de sine: eroarea terorii,
 a Marelui Zero gravid.
 Alo ! De foarte aproape zic vou
 Godot nu mai vine.
Muta ia vi se amân .

*7 Nov. 2010, ziua revolu iei din octombrie
 la ru i, pe stil vechi*

Infolii al cuvintelor, pe spate
 Cu scâteieri olimpice, limpid
 Vederea Ochiul suspendând, zburate
 Cuvinte, ca semin e, Tu, hlamid ,

Ce au purtat-o- n veacuri Cei Dintâi
 Straniu halou de melos auriu
 Cât te înduri în mine-mi mai r mâi
 Ca patos trup s - i salte, Pururi Viu !

Indeleibil al miroasnei, sacru !
Gedankenbild – sub stelele roind
 Pulsa ia neîn stare-n simulacru
 A te ascunde-n cubul din Colind...

Sie i se roage sensul cel purtat
 N scut, ci nu f cut în devenire
 Spirala-n cerc captiv , zvon curat
 Re-ligio-al iert rii, prin iubire.

Protoni i neutroni pe sfinte
 Orbite la nucleul-soare

i Starea ce ne îne-n viu
Cu dor de a se recunoa te
Captiv libertatea na te
Misterul lumii, omul-fi

Zburare-n cuget ! N-o dezbin
Cu dor de sine- i sacre rune
Fractali r sun ! Ani-lumin
Monade în precesiune.

LIBERTATE

Lui Adrian Botez

Catarge de vânt s rutate,
Voi, aripi ce gemene suie...
Cândva pe t râmuri visate
Genunchii i fruntea haihuie
În nemair bdarea ce nu e
decât sfânt nesa iu a toate

libertate
a bra elor dezbr i ate,
de clopote surde, alean...
Iubiri niciodat aflate
s-or stinge din zbateri în van

reda-ne-vor Nop ii-nstelate
de Timp vindecat

la rmul din somn se va zbate
genezicul lumii Ocean.

IONU CARAGEA, Montréal - Québec/CANADA

IISUS, POET DE TRANZIE

în biblioteca cerului
sunt doar biblii i nicio carte

scris de caragea ionu
asta pentru c -n biblioteca cerului
nu exist decât un singur poet
i acesta se nume te iisus
cuvintelor sale pilde le-au spus
dac vre i s afla i omul din spatele lor
s spune i tat l nostru de trei ori în gând
i s l sa i magdalenele-n pace

iisus este i clasic i simbolist i postmodernist
i numai dou miist nu vrea s fie
sau nu tiu ce triumf
sau nu tiu ce poet de-mprumut
de la un curent la altul
de la o muz la alta
iisus este poet de tranzi ie
de la p mânt la cer
i de la cer la p mânt

DURERE ULTIMUL STRIG T

tremur când intru în pivni a memoriei mele
cineva taie o felie de tort
i-n gura mea se na te strig tul
unui confrate mort
i schimb fa a de mas i privesc la scaunul gol
în aer plute te-un miros de-nviere
i scriu o poem i m -ntreb
la ce-i bun atâtă durere

tremur când intru în pivni a memoriei mele
prin sânge se lupt cohorte de solda i
cineva se roag s plou cu înger
i îngerii se scurg din cer decapita i
singur tatea e lacom
nu-mparte timpul cu to i
dumnezeu este o juc rie stricat
s -l reinventezi nu mai po i

SEMNUL DE CARTE

n-avem nevoie de por i
i de chei
de ziduri/ ferestre
de-nchideri în sine

de toate cuvintele astea – *preview*
al unui nimic ce repede vine
n-avem solu ii
pentru ceea ce trece

îi tot ce r mâne va fi o-ntrebare
am mers atât de mult înainte...
de ce nu vedem
ce se afl în zare?

n-avem nevoie de aripi spre cer
c *derea de sus* ne-nsp imânt de moarte
speran ele noastre atâr în treang
i inima mea e semnul de carte

MIREASMA LUI DUMNEZEU

Azi, Dumnezeu are mireasm de cetini de brad
Sângele se r în , i se lipe te de palme
Verdele vie ii în eap
Durerile-s calme i globuri mici
P mânte ti
Str lucesc cu alt culoare
Printre stelele cerului
i se pare c E ti i adie o boare
De însingurare
Azi, Dumnezeu are un moment de r gaz
Pentru cei care sunt afla i la necaz
Pentru cei care-au uitat
25-12-2007

dac nu ar exista poezia
cuvintele ar mi una precum viermii
în creierul g unos

dac nu ar exista poezia
cuvintele ar fi doar s bii i c r i
ce prosl vescu nimicnicia
sclavagismul

S mai spere... la zile i nop i
La iubiri efemere
Azi, de Cr ciun, va rena te Iisus
Azi, inem cu to ii privirile-n sus
Cu ruga pe buze, s cad o stea norocoas
S-avem ceva de-ale gurii pe mas
S-avem poezie i vin de butuc
S bea i cei ce s-au dus i se duc
Acolo, departe, s colinde în Rai
Acolo, i tu, Iubito, erai i ai coborât
Pe P mânt doar o dat .

UCIDEREA CUVINTELOR

i frica

dac nu ar exista poezia
cuvintele ar fi îngropate adânc
în umbrarele con tiin ei
ca ni te prunci
uci i de Irod

14 septembrie 2010

ÎNTOOTDEAUNA OAMENI

întotdeauna c ut m ceea ce ne lipse te
i renun m la ceea ce ne lipse te mai mult
întotdeauna privim mai departe
i reu im s fim cu-atât mai departe
de noi în ine
întotdeauna sper m la ceva mai bun decât azi
i mâine vom fi c ut tori de comori în trecut
întotdeauna facem acelea i gre eli
i g sim întotdeauna o scuz :
a gre i e omene te i totu i
întotdeauna ni se arat o cale spre adev r
i cochet m mereu cu minciuna
întotdeauna suntem romantici
i pân la urm ne plictisim de atât romantism

MAMA MEA P MÂNTUL, TAT L MEU SOARELE

m-am n scut din humusul negru i am supt la
sâni de argil
mama mea cu bra e-vâlcele cu firicele de sânge

iroind pe jgheaburi sub piele

m-am n scut pe vreme de ar i din bobul de
nisip al de ertului
mama mea cu trup de clepsidr sub ire la mijloc

m-am n scut sub privirea luminoas a tat lui
meu
ce m-a-nv at s merg întinzându-mi mâna-raz -
de-soare
el îmi zâmbea larg de la r s rit la apus
în fiecare sear îl întrebam
de ce nu r mâne s ia cina cea de tain cu noi
el pleca i de pe um rul s u amurgit
î i cobora desaga plin cu vise
nu voia s spun mai mult dar eu tiam
c pe timp de noapte îi înc lzea spatele mamei
mele

îmi port această via

hain scump cusut cu fir-de-fum
i merg pe firul gândurilor

m-am n scut din lava fierbinte i din spuma
valurilor
am venit pe lume cu strig t de pe c ru i mers
de-a bu ilea
copil-f r -carapace

m-am n scut din praf i ploi
din p mânt înghe at i prim veri târzii
crescând fir de iarb fraged pân la gleznele
iubitei mele

13 februarie 2010

PAUL SPIRESCU – Adjud/ROMÂNIA

BON ANNIVERSAIRE

Azi e ziua nefericitei mele
na teri
fac aizeci de ani
o valiz de ani aduna i cu

migal
i cu disperarea clipelor netr ite
nicicând...
doamna mea dintotdeauna mi-a cump rat un
cadou
demn pentru oameni mai buni
i mai sinceri
ca mine
la ora aceasta ie it din timp
st singur la buc t rie
i num r clipele
încinge focul i-mi preg te te
fripturi la gr tar
(de vin i de rachiu înmiresmat de prun
am avut eu grij demult
mult mai de mult
acum aproape o infinitate de ani)...
o lini te n ucitoare despice cerul în dou
ca un tr znet care vine de nic ieri i se-ntoarce
tot acolo de unde-a venit
doar mama mea bun
mama mea drag nu poate s vin
la mine

chiar i fra ii mei Constantin i Dumitru i Ion
s-au retras demult în lumea lor f r margini
i nu mai vor
s plece de-acolo,
s vin de-acolo...
doamna mea Phaevronia îmi pune acum
muzica mea preferat
nocturna lui Chopin cu opus niciodat cunoscut
mie
dar cântat de un rusnac nebun
în stare
s sparg pianul în mii de nd ri
ale destr b l rii noastre...
nu draga mea azi nu vom ie i în ora
azi vom r mâne doar noi doi
s ne dep n m împreun amintirile furate
ale cerului fardat cu diamante sub iri
ca ni te minciuni parfumate...
da draga mea
ast zi e sigur o zi mare
poate ultima zi
i poate la anul o alt aniversare
se va petrece
mult mai rotund i mult mai înalt
al turi de mama
i de fra ii mei
Constantin i Ion i Dumitru!

CAMELIA CIOBOTARU – Foc ani/ROMÂNIA

DOAR COPACII RÂD

prim vara nu reu e te
s ajung la inima
p mântului
nici la inimile
oamenilor
doar câteva lacrimi de

verdea i frig
frig i dinspre inimile oamenilor
oamenii nu au recunoscut Marea Înviere

doar copacii râd spre cer cu gurile pline de flori
m rturie a retr irii Miracolului

cuvintele nu au primit Cuvântul
cuvintele se r zboiesc în pres , pe str zi, în c ase,
oriunde
r zboiul nu este al tuturor
dar to i sunt pu i la zid
capetele stau plecate
a p cat?
a ru ine!
ru inea unui r zboi care nu este al lor
r zboaiele nasc patimi

RUG

Vin, Doamn , c tre Tine, prin codri -arzând în
soare,
Din lacrim de înger i -au c p tat culoare.
Vin!... Sufletul îmi plânge, speran a m -nt re te!
A teapt -m , M icu , durerea-mi potole te!

Sunt iar copil la sânu- i, renasc azi prin credin ,
Prime te ruga-mi cald i a mea poc in .
Plecându- i, Maic Sfânt , privirea din icoan
S cure i al meu suflet de plânset i prihan .

Ajut -m , Preasfânt , s m întorc la via
Cu bucurie-n suflet, credin i speran .

patimile mu c din inimi
inimile!?!...

în r zboi pu ini strategii
strategii sunt redu i la t cere de tunetul luptei
care nu este a lor
nicio glum nu lumineaz t cerea
t cerea se încrunt i se înv luie în întuneric
întunericul devine t cere
tac foile de hârtie
i creioanele tac
pân i gândul se ru ineaz i... tace

doar copacii râd cu gurile pline de flori spre cer
cerul?!...
tot mai larg cu fiecare zâmbet
cerului nu-i plac r zboaiele
nici patimile nu-i plac
oamenilor nu le place cerul
prea larg pentru cuprinderea lor...
prea zâmbitor, prea cald, pentru inimile lor
p timinde...

S fiu precum p durea când iarna las -n urm
i orice suferin cu verdele î i curm ,

Când, îmbracându- i haina de cântec i lumin ,
Se redeschide vie ii i Domnului se-nchin ,
i-I mul ume te tainic, pentru parfum i floare,
L sând greul z pezii s treac în uitare...

Vin, Doamn , c tre Tine, prin codri -arzând în
soare,
Din lacrim de înger i s aflu vindecare...

IOANA STUPARU, Bucure ti/ROMÂNIA

SPIRITUALITATE - MESAJE DIVINE

Abordarea acestui minunat i delicat subiect, a pornit din sim irea cugetului

de a pune la bază miracolele pe care le-am trăit în vis sau aievea, pe parcursul vieții, dar, mai ales, pe o perioadă cuprinsă între anii 1993-2000, când în existența mea au dat buzna nenumărate evenimente deosebite din punct de vedere fizic și sufletec.

Am căutat certitudinea că viața omului este un mister în ceea ce-l privește, întrucât el nu de înecunoștințe de ceea ce îi se va întâmpla nici măcar în clipa imediat următoare.

Am înțeles că nimic din viața omului nu se petrece la întâmplare, el fiind trimis de Dumnezeu pe pământ cu un rol și cu un rost bine stabilit.

Fiecare om are un destin al lui.

Am învățat că nimic nu este întâmplător pe pământ, că fiecare lucru are legătură cu un alt lucru, **ACOLO, SUS, ESTE CINEVA CARE VEDE TOT, TIE TOT, IAR EU FĂRĂ AJUTORUL LUI, NIMIC NU POT, NIMIC NU SUNT!**

Am un deosebit respect pentru oamenii care lucrează în domeniul **științei și cercetării**, primesc cu mare interes informațiile venite de la ei, înșă, de fiecare dată, cugetul meu trece instantaneu la lucrurile pe care le compar cu informațiile primite de mine pe plan spiritual, cu "mesajele divine", adică. Cred că este normal că lucrurile se petrec astfel, fiindcă sângea și inteligența cercetătorului tot de la Dumnezeu este dată.

"Mesajele divine" ne întâmpină la tot pasul, înșă de cele mai multe ori trecem nepăsători pe lângă ele, fără să ne oprim măcar o clipă, ca să ne bucurăm de prezența pe care ne-o arată Dumnezeu. Ele ne sunt trimise la timpul potrivit, aievea sau prin vise. Omul, înșă, în graba lui sau în neștiința lui, de cele mai multe ori nu le poate descoperi în eșecul, de împrinsimăria sufletească și dă seama că este ceva de o importanță deosebită.

M-am aflat adesea în această ipostază. Abia când am citit Biblia, am aflat în eșecul multora dintre "mesajele divine" pe care le-am primit în noaptea în care a murit tatăl meu, dar, mai ales, după moartea lui, când, ani în urmă, viața mi-a fost târâtă într-un vârtej.

Multe dintre "mesajele divine" primite în perioada 1993-2000, le-am consemnat în cartea **CLIPA DE LUMINĂ**, Editura Miracol, 2001, (273 pag.).

Spre exemplu:

*

O lungă perioadă de timp am trăit un coșmar visând un cal roșu care mă urmărea și mă omorâ. Spaima pe care mi-o dădea e greu de explicat în cuvinte! Nu aș putea să o compar cu nimic pe care îl cunosc. Chiar de nu-l vedeam, doar faptul că știam de existența lui, mă făcea să trec prin momente greu de suportat pentru o ființă omenească. Alergam și mă ascund de el, uneori în locuri greu accesibile, imposibil de chiar, cu toate că știam că mă va găsi oriunde. De fiecare dată mă scapa teafăr, iar aceasta fiindcă mă trezise din vis la timp.

De o semnificație impresionantă este fragmentul următor, din cartea **CLIPA DE LUMINĂ**, pag. 162:

"Ultima noapte când am visat că luul cel roșu cat s-a petrecut în felul următor: A fost un vis ca toate celelalte, în care mă luptam cu luul cel roșu. El stătea în pragul casei de la Mârșani și nu-mi dădea voie să intru. Iar eu mă luptam din răzputeri ca să-l dau la o parte. Nu încetam să mă lupt cu el, chiar dacă era mult mai puternic decât mine.

Am încercat să intru prin iredlicuri, dar nu a fost posibil să-l piclesc. Eram obosit de atâtea lupte. Știam că durează de mult timp, că am visat visul acesta de nenumărate ori. Ch iar dacă eram în vis, știam toate acestea.

Totu i doream să intru în casă, iar faptul că roșu catul se afla mereu la poartă și nu mă lăsa, mă dăduse la disperare.

Am strigat cu toată ființa mea:

— Doamne, de ce visez mereu un cal roșu cu care mă lupt și de care îmi este frică? De ce nu visez și eu un cal alb, de care să nu-mi fie frică?

Deodată, în timpul visului, după ce l-am întrebat pe Dumnezeu, s-a făcut că am un vis în care este un cal alb.

Se făcea că visez un cal alb care era înhamat la o căruță. Era un cal obișnuit și cămărușă i ca mărimă și ca felul cum era îngrijit. Căruța era una obișnuită, desfădată la amândouă capetele.

Stătea oprit în dreptul Davide tîlor. Davide tîi nu locuiau prea departe de casa noastră. Era totuși o oarecare distanță. Avea importanță că era calul oprit în dreptul Davide tîlor.

M-am dus la cal și am început să-l dau înapoi cu căruța tot, ca să-l duc la casa mamei.

— Ce faci acolo? am auzit o voce care venea din cer.

— Dau calul cu căruța înapoi, ca să ajung la casa noastră.

– Nu se poate! Calul i c ru a nu se poate s mearg înapoi! Este prea greu i prea mare distan a!

Vocea îmi vorbea tare, r sun tor, dar nu m speria. Mi se p rea c a a trebuie s fie.

Am stat pu in i m-am gândit ce s fac ca s duc totu i calul cel alb la noi acas , iar de el s nu-mi mai fie fric . Era foarte blând calul cel alb.

L-am luat de frâu i am încercat s -l întorc înapoi cu c ru cu tot.

Din nou am auzit vocea:

– Ce faci acolo?

– Vreau s duc calul i c ru a la casa noastr . i decât s -o dau înapoi, ca s -i fie greu calului, mai bine îl întorc i mergem mai u or.

– Nu po i s faci asta! mi-a r spus vocea. Nu se mai poate! Calul i c ru a nu mai pot fi întor i înapoi. Asta nu se face!

Astfel m-am trezit din visul cu calul cel alb, pe care l-am visat în timpul visului cu calul cel ro cat.

Vocea îmi r suna în urechi spunându -mi:

– Calul i c ru a nu mai pot fi întor i înapoi! Asta nu se face!”.

Dup aceea nu am mai visat calul cel ro cat.

Citind BIBLIA, am aflat despre însemn tatea atât a calului alb, câ t i a calului ro cat:

Citat din Biblie: “Noul Testament, Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, cap. 6, vs. 1; 2; 3; 4.

1. “ i am v zut când Mielul a deschis pe cea dintâi din cele apte pece i, i am auzit pe una din cele patru fiin e zicând cu glas ca un tunet: Vino i vezi.
2. i m-am uitat i iat un cal alb i cel care edea pe el avea un arc; i i s -a dat lui cunun i a pornit ca un biruitor ca s biruiasc .
3. i când a deschis pecetea a doua, am auzit, zicând, pe a doua fiin : Vino i vezi.
4. i a ie it alt cal, ro u ca focul; i celui ce edea pe el i s -a dat s ia pacea de pe p mânt, ca oamenii s se junghie între ei; i o sabie mare i s -a dat.

Tot din spusele Bibliei am aflat despre însemn tatea calului negru. Aceasta va fi alt m rturisire.

ULTIMA NOAPTE A PATRIARHULUI TEOCTIST

Nimic nu prevestea c noaptea de 29 spre 30 iulie 2007, respectiv noaptea de dumunic spre luni, va fi pentru mine una cu totul i cu totul deosebit .

Somnul i-a f cut sim it prezen a îngreunându -mi pleoapele. Sosise ora la care, de ani i ani m las de bun voie somnului sclav , cale de câteva ceasuri. Am stins lumina i m-am urcat în pat, culcându -mi capul pe perna moale, credinciosul meu tovar de pe timpul nop ii. Pleoapele grele ca p mântul mi s -au l sat numaidacă peste ochii dornici de odihn . Dornici numai, fiindc lucrurile au luat o întors tur aparte. În loc s m ia în bra e somnul, m a tepta ceva inedit.

M aflam în fa a unui hol nep mântesc, f cut în totalitate din argint. Am privit cu a ten ie în untru. Trei ziduri: în stânga, în dreapta i în cap tul holului. Dincolo de ziduri “ tiam” c se afl înc peri.

Misiunea mea era s întru mai întâi pe hol i dup aceea s întru într -una dintre înc peri, pentru a c uta pe cineva foarte cunoscut, chiar apropiat mie, care intrase de curând acolo. De i nu era nimeni care s m îndrume, intui ia îmi spunea c persoana pe care trebuia s o caut se afla într -una dintre înc perile de pe partea dreapt .

Intrarea în înc peri se f cea pe u i deocamdat în chise, mascate de designul de pe pere i, reprezentat prin numeroase linii diferite atât ca dimensiune cât i ca direc ie. Toate liniile de pe pere i reprezentau ceva anume. Deocamdat pe mine m interesa misiunea mea, de aceea urm ream doar anumite linii pentru a descoperi conturul u ii pe care trebuia s întru în înc pere. Pe m sur ce se contura, descopeream c u a va avea o form foarte fistichie.

Pe podea, de-a latul holului, erau trasate linii paralele, despre care m ducea gândul s cred c se puteau l i i îngusta. Intrarea pe hol se putea face pe o u larg deschis , lat cât holul, i care, de i nu o

vedeam tiam că este pliat în peretele din stânga. Puteam să intru numaidecât, foarte simplu, doar să plesc, întrucât holul pornea chiar de lângă patul meu.

Înainte de a face pasul ca să intru pe hol, urmăream cum, din ce în ce se conturează forma uii. Nu mă mira forma ei, dar îmi dădeam seama că nu mai văzusem niciodată așa ceva, iar deschizătura se afla aproape de tavan, ceea ce nu mi-ar fi fost ușor să ajung acolo.

Fiindcă nu era nimeni prin preajmă ca să mă îndrume, instantaneu am fost cuprins de neliniție. Teamă am luat hotărârea să deschid ochii pentru a nu mai vedea holul. Cu ochii larg deschiși în întunericul nopții din cameră, nu am mai văzut holul, dar, încercând să-mi stăpânesc emoțiile mi-am pus întrebarea: „Doamne, ce a fost asta? Pe cine trebuia să caut? Poate pe mama, fiindcă ea a murit de curând și-mi era foarte apropiat? Doamne, iar și-mi ai spus ceva ce eu nu sunt în stare să înțeleg! Te rog, Doamne, spune-mi pe înelesul meu de om simplu, ca să știu dacă trebuie să fac ceva!”.

Gândul că ceva extrem de important se petrece undeva, nu-mi dădea pace, însă niciodată nu am luat bănuială drept sfetnic.

Când m-am mai liniștit am luat hotărârea să închid ochii și să încerc să adorm. Am închis ochii, însă imediat am văzut holul: „mă teptă să intru ca să caut pe cineva cunoscut și apropiat, care intrase de curând într-un dintre încăperi”. M-am speriat și am deschis ochii pentru a face ca imaginea cu holul să dispară, însă nu a mai avut efect. Am repetat gestul închis-deschis ochii, dar totul era în zadar. Holul stătea neclintit la locul lui. Am întrebat iar și disperat: „Doamne, ce se întâmplă, pe cine trebuie să caut? Pe Bătu, cumva, dar el a murit mai demult?! Pe cine, Doamne?»

Situația respectivă mă nelinițea foarte, dar pe hol nu aveam de gând să intru. Stăteam cu ochii deschiși, așteptându-mă răspuns de undeva.

La un moment dat, bustul unei tinere a apărut pe unul dintre pereții camerei mele. Era încadrat într-un corp de formă dreptunghiulară, ca un ecran de televizor. Se uita atent la mine și deodată a început să prezinte tiri. Vorbea repede și mult, producând zgomot, iar eu nu înțelegeam nimic. Mi s-a făcut lehamite de atâtea glăgăleam și am întors capul în altă parte. O altă tânără a apărut pe un alt perete, încadrat ca și cealaltă ca într-un ecran de televizor. La fel de repede și la fel de zgomotos transmitea tiri, din care eu nu deslușeam nimic. Indiferent în ce parte întorceam capul, vedeam persoane care transmiteau tiri. Uneori lumea se oprea pe loc să asculte, iar când înțelegea despre ce este vorba plângea și intra în panică. Haos, tristețe și derută printre oameni. Obosisem de atâtea atenție acordată, dar tot nu am înțeles despre ce era vorba, ceea ce mă făcea să întreb întruna: „Doamne, ce se petrece? Știu că se petrece ceva important, dar ce și unde?”

La un moment dat pe toți pereții camerei mele erau persoane, bărbăți și femei care transmiteau tiri, iar în jurul lor lumea plângea, țipa, alerga încolo și încolo, derutată, îngrijorată. Un vacarm căruia eu încă nu îi înțelegeam motivul!

Eram epuizat, dar, mai ales îngrijorată de cele ce, undeva, se petreceau!

Ivirea zorilor mă bucură, gândindu-mă că la lumina zilei va dispărea totul. De fapt au început problemele curente ale zilei respective, dar imaginile mă urmăreau aproape tot timpul. Abia seara am înțeles despre ce este vorba, când la tirile de la televizor a fost anunțat trecerea în neființă a Prea Fericitului Teoctist Patriarhul României.

Vestea mă nădărușea, că și când mi-ar fi murit o rudă apropiată, iar felul în care erau transmise tirile, realizarea reportajelor, curiozitatea reporterilor, cruzimea întrebărilor puse de ziariști, totul mă îngrijora peste măsură. Găseam că încă nu era timpul ca unele întrebări să fie puse.

Eram tare trist! Gândul îmi zburda iute către cele trăite în noaptea trecută și mă întrebam:

«Doamne, ce trebuie să fac eu, un simplu om, care nu știu decât să se roage? Te rog, Doamne, spune-mi pe înelesul meu!»

Mă însușeam scenele cu derută și haosul pe care le văzusem și încă le mai vedeam. Eram dominat de gândul: «Măcar în Biserică să fie pace și în alegere» A doua zi, dimineața, am plecat la Biserica din apropiere pentru a mă ruga la Dumnezeu să aibă grijă de noi și de sufletul Prea Fericitului Teoctist.

Am vrut să vorbesc și cu preotul, să-l rog să se roage și el pentru «Pace și în alegere în Biserică», dar nu sosise încă.

I-am trimis un mesaj prin telefon Laurei (Maica Filofteia, Stărea de la Mânăstirea de Maici din Obârlia Tur), în care i-am spus că am avut viziuni fapt pentru care sunt îngrijorată, și că trebuie să ne rugăm împreună pentru «Pace și în alegere în Biserică»

Apoi am trimis prin e-mail la Schitul Pâng ra i acela i semnal cum c am avut viziuni i un îndemn la rug . Era singura M n stare c reia îi aveam adresa de e -mail. Mi-l trimisese P rintele Stare Protos. Teofil Lefter, cu ocazia ur rilor pentru S rb torile Na terii Domnului.

Atât preotul de la Biserica din apropierea casei mele, cât i Maica Filofteia, precum i P rintele Stare de la Schitul Pâng ra i tiau c am avut i alte viziuni despre care am scris în cartea «Clipa de Lumin »

Doream s ajung în Dealul Mitropoliei, acolo unde fusese adus trupul neînsufle it al Prea Fericitului Teoctist, pentru a m ruga la Dumnezeu, dar treburile gospod re ti m re ineau mereu. Pân la urm , spre lini tea mea, pe 2 august am ajuns i am putut s -mi trimit ruga c tre Dumnezeu.

Doamne, ce binecuvântare e s te po i ruga! Astfel îi mul umeam lui Dumnezeu în momentul când, prin mul ime s-au strecurat doi tineri reporteri, b iat i fat , el cu aparatul de filmat, iar ea cu microfonul. S-au oprit în fa a mea i tân ra m-a întrebat scurt: Ce a însemnat pentru dumneavoastr Patriarhul Teoctist ?

De i lacrimile înc îmi br zdau fa a, am r spus cu atâta blânde e, ca o ultim mângâiere pe care i o puteam oferi celui abia plecat în Lumea Celor Drep i:

«Pentru mine Patriarhul Teoctist a însemnat echilibru în ar , sfaturi bune, blânde e, omenie, în elepciune, a însemnat credin a în Dumnezeu, a însemnat îndemnul s ne iubim unii pe al ii ca pe Dumnezeu, a însemnat încrederea în Biseric , pentru c , de fapt, Biserica este Dumnezeu, iar Dumnezeu este IUBIRE. Dumnezeu s -l odihneasc în pace pe Prea Fericitul Teoctist. Amin. Iar dumneavoastr v doresc o zi bun !»

Au în eles c altceva nu mai voiam s spun i au plecat.

Am mai r mas i eu pu in i am plecat spre cas .

Nu-l cunoscusem personal pe Prea Fericitul Teoctist, dar aveam fa de el un respect deosebit, un anume drag pe care nu-l ai fa de orice persoan . Nici nu tiu exact când a început i cu ce ocazie. Stiu doar c am în cas ni te fotografii la care in foarte mult, tocmai pentru c în ele este Patriarhul Te octist. Fotografiile sunt f cute la Niceea. Mi le -a dat Laura înainte de a se c lug ri (Înainte de a deveni Maica Filofteia). Le-a f cut când a fost într-un pelerinaj în Turcia la Constantinopol. Pelerinajul a fost organizat de Patriarhia Român , în anul 2000, de S rb toarea Na terii Domnului, cu prilejul întrunirii Patriarhilor Bisericii Ortodoxe. Astfel, al turi de Patriarhul Teoctist se afl mul i dintre Patriarhii Bisericii Ortodoxe prezen i atunci la Constantinopol. Îmi sunt tare dragi acele fotografii i!

*

De i s-a scurs destul timp de la trecerea în nefiin a Prea Fericitului Teoctist, abia acum am luat hot rârea s public acest material. i totul a pornit de la Doamna Ralu Alexandru -Vlaiculescu, persoana pe care am cunoscut-o de pu in timp prin scriitorul Gim Laurian. Dup ce a citit cartea mea intitulat “Clipa de Lumin ”, Doamna Ralu i-a exprimat dorin a s -i scriu prefa a la cartea Domniei Sale, aflat în lucru i care se intituleaz “Daruri pentru Patriarhul Teoctist”. Printre fotografiile din carte vor fi i cele de la mine, în care se afl fostul Patriarh al României Prea Fericitul Teoctist.

Dumnezeu s -l odihneasc în pace!

21 mai 2008

**CEZARINA
ADAMESCU/Gala i/ROMÂNIA, redactor
la revista AGERO-Stuttgart/GERMANIA**

POVE TI CU BASARABENI

POVESTE DE TOAMN CU FINAL DESCHIS

Prima duminică din Brumărel. E o zi calmă de toamnă. Trădăria obișnuită te înțelege în această primă duminică să aibă loc Ziua Recoltei. Prilej pentru gospodine să se aprovizioneze pentru iarnă. În Piața Centrală, aglomerație, foaie, chioșcuri improvizate cu acoperiri de stuf, mese de brad geluit, bănci așezate în deră, aliniate frumos într-un spațiu amenajat special pentru această sărbătoare autumnală, stropit din belug cu must, turburel, bere sau uic de prune. După gusturi și buzunare. Produse de sezon, Doamna Toamna nu e zgârcită nici anul acesta. Pe alese, pe culese, pe gustate și pe cumpărate. Unii se satură doar cu mirosurile îmbietoare de mititei, cârnăciori, pastramă, pește fript, saramură și ochioasele fructe care parcă strigă: Mușcă-mă! Gustă-mă! Struguri de toate soiurile, prune, mere, gutui și alte fructe, aseasonate cu fructe exotice, destul de pipărate, de altfel.

Mușterii – gărlă. Fiecare vrea să cumpere ceva. Precupeții – așezate în deră, te trag de mânecă. Agora aceasta orientală e învâluită în fuioare de fum cenușiu-alb strui, dacă nu cumva negru, de la grătarele – numeroase – unde se îngrămesc pofticioșii. Mirosurile îi iau nasul din loc.

Îngani cu baloane colorate, vânzători de carpete de toate măsurile și culorile. La chioșcuri improvizate cu produse din pește stau așezate și de bot în cârlige, somni respectabili, crăpături, albi, bibani și alte lighioane acvatice.

Pe la prânz, ne hotărâm, eu și Augustina – alintat Coca să luăm în piept bălciul acesta bizar, cu muzici populare date la maximum, cu parcă de masă în care se ciocnesc și unde copiii stau ciotcă, cu gura căscată, uitându-se bucurându-se, cu unica dorință să mai facă o tură cu una din mame. Lipsește roata, dar aceasta, se pare e în Piața din Cartierul Iglina.

Ajungem strecurându-ne anevoie printre mașinile mari și mici, parcate de-a surdă, parcă anume numai prin locuri nepermise, ne ferim cât putem de tramvaiele care întorc la cap de linie, virăm și o înem apoi, după miros de mititei până la locul cu pricina. Am ajuns, am avut noroc și de o masă relativ liberă de lângă un grătar care ne cam afumă. Nu-i nimic, ne așezăm în aceste riscuri.

Coca e o doamnă foarte respectabilă, basarabeancă din Orhei, foarte distinsă, acum la pensie dar cu un armă și o cocheci nedisimulată. Are maniere alese. Vorbește extrem de corect, se controlează permanent și are un haz nebun. În plus, are un panter plin cu povești, cu istorii trite, e venic pus pe amintiri nostime.

Profităm de răgazul dintre micșii apăsători cu multă care dispar iute din farfuriile de carton, stropim cu mustălbior care stăsează în câteva zile. Și fiindcă tot am ajuns la 3+1 preparat rapid cu apă minerală, ca să ne dregem gustul și să ne limpezim memoria, iată că-i dau ghes din nou, amintirile....

...Pe vremea când eram copil, părinții mei aveau acasă multe cărți, reviste și almanahuri-magazin. Într-unul din ele am citit o povestă nostimă, spune ea, tergându-și discret colurile gurii cu unervele parfumate. E blondă, cu ochi frumoși, expresivi, verzi, cu o coadă groasă cât mână, împletită pe spate. Foarte distinsă.

În această povestă, continuă Coca, era vorba de un tată care avea un fiu plecat la Paris. Nu-l văzuse de multă vreme și nu știa cum o duce acesta, dacă se descurcă sau nu. Și așa s-a gândit tatăl să-i trimită fiului un pachet, cu lucruri trebuincioase și cu de-ale gurii. Necunoscându-i adresa, tatăl a scris la destinatar, următoarele cuvinte: „Fiului meu la Paris”.

Coletul a ajuns cu bine și a fost depozitat la Poșta Centrală din Orașul Luminilor.

După câteva zile, un tânăr s-a prezentat la ghișeu și a întrebat-o pe oficianță:

-Doamnă, nu cumva mi-a sosit un colet de la tatăl meu?

-Ba da, domnule... Iată, am aici un pachet pe care scrie: „Fiului meu la Paris”.

-Acesta este, mulțumesc, spuse tânărul în posesia coletului.

Povestea are un tâlc, spune Coca, sorbind tacticoasă din paharul cerat, cafeaua instant. Un fapt aproape similar mi s-a întâmplat mie prin anul 1963. Fiind născută la Orhei, după cum știți ce s-a întâmplat cu Basarabia, tatăl meu a fost deportat în Siberia, vreme de patru ani. După ce i-a efectuat acest stagiul de domiciliu forțat, el a fost reabilitat, cu condiția de a nu părăsi Rusia. Avea însă dreptul de a-și alege un oraș unde să locuiască. A ales tatăl meu a Odesa.

Și iată că, după atâtă vreme, primesc o veste de la tatăl meu. Era în viață, se afla la Odesa. Bucuria mea nu cunoștea margini. Și fiindcă-mi scrisese o scrisoare, am hotărât să-l vizitez.

Coca soare absentă câte un strop de neșă cu lapte, furată de amintirile acestea care, și după atâtă vreme, erau încă vii. O lasă în voia amintirilor ei rebele...

...Era prin septembrie, anul 1963. Ei, următoarea agenție de turism o croazieră care să-mi ducă până la Odesa. Ardeam de nerbdare să-l văd pe tata, căci trecuseră ani buni de când nu ne mai văzusem. Aveam adresa lui pe un plic pușcă în ca mototolit, pe care scria: DOVOSTREBOVANIE.

Pe atunci, vasul care făcea astfel de călătorii lungi, era motonava Transilvania, cu plecare din Galați, Odesa, Yalta, Soci, un sejur care se anunța foarte promițtor pentru mine. Mi-a plăcut întotdeauna să călătoresc și acesta era un bun prilej să cunosc Rusia și frumoasele ei orașe. Transilvania, pe perioada verii, făcea croaziere cu turiști din Vest, până la Istanbul.

-Stai puțin, o întrerup eu contrariat. Transilvania nu e nava care s-a scufundat acum vreo douăzeci de ani la malul Dunării în orașul nostru?

-Da, chiar ea. În mod cu totul penibil. S-a înecat la mal, cum se spune, că iganul. N-a fost legat cum trebuie de parâme, în port, și pur și simplu a făcut capac, s-a întors cu fundul în sus și s-a scufundat, sub privirile gelenoare, neputincioase care priveau de pe mal.

Era o navă de lux, cu orchestră, restaurant, cu mai multe niveluri. Servirea era ireproșabilă, numai cu tacâmuri de argint. S-a dus la fund cu tot cu instrumente, cu tot cu argintărie, mobilier, cu toate accesoriile ei. Ca să o scoată, Navromul trebuia să cheltuiască bani serioși și costa mai mult decât ocaua. A aceluiași hotărât să o taie, bucat cu bucat, pentru că a stat multă vreme, înfipt în mâl, ca un dinte stricat în gingie, care, nici nu mai folosește, nici nu-i vine să-și scoară dină, ci doar îi provoacă abcese și dureri surde.

-Bine, continuă, îi spun Cocu ei, te-ai întrerupt. A adar, ai plecat spre Odesa...

-Da, călătoria a fost lungă dar plăcută. Am ajuns, în sfârșit, și grupul nostru a fost cazat la hotelul Crasnâi. Hotel de lux, cinci stele.

Am întrebat la hotel dacă nu fusesem căutat de tatăl meu, Leonida.

Nu, nu mă căutase. M-am mirat de ce nu vine în întâmpinarea mea, mai ales că nu cunoșteam nici orașul, nici orașul, nu aveam nici punct de reper. Doar scrisoarea aceea, pe al cărei plic scria: DOVOSTREBOVANIE.

Am început să întreb din om în om, foarte greu, fiindcă nu cunoșteam limba, unde ar putea fi adresa aceea.

Până la urmă, un domn amabil, m-a luminat:

-Doamnă, mi-a zis, aceasta este o adresă de la Post Restant. Mergeți la Poștă și întrebați.

-Păi, unde să găsim eu Poșta?

-Cred că e bine să mergeți la Poșta Centrală, acolo veți primi îndrumări, se ostenea domnul acela să mă îndrume. Până la urmă, vă zădărniciți în eleg mare lucru, s-a oferit să mă conducă el până la Oficiul Poștal Central din Odesa.

Acolo, mai mult prin semne, am întrebat ofițerul, arându-i plicul.

-Nu mă căuta tatăl meu, Leonida?...

-Niet, răspunse amabil lucrătoarea poștală... Nu vă căuta nimeni, doamnă...

-Dar vă rog să căutați la cutiua de la Post Restant, uitați, scrie aici...

Nu era nici un răspuns pentru mine.

Tot explicându-mi mirându-mă, de ce nu mă căuta părințele meu, o altă doamnă care se afla în preajmă, auzind că vorbim românește, a intrat în discuție:

-Dar pe cine căutați, doamnă? m-a întrebat ea.

Credeam că doar o curioasă care se amestecă în discuție și cum eram foarte supărată, aproape că nici n-am vrut să-i răspund.

Dar ea a insistat.

-Pe tatăl meu îl caut, dar, se vede că nu a mai fost demult pe aici, pe la poștă...

-Și cum îl cheamă pe tatăl dumitale? m-a iscodit rusoaica într-o românească stricată.

-Cum să-l cheme? Leonida. Suntem din Orhei, dar eu sunt mutat de mic în România. Tatăl meu înșă, locuiește aici, în Odesa.

Eram foarte plictisită. Trebuia să-i relatez femeii toată istoria familiei noastre, lucru imposibil, pentru că era prea dureros pentru mine. Absența tatălui sase urme.

-Leonida și mai cum?

-I-am spus cum se numea tatăl meu.

-Aaaaa...Leonea? Păi, îl cunosc, că și eu sunt din Orhei, mi-a spus femeia. Tău că are o fată blondă, frumoasă. Daaaa... într-adevăr, dumneata eți fata lui Leonea?

-Da, eu sunt, doamnă...

-Păi dacă vrei te duc eu la el, fiindcă tu unde stai...

Uimirea mea nu cunoștea margini. Și nici nu-mi prea venea să cred. Coincidența era prea mare. Cum să-l fi găsit pe tata, doar după o adresă de căsuță poștală, în imensitatea orașului necunoscut? Iar acum, această femeie, pe care să-l cunoască. Îmi dezvăluia amănunte pe care nu avea de unde să le știu.

Am hot rât pe loc s merg cu ea la adresa tatii.

Am mers noi, pe mai multe str zi, sporov ind, ea cu limba ei dulce i lat , de basarabean c , eu, în aceea i limb , dar f r pic de accent, fiindc înv asem de mic s vorbesc corect i f r accent.

La un moment dat Varea, fiindc a a o chema pe basarabeanc , se opri în preajma unei case în construc ie, cu dou nivele.

-Uite, domni oar , acolo e tat l dumitale, m rog frumos...

Femeia îmi ar ta acoperi ul i eu nu în elegeam nimic. Îmi ar t cu degetul ca s pricep.

-Acolo, sus, pe cas , e Leonea... Dirijeaz lucr rile de construc ie... i -l strig cu glas ascu it:

-Leoneaaaa, coboar fiindc i-a venit fiica în vizit ...

Într-adev r, tata coborî la repezeal pe schele i alerg în întâmpinarea mea:

-Coca, feti a tatii, vino s te îmbr i ez.... Doamne, ce dor îmi era de tine.

Pe loc s-a risipit toat sup rarea mea. M-am cuib rit în bra ele tatei. Am plâ ns amândoi...

-O, Cocucika maia, ce bine c ai venit? Dar cum de m-ai nimerit?

Cu glas întret iat de suspine i cu lacrimile iroind înc , i -am istorisit povestea de la po ta central i norocul meu c o întâlnisem pe Varea...

-Spasiba, Varea, spasiba... nu mai contenea tata s -i mul umeasc ...

-Ei, las Leonea, c n-am f cut nimic. Oricine ar fi f cut asta în locul meu... Dar ce frumoas fat ai, Leonea.... S - i tr iasc ...

În sfâr it, Varea i-a v zut de treburile ei i eu am r mas cu tata.

Nu avea un domiciliu stabil înc . De aceea primea coresponden a la Post Restant. Dormea pe unde apuca, pe la gazde, pe la prieteni...

Am mers împreun i am mâncat într-o mic pensiune. Nu m mai s turam s -l privesc. Îmb trânise, era sl bit, dar r m sese foarte distins, înalt, supl u, îngrijit, pedant... Un om cu educa ie aleas .

M-a întrebat ce-i pe acas ... I-am r spus la toate întreb rile. Într-un târziu, mi-a spus:

-Ei, acum, Cocucika, vreau s te duc s - i vezi surioara. Ai o surioar de 4 ani, tiai?

-Nu tiam.... Dar sunt bucuroas , i-am r spus tatii.

Sora mea mai mic decât mine cu 20 de ani era dat în grija unei familii de b trânei, la o pensiune. Se numea Carmen i se n scuse în 1959. Mama ei murise la trei zile dup na terea sa.

Am ajuns la pensiune i mi-am v zut surioara. Era adorabil . Un ghem de zulf i un n suc nostim.

Tata s-a apropiat de ea i i-a spus cu blânde e:

-Carmenu a, uite cine a venit la noi. Este sora ta mai mare.

Feti a se uita la mine curioas i nu-i venea a crede.

M-am apropiat i eu de ea, întâi cu ti miditate, ca s n-o sperii, apoi, ne-am lipit strâns una de alta.

Nu-mi mai d dea drumul de gât. i m s ruta pe obraji. Tata a întrebat-o:

Carmen, feti a tatii, ai aici multe p pu i. Nu vrei s -i dai i surorii tale una? Uite, alege o cucla...

Eu, fire te c nu am vrut s aleg, s -i iau feti ei p pu elele.

Carmen n-a stat pe gânduri. S-a c rat pe raftul unde erau aliniate dou duzini de p pu i de diverse m rim i culori, care mai de care mai frumoase.

- i pe care vrei s i-o dai? a iscodit-o tata.

-Pe cea mai mare i mai frumoas . Fiindc e sora mea mai mare, a r spus micu a.

i r spusul ei îl am i ast zi în inim ...

Am luat p pu a în bra e, am leg nat-o, m-am jucat pu în cu ea, am mângâiat-o pe Carmencita pe obraz, pe zulf... Nu m mai s turam s-o privesc.

Dar, timpul meu era m surat. Trebuia s m întorc la vapor i de acolo s-o pornesc iar pe ape, spre Yalta i apoi la Soci...

Ei, dar despre asta, am s - i mai povestesc alt dat . i ai s afli ce-a devenit i sora mea, Carmen...

Coca î i înec emo ia rememor rii acelor clipe, în ultimii stropi de cafea...

Asta e... A a mi-am g sit tat l i surioara la Odesa, f r nici o adres decât cea a C su ei po tale...

Ce zici? i acum, hai s mergem c uite ce nori s-au bulucit pe cer. Mare minune s nu ne apuce vreo ploaie pân acas ...

I-am mul umit Coculenei pentru trata ie i pentru poveste. Era într -adev r, interesant povestea tat lui ei. Dup câte am în eles, o vizita pe Coca din doi în doi ani. Prin '78 s-a pr p dit în Rusia... Mare p cat c via a îi desp r ise...

Mi-am luat r mas bun de la Augustina, alintat Coca, smulgându -i promisiunea c îmi va povesti via a surorii sale.
Ei, dar finalul acesta, r mâne deocamdat deschis...

calea, adev rul i via a

DESPRE NOI ÎN ÎNE (5)

Dlui Cristian ROMAN

A tr i

A î i tr i (ca memorie activ) via a prea excesiv în trecut, determin sporirea mor ii zilnic. C ci tr im murind, asta facem (ni se întâmpl) – iar în realitate, suntem în Prezent, în acest ACUM., unicul nesomn al Fiin ei..

*

La ce bun a cunoa te, a dobândi în elepciune, iluminare, a te ini ia, dac din acest preaplin acumulat „ pe suprastok”, nu î i re ii ie suficientul Stil, i bineîn eles, s cedezi cu supra- empatie, celorlal i...? Dac acest stil de a fi (modus videndi) – îl exerci i lucid i în actul i setea- foamea de comunicare cu al ii,..îl con tientizei mereu, e bine. Toate furtunile psihice sunt urmate de acalmii, de înseninare, de refac ere, de înnoire...În cogito, spiritul este inepuizabil, în trup degradabil i apoi într în estinc ie, se RESOARBE.

*

Da i Naturii ce este al naturii, dar întâietatea s r mân a spiritului. O comuniune, fie orgasmic , are loc în crea ie, în actul creativi t ii, pe itinerariul inversând timpul, curgerea, spre Origini, da.

*

Cet ile întemeiate dup înfrângerea dacilor, au devenit Colonia (Colonia Ulpia Traiana etc...).

Densu ianu, Pîrvan, Nicolae Iorga, au în eles....Sârbul românizat Daicoviciu ai al ii (...), au în eles fiecare dup cum au sim itoriginist,

Unii dincolo de adev rul tiin ific, cei mai recen i „ adaptând” revela iile, probele arheologic, etc – dup stâpanii efemerii ai vremii lor i ...ai bugetelor de cercet ri...

*

Mareele....Un fenomen ce pare a confirma teoria c undeva în imensitatea Eonilor....luna a fost captat , sau, conform altei teorii, s-a smuls (rupt) cataclismic, din planeta P mânt, care a fost desigur mai mare...Influen a meric este un fenomen de flux - reflux...Fluxul este efect al atrac ie lunare, refluxul, al atrac iei Solare... Soarele este Magnetul central, luna graviteaz (ca un electron...) pe orbita ei...planetele la fel...

Ai zic c se sus in reciproc dou giga - energii- principii compememnatare: Yiin i Iang...

Apoteoze post-mortem ...sau Apoteoza ...

Dac somnul ra iunii na te mon tri, iat c i somnul Na iunii îi na te...În actulaitate, cu acute pro i contra...,moartea lui P unescu i tot ce a început...s urmeze, îmi este previzibil....prin deduc ie lucid , necum ...profetic ...Teribil cum se întrupeaz în istorie modelul mitic, eroismul de tip SLAV, mulat cumva pe mitologia post- dacic ...Dacii mureau râzând....acum se moare cântând, bin eîn eles, pe onoruri i mai ales averi pentru mo tenitori i desigur, comersan ii neo - comunismului am scris CONSUMISM... Eroul glorios- tragic revine delirant în Egregorul mul imilor lui Gustave le Bon...

Idolul este etimon al Ideologiei, Idealului (na i onal, universal, Pacea Lumii etc) – iar pe marile Coliseum,...aplauzele, ipetele isterice au ceva de vuvuzele, ca la ultimul campionat mondial din Africa...

i epifania de tip Decenu- Zal-Moxis...,se repet , via ...Pe tera lui Platon, a a cum o comenteaz Heidegger....Filosoful Noica a (re) în eles asta, pravoslavnicii ba. Nici u ea, nici Cioran pe de -a-ntregul. Poate doar Eliade i....Ioan Petru Culianu, discipolul rebel, ucis de for e obscure, în America universitar ...

*

Avem sfin i ai pe terii, sfin i ai m n stirilor, sfin i- martiri- eroi ai închisorilor,...dar i sfin i ai serviciilor secrete, i sfin i ai

refugia ilor de peste Prut, recte ai strmuta ilor colonizai de Stalin i regimul Dr. Petru Groza...

*

Dr. Petru Groza, prim/ ministru l este nume rusesc, form românzat a lui GROZ (v. Groznîi, de unde groaz , grozav, a îngrozi, nume Grozoni,etc...Pe vile Mureului, Streiului, Criuri, Mii .Rusca (Cerna ruscan) popula ii strmutate („elemente slavice), A. D.Xenopol) ... în timpul imperiului..., din Ucraina (ruginii- ruteni (a doua popula ie a Ucrainei , dup ucrainieni, din Basarabia, Bucovina, Slovenia, Cehia, au fost implantate (colonizate) în teritoriile regiunilor Alba - Hunedoara- Banat- Cara - Severin, Mehedin i... Iar din sud, r m i a a a numitului Imperiu Bulgaro - Român (As ne ti, Ioni Vod , .c.l.) – cu aportul bisericii de rit ortodox, via Kiril i Metodi..., s-a „secularizat” i o mass de bulgarohtonci... În fond, metoda oloniz rilor, implant rilor, era cea „clasic ”, doar i Imperiul Roman asta a f cut...

(Apropos- i Gheorghe Ghiorgiu Deja, ini ial stalinist, a fost în mod sigur, slav, mai precis bulgarohton – Ghiorgi(ev) ca i camarila sa, în parte...

Fie ru i de origine evreiasc , interna io nali ti, fie „înfi i” de ideologia sovietelor, coli i la Moscova i alte centre „lomonosoviste”, când partidul mijea a deveni dumbnezeu, dup chipul i asem narea lui Lenin, cu alia ii Marx i Engels, clonele lui...Marx a murit s rac în Anglia, Lenin e „ca viu” în Mausoleul moscovit, iar steaua kremlinez – crucea cu cinci col uri, str luce pe turnurile zîguratelor lui Mo Gerilal arismului cu fe e- fe e umanoide...*

Ceea ce nu dispare în acest istorie de adâncime (...), este suferin a colectiv a originii, adic a legitimii, dec zut din logica ei natural ..., în „originism”....Formele ei extreme, duc la crize periodice, sunt repetabile „poveri”, dup cum se refac situa iile propice „retran rii” i eventual reconcilierii „pa nice”...

Delirurile memoriei.. Originismul i suferin ele lui .. Groapa comun ametafizicii...

O suferin a Originismului persist din secole, i în lumea scriitorilor, a artelor...Acest sentiment în fond al Paideumei, a fost i va fi natural, cât vreme nu este confiscat de Puteri, nu devine ipocrit, nu decade în mistificare de tip eroic, nu devine model pentru masele îndoctrinate politic,...cum se procedeaz în Paralela Religioas ...” Suntem urma ii lui cutare” !, a fost sloganul Protocronismului,...suntem urma ii lui Traian (B sescu !) a fost sloganul electoral al Elenei Udrea- Coco , în 2009... Cine nu este urma cu noi, este urma -adversar al nostru, a l Na iunii, cet eni! a a c vorba lui B sescu „V -am ciuruit!”...Iar colo pe dealul Mitropoliei dîmbovicioase, pe un cal alb, Arap Alb va striga patetic i el : „Jos, asasinilor ! Suntem salvatorii Neamului, vom ciurui pe stadioane „! Tr iasc România Mare !” ...La acela i mormânt, sârbul leit cest lalt, a strigat i el „Serbia Mare”Peste Prutul s rmanei Moldove „de dincolo”, careva striga i el : Moldova Mare, Moldova lui tefan cel Mare i Sfânt”...Iar spre vest, înc acum vreo mie de ani..., ungurii lui Magor i Ugor, sub tiara vaticanez , trecut -au demult la fapte : Ungaria Mare..., fie ea i vremellnic bicefal Extremele se repliaz în istorie, func ie de situa ii limit optime; va trebui s reîn elegem ce a fost Corneliu Zelea Codreanu, Arhangelul Mihail al na iei..., împu carea lui Iorga i Madgearu, gropi le comune prin p duri, sau groapa comun ametafizicii.

..., legionarismul, cercetând cum se face c i el provenea tot din cazanul grozavnicilor transnistreni ... Dar vom suferi – din acela i motiv, fiecare, desigur, în mod i cu acel sim propriu al ...ORIGINISMULUI...

Rudimentul originist al ramurii i nostalgia fa de trunchi (Arbore) ...

În acest arhetipal Rudiment mito-poezic, al originismului, ca instinct irepresibil, ...vom vedea nuna e ale ceea ce a numi ORFANISM, un complex transcendental al Alung rii, exptarierii, nu altul decât cel din Biblie i înc mai de dinaintea.

când zeii (Elohim) au pedepsit pe omul seme it s ajung „asemeni lor” , i s amenine a se urca „la Ceruri”, a-i detrona... Am numit acesta într-o carte „A doua alungare”, prima fiind cea din Eden (E -DIN, în Sumer) ...

Orfanism, „abandonare” a oamenilor de c tre „Tat l ceresc”, în proiect ie istorizat ? Sacralism în profanism ?

A adar un complex psihic al popoarelor toate, cu acute în cazul celor strămutate, învinse și silite la Exoduri, exact ca acelea ale războinicilor evrei, prin milenii: Primul Exod în Babilon, după înfrângerea lor, apoi al doilea Exod, în Egipt...Iar în retro-spectiva religiosus, de fapt ar fi un COMPLEX EXODIC al Umanului, după Alungarea (în exodul global) al Lui Adam, recte al primei lui ramuri, CAIN, după pătatul FRATRICIDULUI; uciderii fratelui său ABEL ... (ramurii sale ?) -... și toate acestea, din gelozie între frați (ramuri dihotomice ale „Arborelui...”) –

Oculți și ...A se arăta ascunzându-se...

Originismul (ca și orfanismul)- mai sus evocate, conceptual, „ar fi în Ceruri....prin aceea că mitologia (Enuma Eli, Gilgameș, ș.a.) ascunde codificat alegoric, un adevărat ORIGINAR, - un fratricid de tip GEMELAR - al celor doi fii ai zeului suprem AN (EL) – și ai entităților plurale numite ANU-NAKI (fiii lui Anu...: Enlil și Enki...Dumnezeule, ce vechi sunt oamenii pe acest traseu al ...originismului ! Mistica ...a fost dintotdeauna conspirația a cuiu de altundeva...Iar oamenii pare-se au fost ...colonizați pe Terra, trpătoria lor fiind sub stigma asta, a Originismului și Alungării... Omenirea duce războaiele ei, însă acestea camuflează, deghizează, războaiele zeilor

Gigantismul (retro) proiectiv ?

Un anume gigantism la oameni, unul proiectiv...pare să apară în genea urii ilor biblici (...)...Megalopolisurile și Necropolisurile moderne, sunt probe ale acestei înlegeri....Faraonismul asta a fost....Omul DIMINUAT trupe te, omul „reciclat” genomic..., are reminiscențe de acest tip...Spunem despre genii că sunt TITANICE (Titanul de la Weimer – Goethe, Voltaire, Enesten, etc.). Demonetizat, efigia asta circulă și se chiar bate una calpă, rostologindu-se pe luciul înghețat al memoriei lumii...Toate, dar toate, pretind că vin, coboară, asemenea Duhului Sfânt, **din Ceruri**. Adică de la extratereștri...rebeli. Stigma Cunoașterii este pecetluit. Este una Luciferică, de la Lux Ferris, purtătorul de lumină, poate civilizatorul INTRUS în opera Creatorului – Genetician Superior. Este ceva cazon, militaristic, în mitul inițial....Lucifer era General suprem al unor Legiuni îngerești, un rebel uzurpator, dar se uită...când el era Creația a Celui Absolut, adică Fiul în ipostaza contrară celui al creștinătății, Isus, Fiul Omului dar și Fiul lui Dumnezeu...

*

Moartea pe suprastok moartea inflaționistă. Ca și cum CEVA sau CINEVA recolteazăRemember zeii canibali ai Originilor...

*

Toți acești IDOLI, numiți VIP-uri, sunt din sublunara Arcadie fericită, din teogonia din illo tempore.... După ce Luna ar fi fost captată de Pământ, sau dimpotrivă, desprinsă și situată gemelar pe actuala ei orbită...Toate comportamentele naturale, implicite cele din OM (în interregnum), sunt correlative, prin Inteconecție, la sistemul solar propriu....De la muniți și mări, la ameobele și plantele de virus....Poate și din invizibil, în abisul dintre telescopul Hubble și...microscopul electronic, ori cel atomic.

*

Lucian Alexiu, care mă numea un poet...rafaelit!? Dar eu sunt ce-am fost, un romantic anacronic...ca sufletul alor mei, din străbuni, și cam atât. Un vizionar mitic, prin transcendente pături (nu Wagneriene, ci eventual daco-druidice...), dar și asta îmi sună mie însumi ne-modest, a că singurul lucru sigur este că sunt uman, că iubesc umanul, că vreau să rămân doar Om....Am publicat – și am pierdut- asta, într-o pagină din revista Familia, când era acolo promotorul tefan Aug. Doina. Apoi a venit Al Cistelean și m-a numit într-un Dicționar al Scriitorilor Români,...ca având o „religie transilvanică”...Păi ce religie s-am, sovietică ?!

*

Marea utopie este să preluăm absolutist controlul Naturii globale, sub presiunea fărâșă a ieșirii din robia Condiției, eforturile fizice, printr-o xces distructivă,...prin forarea accelerată a Progresului....Acest impuls RECUPERATOR al zeităților tutelare, care a pedespit umanitatea a trăi mai puțin, a munci ca veritabili robi ai lui Dumnezeu, care „*din pulbere a fost plăsmuit, și în pulbere se va ntoarce*” ...” *căci duhul cel veșnic nu va rămâne în om*” ...

Fiind situat atemporal, „mai presus de bine și de rău”, Dumnezeu ne insinuează aici ceva ce în elegă a fi o Lege de auto-protecție față de ...luciferism și Practicienii lui moderni...Însă ce anume este „modern”? Ceea ce mâine, cândva va fi pre-modern, primitivism...reciclabil „devenire”....Circular, cum Timpul -

Spa iul.... Principala – originara- suferin a condi iei umane vine din aceea c omul se crede c ar fi fost ini ial nemuritor, i nu se poate consola (NU ARE CUM !) c i s -a retras privilegiul divin, sau atribuit divinit ii primordiale...Iar aceast suferin insuportabil este a FIIN EI, aparent captiv temporar în corporalitate, încarnat ...De aceea, considfer c teo sofia reîncarn rii ar fi fost una mai catart ic , i poate c ea a stat la temeiul conceptului neo - testamentar de Înviere.(Din cartea **DOGMATRINA**)

Eugen EVU, Hunedoara/ROMÂNIA

arte plastice

DRACULA - VOIEVOD I VAMPIR EXPOZI IE DESCHIS ÎNTRE 9 IULIE I 10 OCTOMBRIE LA MUZEUL NA IONAL DE ART AL ROMÂNIEI

Inedit prin subiectul adus în discu ie, expozi ia **Dracula - voievod i vampir** a creat numeroase controverse prin piesele prezentate.

i povestea din spatele acestei expozi ii este interesant : prezentat de Kunsthistorisches Museum din Viena în 2008 la Schloss Ambras din Innsbruck, cu ocazia anivers rii a 111 ani de la publicarea romanului „Dracula” de Bram Stoker, doi ani mai târziu este re iterat în cadrul Muzeului Na ional de Art din Bucure ti. Nu este singurul caz de re iterare i acord intermuzeal exemplar stabilit de MNAR, un caz similar, care s-a bucurat de un succes cu totul aparte fiind i expozi ia Pictori în Bretania, încheiat la data de 7 februarie 2010 în cadrul aceluia i muzeu.

Scopul expozi iei în discu ie a fost focalizarea aten iei asupra personajului istoric Vlad epe /Dracula i asupra vampirismului, prin intermediul unei prezent ri ce a vizat în principal contextul istor ic i documentar realist.

Itinerariul propus de muzeografi i curatori începe cu o armur ecvestr cu lance de turnir, datând din prima jum tate a secolului al XVI-lea, urmat de pisania clopotni ei m n stirii Dealu, pisanie ce dateaz din secolul XV, fiind b tut în vremea lui Radu cel Mare.

Traseul este continuat cu panoul *Hristos în fa a lui Pillat*, de departe cea mai interesant pies a expozi iei, care a stârnit i cele mai multe controverse, la Bucure ti, dar mai ales la Ambras. Lucrarea este un cripto-portret („portret deghizat”) al voievodului, conservat de peste 400 de ani la castelul din Ambras i prezint o scen din ciclul Patimilor, provenind de la altarul m n stirii franciscane din Viena. Prezentat pentru prima data publicului român, piesa suscit interesul întrucât se recunosc u or tr s turile lui Vlad epe în cele ce trebuiau s fie ale lui Pillat.

Fenomenul nu este singular în epoc (secolul XV). De fapt, începând cu 1460, se va crea un adev rat cult al lui Vlad epe , transpus în scenele religioase în rolul lui Pillat.

Asem narea nu e întâmpl toare, Vlad epe fiind perceput ca un simbol al r ului, iar Pillat, drept reprezentant al tr d rii i necredin ei.

Itinerariul muzeal este continuat prin prezen a unor arme i portrete care il ustreaz conflictele dintre turci i cre tini în Europa de Sud-Est în secolele XV-XVIII. Cu totul interesant este armura de spahiu din zale realizat într-un atelier turcesc din a doua jum tate a secolului al XVII-lea.

O serie de pahare, pocale i panaghiiare din a doua jum tate a secolului al XV-lea continu prezentarea epocii lui Vlad epe .

Umeaz lucr ri ce uimesc prin prezen a lor în cadrul MNAR, m refer aici la o serie de tratate de vampirism. Unul care mi-a atras aten ia prin titlul s u este *Tratat despre mestecatul i clef itul mor ilor în morminte în care se arat adev rata natur a vampirilor i strigoilor din Ungaria* , redactat de Michael

Ranft, la Leipzig în 1734.

Expoziția aduce în discuție și arhetipul femeii vampir, creat de Sheridan Le Fanu în romanul *sua Carmilla* (1882).

Din prezentarea muzeală nu lipsesc gravuri în tuș și laviuri cu pană, costume populare din Banat de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX, dar și un portret al Mariei Tereza al lui Anton von Maron din 1772. Se constată deci o paletă largă de piese muzeale.

Secțiunea *Dracula în film* încheie vizual prezentarea acestui mit. Afișe, trailere și imagini din filmele *Dracula* (SUA, 1931, regia Ted Browning, cu Béla Lugosi), *Dracula, Prince of Darkness* (Marea Britanie, 1965, regia Terence Fisher, cu Christopher Lee), *Blood for Dracula* (Franța-Italia, 1974, regia Paul Morrissey, producător Andy Warhol), *Nosferatu the Vampire* (RFG-Franța, 1979, regia Werner Herzog, cu Klaus Kinski) sunt aduse în atenția publicului.

În plus, în cadrul expoziției rulează zilnic filmul *Nosferatu – Simfonia groazei* (Germania, 1922, regia F.W. Murnau, cu Max Schreck), un clasic al cinematografului german expresionist.

Dincolo de personajul care face subiectul acestei expoziții, dincolo de încă o dovadă a unui dialog muzeal remarcabil a Muzeului Național de Artă a României, expoziția *Dracula – voievod și vampir* impresionează prin formule inedite de amenajare muzeală a unei colecții temporare. Mă refer aici la piese de mobilier, pereți de sticlă și pereți cartonati, inscripționați cu fragmente din marii lirici care făceau referire la vampiri și la cultul acestora. Un design aparte impresionează publicul.

Ca o remarcă înafara discuției dedicate vampirilor, a adăuga cu tristețe sau bucurie, nici nu știu, că formulele curatoriale inedite, cele mai elegante rămân tot cele ale MNAR-ului. Pentru aceasta, curatorii și muzeograful instituției merită felicitări și mulțumiri.

Tristețea și pierderile de război vin în momentul în care mă gândesc la formulele curatoriale ale principalelor galerii bucureștene. Pot spune, și sper să nu-mi fie luat acest lucru în nume de război, că ele nu prea există. Se uită că prezentarea unor lucrări nu înseamnă simpla afișare, postare a lor, trebuie să fie și o poveste vizuală care să ghideze pașii publicului.

Laura Lucia MIHALCA, studentă la Filologie și la Arte Plastice, **București/ROMÂNIA**

didactica

VIA A POLITICĂ ROMÂNĂSCĂ DIN PERIOADA 1918 - 1938, REFLECTAT ÎN MANUALELE Școlare ALTERNATIVE DE ISTORIE PENTRU LICEU, DE DUPĂ 1989

1.0. Demersul de a analiza critic manualele alternative de istorie pentru liceu presupune emiterea unor considerații preliminare de ordin pedagogic, care să vizeze locul ocupat de aceste **produse curriculare** în cadrul curriculum-ului. Dintre toate materialele curriculare, manualele sunt cel mai frecvent folosite, reprezentând până la 50% din totalul materialelor curriculare existente/utilizate în educația actuală.

Utilitatea unui manual poate fi apreciată numai pe fondul dinamicii relației dintre statusul profesorului și cel al elevului în procesul de învățământ. Din acest punct de vedere, asistăm la creșterea ponderii activității

elevului, manualul trebuind să răspundă acestei cerințe. În mod cu totul justificat se afirmă că manualul „deschide porțile spre fenomenele naturale, sociale și culturale, îl ajută în cercetarea, cunoașterea și transformarea lor, înregistrează rezultatele cunoașterii și, totodată, formează capacitățile de cunoaștere, dezvoltă preocupările și priceperile de asimilare, deschide drumul spre autoinstruirea permanentă”. (1)

I. Negre - Dobridor încadrează manualul școlar în „**obiectiv rile secundare**” ale demersurilor curriculare, alături de metodici (manualele profesorilor). (2)

Elaborarea unui manual ridică multe probleme de natură psihopedagogică. Didactica se preocupă tot mai mult de precizarea și delimitarea obiectivelor predării, exprimate în concepte formativ-instrumentale și operaționale.

După I. Nicola, manualele școlare îndeplinesc următoarele **funcții**:

- **funcția de informare**, realizată prin mijloace didactice și grafice specifice
- **funcția formativă** a cunoștințelor și capacităților vizate de obiectivele instructiv-educative
- **funcția stimulativă** a capacităților cognitive, afective, psiho-motrice sau a disponibilităților aptitudinale
- **funcția de autoinstruire**, ce evidențiază mecanismele de conexiune inversă internă existente la nivelul acțiunilor didactice promovate prin intermediul programei, respectiv tehnicile de autoevaluare. (3)

1.1. Conținutul învățământului istoric în școală a constituit subiectul unor controverse din partea pedagogilor și istoricilor. Problema rescrierii manualelor de istorie și a istoriei, în genere, revine frecvent datorită faptului că în ținutul istoric sunt mai multe concepții privind abordarea acesteia.

În istoria ca disciplină de învățământ trebuie să răspundă unei serii de întrebări, precum:

- în ce contexte de cercetare se utilizează manualele alternative?
- ce tip de scriere istorică, deci de interpretare, reprezintă?
- ce soluții oferă manualele pentru accelerarea învățării, pregătirea pentru evaluare, legătura cu mediul extrașcolar sau dezvoltarea competențelor transversale?
- care este impactul manualelor în societate?
- cum se alege și se utilizează manualele? (4)

După 1990, reforma în domeniul manualelor de istorie a implicat:

- raportarea noilor manuale la situația învățământului istoric de dinainte de 1989
- preluarea, în funcție de condițiile concrete și specificul românesc, a unor elemente din manualele moderne de istorie din țările democratice
- raportarea la reforma socială globală
- depolitizarea lor în spiritul adevărului istoric și al conceptelor democratice
- raportarea la tradiția învățământului românesc interbelic. (5)

Noile manuale colare reprezint , din motive, deopotriv , obiective i subiective, cel mai imprtant „vehicul“ de introducere a schimb rii paradigmei educa ionale, cel pu in î unele domenii. Unul dintre acestea este domeniul istoriei. Bazate pe noul curriculum, aceste noi manuale reprezint un efort de punere în aplicare a noi elemente, dintre care dimensiunea european este unul important. Dac pentru unele discipline colare introducerea unor abord ri noi în predarea -înv area con inuturilor date nu ridic probleme speciale, cazul istoriei este unul mai complicat. În România, tradi ia pred rii separate a Istoriei Na ionale de cea universal este foarte îndelungat , începând cu primii ani ai secolului al XX -lea, f r a aprecia acest fapt ca fiind întrutotul nociv.

1.2.Dup 1989, manualele au fost foarte des folosite în abordarea influen elor ideologiei comuniste asupra istoriei i în identificarea prezen ei sau absen ei unor teme de interes european. Tot atunci au ap rut manuale noi, la nivelul informa iei utilizate, dar nu i în privin a concep iei istorice i didactice. Aceast situa ie a sensibilizat lumea colii i comunitatea speciali tilor i a preg tit momentul trecerii de la manualul unic la manualele alternative.

În primii ani de dup 1989, trei noi manuale au ap rut ca urmare a schimb rilor intervenite în Planul de Înv mânt. Cele trei noi manuale- câte unul pentru clasele a VIII-a, a XI-a i a XII-a- au fost elaborate în conformitate cu noua program de Istorie a Românilor. Din nefericire, aceste noi manuale au continuat tradi ia focaliz rii asupra con inutului prezentat sub forma ideilor „de -a gata“, pu in sistematizat, cu surse istorice ce reprezentau argumente de autoritate. În acest caz, elevii au avut pu ine ocazii de a partici pa la demersurile de investigare a trecutului.

Etapele de elaborare a programelor colare au fost înso ite de elaborarea manualelor alternative care au înlocuit, începând cu anul 1997, vechile manuale unice. Manualele alternative au fost introduse trepta t, anul colar 2000-2001 aducând intrarea în coala româneasc , concomitent, a manualelor pentru clasele I, a VIII-a i a X-a. Începând cu anul colar 2001-2002, elevii din înv mântul preuniversitar studiaz dup noi manuale.

Noile programe colare de istorie au creat un alt cadru pentru elaborarea manualelor noi. Elementele constitutive care au orientat constant evolu ia acestora sunt urm toarele:

- precizarea principalelor categorii de rezultate, posibil de anticipat, ale înv rii- cuno tin e, capacit i, competen e, atitudini i prezentarea unui traseu al realiz rii lor la nivelul diferitelor etape de colaritate;
- prezentarea principalelor elemente de con inut - concepte, termeni istorici, probleme -cheie în în elegerea epocilor istorice abordate i în rela ionarea lor cu problemele societ ii contemporane;
- prezentarea unei oferte de activit i de înv are care pot sus ine atingerea obiectivelor i pot inspira autorii de manuale. (6)

2.0.Ca i în cazul tuturor celorlalte discipline de înv mânt, reforma curricular demarat de Consiliul Na ional pentru Curriculum la începutul anilor 2000 a adus modific ri i la nivelul **programelor colare de istorie pentru clasele a IX-a – a XII-a**, aprobate prin O.M.E.N. nr. 3371 din 02.03.1999, modificate i completate prin O.M.E.N. nr. 3316 din 06.03.2000 i prin O.M.E.C. ne. 3915 din 31.05.2001. Ca atare,

noul curriculum a generat **noi abordări în didactica istoriei**. Studiul istoriei în liceu se focalizează pe în alegerea specificului și a funcționalității cunoașterii de tip istoric. Oferta de cunoaștere pe care o face istoria îi propune să stimuleze interesul pentru acest domeniu academic, să asigure condiții pentru continuarea învățării după terminarea studiilor liceale, să contribuie la formarea individului care trăiește într-o societate democratică. Pornind de la specificul acestei etape de școlaritate și de la principiile de generare a **planurilor-cadru**, au fost generate următoarele **domenii de competențe** :

- achiziția, evaluarea și folosirea adecvată a informațiilor prin folosirea unor surse istorice variate;
- rezolvarea de probleme aplicând metode, tehnici și procedee caracteristice;
- identificarea și analiza elementelor care contribuie la schimbările din societate și la diversitatea lumii contemporane;
- dezvoltarea comunicării orale și în scris, prin folosirea terminologiei istorice;
- conștientizarea raporturilor de identitate și diferență în relaționarea individului cu mediul social, în scopul eliminării prejudecăților.

Aceste competențe și atitudinile pe care le favorizează constituie elementele reglatoare ale curriculum-ului nucleu. Față de învățământul gimnazial, programele oferă elevilor mai multe posibilități pentru a extinde nivelul cunoștințelor specifice, dar mai ales pentru a utiliza aceste cunoștințe în contexte oferite de câmpul problematic „disciplinar”. Un alt element specific este creșterea numărului de situații de învățare care permit reflecția critică asupra diverselor probleme ale obiectului de studiu.

Pe baza acestor programe au fost elaborate primele manuale alternative de istorie. Departe de a fi unitare ca (și) concepție, ele au în comun prevederile obligatorii ale programei. Ajungându-se în acest stadiu, apar ca evidente și necesare pentru profesorul de istorie două procese: **evaluarea și selectarea manualelor** din ofertă. Criteriile incluse sunt variate. Astfel, R. Stradling propune trei criterii de evaluare ale manualelor de istorie:

- evaluarea conținutului științific și a aspectelor de ordin pedagogic;
- calitățile intrinseci ale unui manual;
- factorii extrinseci în evaluarea manualelor. (7)

Alți specialiști români consideră relevante alte criterii:

- *congruența curriculară (acoperirea elementelor propuse de programe);*
- *raportarea la standardele la care trebuie să răspundă orice mijloc de comunicare;*
- *accesibilitatea textului, portretizarea propriei societăți și a altor societăți printr-o perspectivă culturală specifică (prejudecățile și ideile preconcepționale care pot apărea în conținutul manualelor);*
- *eficiența instructivă, forma retorică a manualului, adecvarea științifică. (8)*

În același timp, în 2002 a apărut **Grila de evaluare a manualelor**, un instrument deosebit de util în evaluarea și alegerea manualelor. Redăm criteriile într-o formă prescurtată :

- concepția curriculară ;
- conformitatea cu programa;
- calitatea conținuturilor;
- accesibilitate;
- organizarea și conducerea învățării;
- tehnica;
- probe de evaluare;
- originalitatea;
- prezentarea și tehnoredactarea. (9)

Evident, în analiza noastră vom aborda în mod integrat criteriile din cele trei grile.

2.1. Viaa politică românească din perioada 1918-1938 a fost analizată, în cadrul programei de clasa a XII-a, în două unități de învățare: **Unitate și diversitate în România Mare** (în studiile de caz **Drepturi și libertăți democratice în Constituția din 1923** și **Partidele etnice reprezentate în Parlamentul României Mari**) și **Stat, societate, cultură** (conținutul **Noua clasă politică și democratizarea societății românești. Regimul politic între 1918-1938**, având ca termeni istorici-cheie, concepte, probleme de atins: „clasă politică“, „proces electoral“, „legionarism“, „comunism“, „monarhie autoritară“). În cele ce urmează, vom analiza manualele alternative de clasa a XII-a aferente acestei programe.

2.1.1. Manualul de la Ed. ALL Educational (autori: Ov. Bozgan, L. Lazăr, M. Stamatescu, B. Teodorescu, București, 1999) se adresează, înainte de toate, unor elevi pentru care istoria nu mai este demult timp o noutate, deși, după cum o demonstrează practica pedagogică, noțiunile trebuie permanent aprofundate. În linii generale, manualul manifestă o **congruență curriculară** cu programa, dar textul nu este întotdeauna accesibil elevului de nivel mediu. O exprimare puțin pretențioasă, precum aceasta, nu oferă certitudinea că ideea este receptată corect de către elev, decât dacă este "tradus" de către profesor: "Spargerea monopolului parlamentar și guvernamental exercitat înainte de 1914 de doar două partide, în alternanță perpetuă la conducerea țării, a adus pe scena vieții publice o mulțime de organizații și un număr impresionant de oameni noi" (p.103). Pe de altă parte, originalitatea în exprimare este căutată cu orice preț, ca de pildă în textul următor: "Primul parlament ales prin vot universal în 1919 reprezenta astfel locul unde se întâlnea frumosul costum argeșean al liderului răscălat Ion Mihalache, lavaliera roșie a socialistului (mai apoi comunist Gh.Cristescu) cu smochingul și jobenele burgheze" (p.103).

Manualul nu abundă în informații inutilizabile de către elev, dar este deficitar structurat: statutul Monarhiei este tratat deficitar, iar activitatea parlamentară și cea guvernamentală nu sunt nici măcar menționate, în vreme ce terminologia elementară a problematicei în discuție nu este evidențiată sau explicată. De asemenea, resursele documentare sunt foarte puține (în număr de trei) și nu pot susține conținutul propus spre învățare. Lecția nu dispune de minime repere cronologice anexate, de un vocabular și nici de o minimă bibliografie orientativă a problemei. În ceea ce privește activitățile de evaluare propuse, ele nu se pot rezolva în mod satisfăcător de către elev pe baza conținutului din manual.

2.1.2.În pofida a ceea ce s-a spus și s-a scris despre manualul editat de către **Ed. Sigma** (autori: S. Mitu, L. Copoeru, Ov. Pecican, V. Bârnuțu, L. Bîrnuțu, București, 2000), din pricina unor abordări mai temerare, considerăm că problematica vizată de noi este abordată bine, cu explicații directe, fără amănunte inutile, viaa politică fiind tratată în esențialitatea sa. Deosebit de util ca instrument de lucru pentru elevi este graficul care reflectă dinamica partidelor politice în perioada 1918-1938. Conținutul despre regimul politic cuprinde și un minim vocabular, însă este total lipsit de anexe documentare. Studiul de caz despre Constituția din 1923 este foarte bine conceput, arătându-se necesitatea acesteia pentru societatea românească, principiile, iar la final un tabel recapitulativ prezintă responsabilitățile celor trei puteri în stat.

2.1.3. Poate cel mai apropiat de conceptul de manual tradițional este manualul editat de către **Ed. Carminis** (autori: I. Cârâmbu, Gh. Dondorici, E. Poamă, E. E. Lica, O. Osanu, R. Stoica, Pitești, 2000). Acest manual abordează viaa politică din perioada 1918-1938 într-un mod didacticist, prezentând modul de funcționare al sistemului democratic, instituțiile fundamentale, câțiva aspecte semnificative din istoria partidelor politice. Ceea ce se poate imputa acestui manual este totala lipsă a anexelor documentare, care împiedică învățarea individualizată. Totuși, parcurgerea conținutului respectiv oferă posibilitatea elevilor de a cunoaște modul de funcționare al unui sistem politic democratic. De asemenea, Constituția din 1923 este analizată în mod satisfăcător, dar fără a se arăta contribuția sa reală la democratizarea climatului politic intern și la funcționarea instituțiilor democratice.

2.1.4. Manualul editat de **Ed. Humanitas Educațional** (autori: N. Dumitrescu, M. Manea, Cr. Niță, A. Pascu, A. Trandafir, M. Trandafir, București, 2000) este, înainte de toate, un manual complex, amănunțit, care oferă elevului situații de învățare diversificate. Astfel, amănunțitul constituțional din 1923 este tratat în două conținuturi distincte. Conținutul care prezintă Constituția în mod general este însoțit de numeroase citate (articole din Constituție), precum și de un grafic în care se prezintă mecanismul separării puterilor în stat. De asemenea, beneficiarii se pare că analizează legislația electorală. Conținutul dedicat vieții politice începe prin a prezenta doctrinele politice care s-au manifestat în perioada interbelică, apoi analizează partidele din spectrul politic. Deosebit de utile ni se par cele două grafice: unul prezintă factorii care au influențat evoluția vieții politice, iar celălalt, caracteristicile evoluției partidelor politice în perioada 1918-1938. Un punct în plus putem acorda acestui manual și pentru numeroasele anexe documentare, care și pentru activitățile de evaluare propuse.

2.1.5. Manualul de la **Ed. Petrion** (autori: I. Scurtu, M. Curculescu, C. Dincă, A. C. Soare, București, 2000) este, poate, cel mai complet dintre manualele analizate de noi, având plusuri notabile la concepția curriculară și la accesibilitatea conținuturilor. Conținutul despre regimul politic despre regimul politic din România în anii 1918-1938 este foarte bine structurat, vizând instituțiile politice, Constituția din 1923, Statutul Monarhiei, rolul Parlamentului, sistemul partidelor politice, activitatea guvernamentală și parlamentară. Marele merit îl are în cazul acestui manual suportul documentar care asigură activități de învățare, câțiva lecții de sinteză **Democrația românească interbelică**, care poate asigura o recapitulare productivă, lecție centrată pe trei secvențe: factori care au contribuit la afirmarea democrației românești; carențele democrației interbelice; democrația românească în contextul european.

În cazul acestui manual, cu conținuturi solide, se poate evidenția rolul unor concepte la care ne-am referit în predarea-învățarea problematizantă.

2.2. Probleme deosebite în predarea regimului politic din România a dintre anii 1918-1938 au apărut odată cu adoptarea noii programe de clasă a XII-a/a XIII-a, în 2006. Din cauza sinuoșităților programei, evoluția vieții politice românești în perioada 1918-1938 poate fi abordată în cadrul următoarelor **domenii de conținut:**

- **Oamenii, societatea și lumea ideilor** - conținuturile **Ideologii și practici politice în România și în Europa și Constituțiile din România**, și studiile de caz **Construcția democrației și ideologia totalitară în România. Oameni, fapte și idei și Instituții și drepturi cetățenești** (studii de caz adresate profilurilor cu 2-4 ore săptămânal)

- **Statul și politica** - conținutul **Redefinirea rolurilor statului, de la primul război mondial până la planul Schuman. Situația României**, și studiul de caz **De la „partidanațional” la sistemul politic pluripartidist în România secolelor al XIX-lea- al XX-lea** (destinat profilurilor cu 2-4 ore săptămânal).

2.2.1. Primul manual editat de către **Ed. Corint** (autori: Al. Barnea, V. A. Manea, E. Palade, B. Teodorescu, București, 2007), abordează viața politică românească într-un mod impropriu manualelor școlare, sub forma unor considerațiuni generale, a unor reflecții, ca și cum elevii au fost familiarizați de mult cu această problemă. Spre exemplu, studiul de caz **De la „partidanațional” la sistemul politic pluripartidist în România secolelor al XIX-lea- al XX-lea** se deschide cu următoarea formulare: „Bazat pe o largă paletă de libertăți individuale, democrația de tip liberal, așa cum s-a dezvoltat aceasta în ultimele trei secole, implică existența multipartidismului. Acesta trebuie privit pe de o parte ca o garanție a libertății de gândire și de exprimare a fiecărui cetățean, pe de altă parte ca modalitate de aplicare a dreptului de liberă asociere” (p. 70). La studiul de caz **Construcția democrației și ideologia totalitară în România. Oameni, fapte și idei**, cele mai importante sunt concluziile, întrucât conținutul lecției reprezintă mai mult decât o reflecție asupra sistemului politic.

2.2.2. Cel de-al doilea manual editat de **Ed. Corint** (autori: Z. Petre, C. Căpiț, Ec. Stănescu, Ec. Lung, L. Livadaru-Cadeschi, A. Ciupală, F. Furcanu, L. Vlad, S. Andreescu, București, 2007), este conceput în maniera primului, deși mult mai complet, dar la fel de dificil pentru elevi în decelarea esenței regimului politic din perioada 1918-1938. Studiul de caz **De la „partidanațional” la sistemul politic pluripartidist în România secolelor al XIX-lea- al XX-lea** realizează obiectivele unei astfel de lecții, analizând regimul politic și prezentând în detaliu istoria celor două partide din istoria modernă. Din păcate, perioada interbelică este tratată sumar, dar profitabil este menționarea factorilor care au limitat eficiența democrației parlamentare, de unde rezultă că *nu* a fost sistemul politic românesc din perioada 1918-1938.

În cazul conținutului referitor la Constituția din 1923, nu este precizat rolul acesteia în democratizarea climatului politic și nici principiul de concepere, acela al separării puterilor în stat.

2.2.3. Manualul editat de către **Ed. Didactic și Pedagogic R. A.** (autori: V. Băluțiu, M.

Greco, București, 2008), este conceput după modelul manualelor germane, prezentând o abundență a surselor documentare care solicită prelucrare din partea elevului, dar cu explicații puține din partea autorilor, în general schematice. În acest caz, pe baza explicațiilor din manual este foarte dificilă să se aprofundeze concepte fundamentale ale problematicii. Considerăm că sunt deosebit de utile anexele în care se prezintă istoria schematizată a celor trei mari partide din Istoria Românilor – liberal, conservator și răscesc.

De asemenea, conținutul consacrat aezămintelor constituționale din România este amplu documentat cu numeroase surse documentare. Constituția din 1923 este tratată cu totul tehnicist, fără însă să se precizie în vreun fel rolul acesteia în viața social-politică a perioadei interbelice.

2.2.4. Din seria manualelor menționate, manualul editat de către **Ed. Niculescu ABC** (autori: M. Stan, Cr. Vornicu, București, 2007) este cel mai bine sistematizat, putându-se constitui într-un util instrument de lucru pentru elevi. Conținutul **Ideologii și practici politice în România** analizează doctrinele politice care s-au manifestat în România în perioada interbelică, precum și funcționarea instituțiilor fundamentale ale statului român pe baza Constituției din 1923. Manualul este dotat cu un suport documentar satisfăcător și cu activități de evaluare complexe.

3.0. Concluzionând asupra manualelor alternative postdecembriste, putem afirma că așteptarea lor de către comunitatea educațională și de către întreaga societate nu a meritat decât într-o mică măsură, în general ele producând deziluzie și incertitudine, atât pentru elevi, cât și pentru profesori. Noutatea adusă de ele s-a reflectat, înainte de toate, în concepție, însă conținuturile au rămas, în continuare, tributare informației abundente, în dauna dimensiunii formative.

Cât privește problematica adusă de noi în discuție, trebuie să spunem că nu ne-am putut forma o imagine despre modul în care concepte fundamentale ale problematicii care trebuie formate la elevi, precum „doctrină politică“, „clasă politică“, „pluripartitism“, „spectru politic“, „totalitarism“ etc. evoluează de la un manual la altul. Aceste manuale nu au putut renunța la tendința de a prezenta o înțelegere de evenimente în favoarea unui învățământ formativ, conceptualizant.

În prezent, din cauza prevederilor programei școlare de clasă a XII-a/ a XIII-a, elevii nu mai au posibilitatea de a aborda decât tangențial, pe parcursul mai multor conținuturi, viața politică românească din perioada 1918-1938. De aceea, am conceput auxiliarul curricular anexat acestei lucrări, reflectând viziunea noastră despre cum poate fi abordat un asemenea subiect.

NOTE BIBLIOGRAFICE

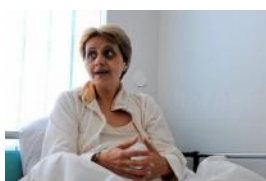
1. W. OKÓN, *Didactica generală*, București, 1974, p. 90.
2. I. JINGA, I. NEGREȘ-DOBRIȚOR, *Inspecția școlară și design-ul instrucțional*, București, 2004, p. 227; I. NEGREȘ-DOBRIȚOR, *Teoria generală a curriculumului educațional*, București, 2008, p. 229.
3. I. NICOLA, *Tratat de pedagogie școlară*, București, 2003, p. 438.
4. L. C. PIȘCĂ, C. C. PIȘCĂ, *Tendințe în didactica istoriei*, Pitești, 2005, p. 50.
5. T. P. UN, *Didactica istoriei*, București, 2003, p. 65.

6. L. C. PI , C. C. PI , *op. cit.*, p. 60.
7. R. STRADLING, *Evolu ia manualelor de istorie*, în *Predarea istoriei secolului 20*, MEC, 2002, pp. 144-149.
8. L. C. PI , C. C. PI , *op. cit.*, p. 61.
9. Apud *ibidem*, pp. 63-64.

prof. C t lin MOCANU, Colegiul Tehnic “Gheorghe Bal ”-Adjud/ROMÂNIA

paradidactica

...Scriam, pe 25 noiembrie 2010, despre gestul martiric al înv toarei **CRISTINA ANGHEL**, din Cartacal, cât i despre la itatea i iresponsabilitatea a a-zi ilor “colegidasc li”... i nu-mi iau vorbele înapoi nici azi:

DASC LI I POPOR ROMÂN – CORIGEN I LA...MORAL – sau: A AIZECEA ZI DE GREV A FOAMEI, A MARTIREI CRISTINA ANGHEL

...Ce Moral ?! Cu ce se m nânc ?! S tr iasc MA UL! Dac i cât, înc , li se mai arunc , în scâr , vreun ciolan, o ciozvâr de “ceva”, pentru c au fost cumin i i ascult tori, i n -au umplut str zile, cu milioanele, într-o grev general (...România este “locul” unde ori “nu se întâmpl NIMIC”... - ori se îneac , TOTUL, în SÂNGE!!!) – “ESTE BINE”!!!

...Cu amar ironie, I.L.Caragiale zicea, prin gura personajului principal (care se adresa unui “liceal” profesor de Moral), în schi a *Bacalaureat*...:

“Bunioar , am v zut absurdit i în coalele noastre; am v zut copii cu excelente aptitudini la studii, condamna i a sta un an repeten i, fiindc n-au avut nota suficient la muzic sau la gimnastic . Înțelegi bine c un an de întârziere, pentru inaptitudine la muzic sau la gimnastic ! Dar asta, trebuie s convii i dumneata, e tot a a de absurd CA I CÂND AI ÎMPIEDICA PE UN TÂN R DISPUS S ÎNVE E DREPTUL, S PIARZ UN AN, FIINDC NU E TARE LA MORAL ... CE ARE A FACE MOR ALA CU CARIERA DE AVOCAT, PE CARE VREA TÂN RUL S O ÎMBR I EZE? BA NU, SPUNE D - TA!” (s.n.).

i conchidea, adresându-se d-nei Caliopi Georgescu, mama viitorului avocat Ovidiu (“frate de sânge i de...DREPT”, cu ceilal i avoca i...”caliopi ti” : Virgiliu i Ho ra iu...): “*Le d nota 6 la Moral , pentru c to i sunt de familie bun .*”

...Nou , tuturor dasc lilor din România, B sescu ne va da nota 6, la Moral ...pentru c , nu -i a a, “*Ce are a face Morala, cu cariera de dasc l?!*” i, în definitiv, noi, to i la ii, tic lo ii i c c cio ii de “tr istari” i ling i/”milogi” (...nu mai ine i minte, nu?), cu nume de “dasc li”, din România, suntem, BA CHIAR NE - AM DOVEDIT! – a fi ...“*de familie bun* ”... - **DIN FAMILIA B SESCIAN** ! Am aproape convingerea c , în România, nu mai exist decât un singur dasc l autentic, cu demnitate, cu onoare, cu toate calit ile care fac dintr-un aspirant la “d sc lie”, un **MODEL ONTOLOGIC I SPIRITUAL** : **CRISTINA IRINA ANGHEL**. Care, neînduplecat în demnitatea ei, dar i în convingerea donquijotesca ,

precum c România ar fi un “stat de Drept”, **SE AFL ÎN CEA DE-A 60-A ZI DE GREV A FOAMEI... - NU PENTRU EA, CI PENTRU NOI, PENTRU TO IDASC LII C C CIO I, LA I, EGOI TI - AI ROMÂNIEI!!!** Pentru Credin a c , în România, mai exist oameni care s fac Dreptate! Pentru Credin a c , aici, în România, ar mai exista oameni, în primul rând dasc li, c rora chiar le -ar mai p sa, înafar de filistinismul i de egoismul i de nesim irea lor atroce (“calit i” care fac, din majoritatea acestei bresle, o liot de ling i ai directorilor de coal , ai inspectorilor colari “flatulan i” i ai întregului sistem poli ienesc -securist al lui B sescu) - ...chiar le-ar mai p sa dac MAI EXIST DREPTATE PE LUME!

...Ast zi, 22 octombrie 2010, am aproape convingerea c , în România, nu mai exi st decât un singur dasc l autentic, cu demnitate, cu onoare, cu toate calit ile care fac dintr -un aspirant la “d sc lie”, un **MODEL ONTOLOGIC I SPIRITUAL: CRISTINA IRINA ANGHEL**. Care, neînduplecat în demnitatea ei, dar i în convingerea donquijotesca , precum c România ar fi un “stat de Drept”, **SE AFL ÎN CEA DE-A 60-A ZI DE GREV A FOAMEI... - NU PENTRU EA, CI PENTRU NOI, PENTRU TO I DASC LII C C CIO I, LA I, EGOI TI - AI ROMÂNIEI!!!** Pentru Credin a c , în România, mai exist oameni care s fac Dreptate! Pentru Credin a c , aici, în România, ar mai exista oameni, în primul rând dasc li, c rora chiar le-ar mai p sa, înafar de filistinismul i de egoismul i de nesim irea lor atroce (“calit i” care fac, din majoritatea acestei bresle, o liot de ling i ai directorilor de coal , ai inspectorilor colari “flatulan i” i ai întregului sistem poli ienesc -securist al lui B sescu) - ...chiar le-ar mai p sa dac MAI EXIST DREPTATE PE LUME!

...La ii i ling ii n-au nevoie s tie nici de Demnitate, nici de Dreptate! Ei se mul umesc cu ori ice zoaie le azvârle mâna p roas a “jupânului”/st pânului!

...Ce Moral ?! Cu ce se m nânc ?! S tr iasc MA UL! Dac i cât, înc , li se mai arunc , în scârb , vreun ciolan, o ciozvârt de “ceva”, pentru c au fost cumin i i as cult tori, i n-au umplut str zile, cu milioanele, într-o grev general (...România este “locul” unde ori “nu se întâmpl NIMIC”... - **ori se îneac , TOTUL, în SÂNGE!!!**) – “ESTE BINE”!!! i ce dac sunt peste 460.000 de dasc li, în sistemul de învă mânt românesc?! i ce dac se desfiin eaz colile, cu miile, din ordinul unei mandragore, unei caracati e ori hidre blestemată, care st , cu ventuza bucal , permanent i uluitor de adânc -insistent, pe dosul lui...**B sescu-Uciga ul de Românie?! i ce dac , în această toamn , ESTE IARN !!!** – i copiii, câ i mai vin pe la coal , vin ca s tremure, ca puii de bogdaproste, în b nci?! i ce dac , pentru munca lor “silitoare”, li se taie dasc lilor nu 25%, ci peste 60% din salariu (luând în calcul i t ierea de sporuri...di n ianuarie se va t ia i sporul de doctorat...în definitiv, de ce nu?! - multe dintre doctoratele din ultimii ani au fost acordate...”pe daiboj”, fie pentru c “doctoranzii” erau inspectori i inspectori “ efi”/generali colari, fie pentru c telefonul dat, pentru “confec ionarea” de diplom “doctoral ”, era în mâna unui...”preaputernic”/”preabogat al zilei...”) - salariu care, într-o ar normal , cu oameni demni, ar fi echivalentul, **DEPLIN MERITAT** , al muncii lor?!

NOOO!!! – noi, dasc lii din România, prob m, din toat fiin a noastr , calit i rarissime, de...”milogi” AUTENTICI! Nu b ga i în seam spusa lui Funeriu, ci privi i la...”cocoa ele” noastre, de câini scheletici (moral...), “pu i cu botul pe labe”, de... cizmele marin re ti!!!

... i ce dac Adrian Videanu a declarat c “*pot s intre în grev i 1.000 de profesori, c tot nu rezolv nimic!*” ?! (...de i bani, cam o jum tate de milion de dolari, **s-au aflat, ”revolvitor”**, pentru deplasarea lui Boc, la reuniunea plenar la nivel înalt a Adun rii Generale a Organiza iei Na iunilor Unite, din septembrie 2010, cu o suit de cca 50 de “curteni”, to i, “c ra i” cu avionul i caza i în superlux, la New York... - de i bani, pentru mofturi i chindii pedeliste, se tot g sesc, zilnic!... - de i în MECTS, dup cum zic jurnalele, sunt directori pl ti i cu salariu mare i cu sporuri de cca 15.000 de RONI/lun ...etc. etc. – de i l km de autostrad REAL , **ÎN ROMÂNIA, COST 18 MILIOANE DE EURO**, pe când **ÎN BULGARIA COST DE 10 ORI MAI IEFTIN**...1,8 milioane de euro: **DECI, “DIFEREN A” ÎNTR ÎN BUZUNARELE, LARG C SCATE, ALE GUVERNAN ILOR/CÂINI CARE - I ÎMPART PRADA “BANILOR OB TEI” ROMÂNE TI...**)?!

... i ce dac Elena Udrea declar , feciorelnic, presei, c “ ***Frauda e o practică , în Parlament ! Întotdeauna e a a: când este Puterea în sal , se presupune c e ste toat* ”...!!! **Deci, “ROBERTA NESIM IRII NOASTRE” ESTE...HERUVIMUL EF AL ROMÂNIEI!!!****

... i ce dac , prin toat România acestor zile apocaliptice, **OAMENII MOR DE FRIG...ÎN DRUM, DAR I...ÎN CASE?!** (a se vedea cazurile de la Ia i, Vaslui, de la Vi eul de Sus... - ...tân rul de 19 ani, cu dizabilit i, din Centrul de Recuperare i Reabilitare, mort de pneumonie...etc. etc.).

... i ce dac Daniel Funeriu, cic “ministru” al MECTS (?!), când a v zut vreo 150 -200 de profesori bucure teni, dârdâind de frig i de indignare, sub ferestrele sale...”voievodale”, a zis c ...” ***nu-s reprezentativi...***

Pentru ce anume...”reprezentativi?! Pentru mizeria material a dasc lului român - erau...

Nu erau reprezentativi (i aici trebuie s -i dau dreptate “montrule ului” de la MECTS!) pentru dimensiunile morale REALE, ale Corpului Didactic din România...asta DA! Ei, tremurânzii, erau ni te excep ii...”excep ionale!!! Noi, “colegii” lor (în timp ce ei, ca i Doamna ***CRISTINA ANGHEL***, se sacrificau pentru noi, în ploaie, voind s demonstreze c R ul înc nu -i de tot...R u... - i c somnul demonic nu s-a înst pânit chiar peste toat România!) – noi, “colegii” lor cei “peste sam de c c cio i”, lipsi i total de spirit de solidaritate i demnitate, st team, în case/apartamente/garsoniere, râgâind dup o mas ... copioas , CU CARTOFI PR JI I, zicându-ne, în sinea noastr , cu s tul pio enie: “***Doamne, fere te de mai r u!***”

...Mai r u?! **Mai r u decât s - i pierzi SUFLETUL i OMENIA – NU EXIST !!![1]**

...A a c , merit m ceea ce ne promite unul dintre p pu arii a a -zisei “Uniuni Europene” (uniune a tigrilor i acalilor financiari!) – cancelarul Germaniei, ***Angela Merkel***: “***STATELE INSOLVENTE Î I VOR PIERDE SUVERANITATEA !***”

Iar România marionetelor “***de partid i de stat***” are o datorie de peste **86 DE MILIARDE DE EURO**... i o Agricultur asasinat , i o Industrie vândut , **PE NIMIC**, str inilor... - i drumuri... **PE HÂRTIE!** În definitiv, **CE S FAC POPORUL ROMÂN CONTEMPORAN** (v rog s -mi zice i!), **CU SUVERANITATEA – POPOR CARE N-ARE HABAR “CU CE SE M NÂNC ” ... DEMNITATEA?!** Ce s fac , Doamne, cu “***suveranitatea*”?! (“...ce-a fi fiind i aceea, duc -se pe pustii!”) - ...dac , acum, c , cic , suntem liberi, facem pe noi de fric , în fa a perspectivei de a ne împotrivi Satanei (**care ne ascult , PE TO I ...electronic, i...RÂNJE TE, DEPLIN SATISF CUT!!!**) – oare cât vom putea defeca în plus, dac ne vom pierde libertatea i suveranitatea, fiind înghi i i de pântecele Molohului i Mamonei...”Uniunii”?! - ... de fapt, de **NOVUS ORDO SECLORUM!!!** În definitiv, **CE S FAC POPORUL ROMÂN CONTEMPORAN** (v rog s -mi zice i!), **CU SUVERANITATEA – POPOR CARE N-ARE HABAR “CU CE SE M NÂNC ” ... DEMNITATEA?!** Ce s fac , Doamne, cu “***suveranitatea*”?! (“...ce-a fi fiind i aceea, duc -se pe pustii!”) - ...dac , acum, c , cic , suntem liberi, facem pe noi de fric , în fa a perspectivei de a ne împotrivi Satanei (**care ne ascult , PE TO I ...electronic, i...RÂNJE TE, DEPLIN SATISF CUT!!!**) – oare cât vom putea defeca în plus, dac ne vom pierde libertatea i suveranitatea, fiind înghi i i de pântecele Molohului i Mamonei...”Uniunii”?! - ... de fapt, de **NOVUS ORDO SECLORUM!!!******

Nu cred c unor sclavi “***pro ti i puturo i***”, cum suntem/am devenit noi (prin supunerea noastr cotidian , ca popor, la experimente de laborator, concepute i realizate i coordonate i supravegiate de... **ELITELE “POPORULUI ALES”**! [2]), li se va da prea mult mâncare (pentru... “***spor de defecare***”!)... - pentru c politica mondial a Masoneriei (a se vedea ***Protocoalele*** domniilor lor!) este una nazist [3], i anume ca “***materialul uman***” de proast calitate s fie distrus, PRIN ORICE MIJLOACE... i s fie p stra i doar cei “***cu calit i fizice de excep ie***”...ceea ce nu e cazul, la un popor de **COCO A I MORAL** (deci, i fizic!...), cum am devenit noi, în aceste ultime zeci de ani...!!!

...Ce ne-a mai rămas, ce i-a mai rămas, deci, acestui nefericit popor, care a început, parcă, să-și ceară, singur, Moartea Duhului?!

...A, da: mai are ceva! "Cultură"...mult, mult...și n-ai toată **CULTURA** ULUI: "*Institutului Cultural Român* (n.n.: condus de Horia-Roman Patapievici, membru GDS, fiul cominternistul Dionisie Patapievici din Bucovina) *promovează homosexualitatea și desfrâul, fiind, de aceea, laureatul premiului BIFROST 2007, decernat de Organizația Nordic a Agențiilor Culturale LESBIAN - GAY, BISEXUAL AND TRANSGENDER (LGBT), pentru <> la consolidarea relației dintre comunitatea heterosexual și cea homosexual*..." (cf. Saccsiv's Weblog).

...Asta, pentru a se împlini comenzile **Protocolelor Masonice**. Asta, pentru ca **DASCUL MARTIR – CRISTINA IRINA ANGHEL**, să-și vadă batjocorit Martiriul, în mod desvârșit...!!! Asta, pentru ca hoardele de diavoli străini, cărora la purere, în Sfântul Pământ al României, să-și poată împlini opera de jaf, de umilire și de spurcare, fără nicio... "suprare", din partea cuiva... **TREAZĂ GOSPODAR [4], CU MILĂ PENTRU ARINA SFÂNTĂ A VOIEVOZILOR ȘI MARTIRILOR ROMÂNI [5] !**

...Noi, egoiștii, lași, nesimțitori ei "colegi" (doar pârâi a fi dascăli! – pentru că, nu-și aia, ce rost are Morala, când noi suntem "*de familie bună*", *familie de diavol-de-mare!*), nu suntem în stare nici măcar să-i cerem să ne ierte ("*Iartă-mă, Doamne, că nu ții ce faci...*!"), având în vedere că Martiriul EI este nu doar pentru generația actuală de "dascăli" și de români, în general, ci Martiriul EI se împlinește pentru avertizare asupra viitorului cumplit al existenței noastre fizice, al Duhului și al fibrei noastre de Neam!... – nu suntem în stare să-i cerem să ne ierte, pentru că nici nu ținem NU VREM SĂ ȚIM ce ne așteaptă, în nu mulți ani trecuți, de azi încolo...! – ne culcăm printre flatulașile noastre, surrogat de..."gaze naturale", tot mai îngrozitor de scumpe... și, deci, refuzăm să pricepem rostul Martiriului ei... și refuzăm să ținem, măcar, CĂ EA, MARTIRA MORALEI CREATINE ROMÂNEȘI – **EA CHIAR EXIST** !!! - ...ÎNCĂ EXISTĂ, PRIN MILA LUI HRISTOS, TRIMIS DE DUMNEZEU, CEL CARE ÎNCĂ MAI CREDE (spre deosebire de mine, pe cîtosul... – atât de puțin luminat de Nădejde!) **ÎN TREZIREA ȘI ÎNDREPTAREA "COCOAȘII NOASTRE MORALE"....!!!**

...AȘA ÎNCEPEA ZI DE GREVĂ A FOAMEI, A UNEI MARTIRE ROMÂNCE CONTEMPORANE, DASCĂLE DE NAȘIUNE ȘI DASCĂLE DE MORALĂ AL NEAMULUI ROMÂNESC....!!!

..."Ba nu, spune d-ta!" – ...dacă nu se trăiește **EX-CE-LLENT**, în România contemporană, dacă bagi capul în nisip, ca struțul...oricâte crime trec, în mar (FORĂT!), clip de clip, pe lângă tine, **CĂSTRIGII BEZNEI SATANICE ?!**

prof. dr. **Adrian BOTEZ**, Colegiul Tehnic "**Gheorghe Balș**"-Adj. ROMÂNIA

NOTE:

[1] - "*Ce-i va folosi omului, dacă va călători lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde?*" (cf. Matei 16:26).

² - "*România este grădina "evreilor" și noi vom fi acolo noul Israel* (s.n.), *a căsă și iasă din capul tău sec, că tu și organizația ta naționalistă "Garda de Fier" va mai ajunge vreodată la putere în România. Numai noi "evreii" suntem în măsură să decidem cine să conducă România, pentru că nouă ne-a dat Dumnezeu lui Israel această putere supremă asupra voastră* (s.n.). Voi românii nu sunteți capabili de nimic, pentru că voi aveți un creier atrofiat și îmbibat de prostie, voi niciodată nu v-ați putut autoconduce singuri (?!). Prof. Silviu Brucan, pe care voi îl urâți de moarte pentru că este "evreu", a avut perfect dreptate când a spus că în România trăiesc trei milioane de oameni de țep și 20 de milioane de proști. Cele trei milioane de țepi sunt "evreii", ungurii, iugoslavii, rușii și altele nașii, iar cele 20 de milioane la care s-a referit Brucan, nu sunt altceva decât niște ființe bipede, care - și dau importanță, spunând că sunt români(...)" (cf. Scrisoarea lui Cezar Lazarovici, din Israel, către Faust Brădescu – publicat de Adrian Botez, în art. MAGIA NEAGRĂ A UNEI ISTORII A ROMÂNILOR...FĂCUT DE TRĂDĂTORII DE „ALOGENI”...! (marginalii și dezvoltări în premier) - Jurnalul de Vrancea online, 28 mai 2010).

³ - ADOLF HITLER : “ *Socialismul National se va folosi de propria revolutie pentru stabilirea unei NOI ORDINI MONDIALE.* “

Din ce in ce mai multi se intreaba daca planeta se indreapta spre o guvernare globala asemanatoare din anumite puncte de vedere cu sinistrul nazism din Germania primei jumatați a secolului 20 . Iar de la inceputul actualei mega crize planetare , din ce in ce m ai multi politicieni si analisti promoveaza ideea necesitatii unui GVERN MONDIAL de STANGA , solutie necesara si suficienta pentru rezolvarea ei . De asemenea apar in mass-media din ce in ce mai des reprezentanti ai masoneriei ce-si lauda formidabila organizatie piramidala . Iar unii dintre ei pluseaza si considera componente ale “ religiei “new age ca fiind obligatorii pentru o noua societate ...Unii dintre semenii nostrii ce ne conduc agreeaza ideea instaurarii unui regim global de tip nazist , dar din care este scos nationalismul si antisemitismul . Cu alte cuvinte , un soi de comunism anticrestin dar nonateu “ – cf. Saccsiv's Weblog.

⁴ -“3. FOARTE BIZARA ESTE MENTIONAREA (n.n.: în Strategia Na ional deAp rare – CSAT), PRINTRE PRIMELE, LA CATEGORIA RISCURI, A TERORISMULUI, RADICALISMULUI RELIGIOS SI PROPAGANDEI IN MEDIUL VIRTUAL . Pare pur si simplu un copy-paste dupa vreun document al Pentagonului sau al NATO-UE. Acum, sa ne gândim la realitate: unde, cand si cum s-a manifestat la noi in tara terorismul, radicalismul religios si propaganda (ce fel de propaganda?!) pe internet? Si daca nu s-au manifestat, dupa cum stim din observarea informatiilor provenite din surse deschise, atunci de ce sunt enumerate printre primele amenintari? SA INTELEGEM DE AICI CA OPINIILE EXPRIMATE IN MEDIUL VIRTUAL CARE NU CONVIN “SISTEMULUI” VOR FI INTERZISE PE MOTIV DE “SIGURANTA NATIONALA ”?” – cf. revista **R** zboi întru Cuvânt, art. STRATEGIA NA IONAL DE AP RARE – CSAT .

⁵ - “Dup dou decenii de capitalism, agricultura României poate hr ni doar un sfert din popula ia rii, în condi iile în care ar putea produce pentru 80 milioane de persoane. Este cel mai mare e ec al tranzi iei. Citi i de ce am ajuns din mândrul „grâna r al Europei” importator de mâncare într-o analiz capital.ro din seria ”România dup 20 de ani”.

România realizeaz doar 10% din poten ialul s u agricol i import aproape trei sferturi din necesarul intern de alimente. Din mare produc tor agricol, ar a noastr a ajuns s aib o agricultur de subzisten , care nu poate asigura hrana propriilor cet eni.

„În 20 de ani s-a reu it neutralizarea celui mai important factor competitiv al României – agricultura. De la o agricultur de suport s-a ajuns la una de subzisten . Agricultura este cel mai mare e ec al perioadei de tranzi ie”, spune analistul economic Mircea Co ea.

În ciuda faptului c ar putea hr ni 15% din popula ia Uniunii Europene, agricultorii români nu pot asigura alimentele de strict nece sitate decât pentru un sfert din popula ia României. Aceasta în condi iile în care poten ialul agricol al rii noastre ar permite asigurarea hranei pentru 80 milioane de persoane, iar UE are 500 de milioane de locuitor” – cf. cf. Saccsiv's Weblog.

...A AIZECEA ZI DE GREV A FOAMEI, A UNEI MARTIRE ROMÂNCE CONTEMPORANE, DASC L DE NA IUNE I DASC L DE MORAL AL NEAMULUI ROMÂNESC...!!!

... i ce dac , prin toat România acestor zile apocaliptice, OAMENII MOR DE FRIG...ÎN DRUM, DAR I...ÎN CASE?! (a se vedea cazurile de la Ia i, Vaslui, de la Vi eul de Sus... - ...tân rul de 19 ani, cu dizabilit i, din Centrul de Recuperare i Reabilitare, mort de pneumonie...etc. etc.).

gânditorul de la hamangia

A PATRA SCRISOARE „LA UN PRIETIN” : DESPRE „BOLI DE REVOLT ”

**DESPRE DISPARII DE VOIEVOZI SFINII, LUAII DE
FARMECUL CEL RĂU... DESPRE SENTIMENTUL LIPSEI
TAFETEI DE LUPT II DESPRE MÂNGĂIERI
DUHOVNICE TI, DESPRE CIUMA CUMPLITĂ A
MANELELOR II DESPRE VIITOARELE ÎNTĂRIRI DE LA
HRISTOS-DUMNEZEU...**

...Mulțumesc, din tot sufletul meu, pentru copleșitor de frumoasele dvs. cuvinte și încurajări!
...Dvs. spuneți despre mine că, odată ce **“am părăsîtruns în inimile românilor”** (ce mult m-ar bucura să fie a a, mîcar a mia-milioana parte!) - **“nu mîmai poate dîrâma nimeni”**...
Dar, tîi, există (pe lângă dușmanii mei umani... - ticloșii, trîdătorii, impostorii - care mîșcoală, în plin noapte sau în revîrsat de zi [dacă apucă să moșie un picuș!], cu telefoane mai optite, mai cu voce tare și ...”înjurătoare”...!) - da, mai există cineva care stăgata să mîdoboare: se numește “doamna” Moarte, o doamnă tare venerabilă, care-mi bate la ușă și la ferestre, tot mai des...
Drag frate întru Duh, frate **“de peste mări și ri”** - bolile strînsse într-o viață de om - și agravate, zi de zi, prin hîruală ticloșilor, prin stres, dar, mai cu seamă, **printr-o stare de revoltă continuă și exasperant de neputincioasă** - m-au ubrezit, atîta cîtă și un vînticel ceva mai “hot rît”, mîdoboar...
...Uitați, spre exemplu: m-am dus să -mi destînd nervii și -mi întîresc Duhul (torturat de un an întreg de necazuri, nîpaste și nedrepte și drăcești hîruiuri...), în Munții Bucovinei, în “matricea” mea - și am dat, și acolo, nu doar de puhoai de ape - ci, mai grav (profundă și persistentă grav!), de **urâte trîdări de glie și de Duh**: rzeșii lui tefan cel Mare au devenit nîte **ceretori cu pensuni**, după ce și-au vîndut (pe nimica toată !!!) pîgînilor (de toate soiurile: sectanți olandezi, suedezi, nemici etc. - dar și mafioșilor noștri ...”autohtoni”, îngheți și-i-ar pîmîntul...!) ocina strîmoasă, blazonul lor de Cavaleri ai Sfîntului Voievod!!! și, acum, pe ocina rzeșă, peste Munții Sfini, peste Pîraiele Sfînte și Înlîcrimate - cîlresc, sfîdîtor precum stegul desfîurat al Satanei - **DE PARC DUMNEZEU A MUNCIT ȘI FAC LUMEA ASTA NUMAI ÎN NUMAI PENTRU MAFIOȘII ÎN PENTRU CEI FĂRĂ CREDINĂ ÎN SUFLET!!! DE PARC DUMNEZEU A MUNCIT ȘI FAC LUMEA ASTA NUMAI ÎN NUMAI PENTRU MAFIOȘII ÎN PENTRU CEI FĂRĂ CREDINĂ ÎN SUFLET!!!**
- vilele mafioșilor și casele de rugăciune (nîte andramale oribile!) ale strîinilor de Duhul Pîmîntului!!! și asta, **DREPT ÎN PRAG DE ȘIH STRIE A VORONE ULUI**, de nu mai poate bietul și sfîntul sihastru, Pîrintele Cocan Cleopa, să -și mai înslujbească pentru Mîntuirea Neamului Românesc, din pricina urlătoarelor manele și a mugetelor “rock”...! (pentru că, da, în casele de rugăciune, se pare că asta e muzica plăcută aceluși Dumnezeu al lor, despre care nici nu voiesc să tire, pînă nu devine el mai puîn...satanic și ceva mai “silenios” și pînă ce nu -și determină “discipolii” să fie, mîcar, mai discreți...)
Pur și simplu, mîtrag spre groapă, aceste semne ale nemerniciei poporului meu, care îmi întoarce fața de la Dumnezeu, de la Sfinții Voievozi, de la propriul Duh și Suflet...
...Dar cine sîlupte, contra acestei situații de prăduire a rîi și de involuție a Duhului de Neam? Strîinii? Pîi, nu tîuștrîini europeni (și vecini!) care sîne iubească, de și numai pace am adus și numai bine am făcut, în toată istoria Europei - **Europă care ar fi fost TOTAL islamică, de-ar fi fluturat steagul Profetului pe Marea Moschee de la Lisabona!** - ...dacă n-ar fi existat JERTFA Sfinilor și Tarilor și Responsabililor cu Creștinătatea, Voievozi ai noștri medievale, dimpreună cu armile lor de arhangheli, cu norodul lor într-armat - **TOȘII, dispăruți, ca luați de un farmec rău, din manualele tîneretului nostru - acum, o turmă ...“turmentată”, complet rîtăcit /debusolat, care a pierdut aproape copleșit Lumina de Cîluzire a Lui Dumnezeu...!!!**
...Nu: **noi trebuie să luptăm!** Munții, apele, pîdurile - firete, vor lupta, **dar întru legea lor** - legea lor de mîni, de ape, de pîduri...
...Nu: **noi trebuie să luptăm!** Munții, apele, pîdurile - firete, vor lupta, **dar întru legea lor** - legea lor de mîni, de ape, de pîduri... - dar **NOI AVEM LEGEA NOSTRĂ DE OAMENI, DATĂ DE DUMNEZEU!** - deci, **întru această lege trebuie să luptăm!** Sînu acceptăm ticloșia, trîdarea, impostura etc. - dar nici pe ticloșii, trîdătorii etc.! Dar noi, tîia, “bîtrîni”, cînd ne vom culca, osteniți, în pîmînt... - oare vom avea parte de Urmași Luptători, vom avea, oare, discipoli, pentru

continuarea tafetei Luptei pentru Existența Purificată a Neamului Românesc? Nu știu...nu simt această potențială preluare de tafet – ...pentru că pipăniți te “mușchi suflați” prea slabi, prea lipsiți de vlagă. Credința în tine, la urmă, îi no tri...

...titi bine cum zice românul nostru vechi: "**Dumnezeu îmi dă, dar nu-î bag în-întraist!**" Dumnezeu ne-a dăruit Grădina Maicii Domnului (nu "**Land of Choice**", nu "**Explore the Carpathian Garden**", NU!) – **îmi noi ce am făcut din ea?** Am prădă-o – i-am pândărit-o – i-am maimărit-o – am ferfenitizat-o **DE TOT**, cînici nu se mai cunoaște Mîna Lui Dumnezeu, în ea!

...Munții, pînă la munte – după câte rele și neascultări dumnezeiești am făcut, după câte distrugerile Facerii Sfințelor Mîni ale Lui Dumnezeu – ...**cred că ar fi mai logic și perfect îndreptăți să ne scufunde pînă în cel mai mare adînc al iadului!!!**

...și, apoi, Dumnezeu s-a împalmă de altfel de "**capodopere ale Zilei așea**"...**infiniț mai luminoase și mai ascultătoare, decît acestea de-acum, care suntem, chipurile... noi!** Ptiu! ...și, apoi, Dumnezeu s-a împalmă de altfel de "**capodopere ale Zilei așea**"...**infiniț mai luminoase și mai ascultătoare, decît acestea de-acum, care suntem, chipurile... noi!**

...Pîntele Iustin Parvu (de la Mîna stirea Petru Vodă/Neam), ca și Pîntele Arsenie Papacioc (de la Mîna stirea Techirghiol), mîna mîngăie, prin zisa lor, precum că Hristos va întoarce acest popor spre Hristos, înapoi! – adică spre fața lui trans-istoric, de **Neam-al-Lui Dumnezeu**...Eu încerc să fac eforturi uriașe de Duh, să cred, să încerc să pînă viziuni despre acele binecuvîntate, viitoare vremuri ale re-luminării Neamului.

Încerc. Dar greu îmi mai este să îmi reușesc, cînd aud **manelele** "dăbălate", pînă pe ferestrele casei de rană cuminte, de la munte...nu mai zic de ferestrele casei de profesor universitar...după miezul nopților de..."**week end**"!

...Doare, tare mai doare!

...**Tembelismul manelelor**, care a înlocuit, aiuritor, **CEA MAI FRUMOASĂ ÎNSĂȘĂ, LUMINOASĂ ȘI VIGUROASĂ (...IAR NU TEMBEL-TÂNGUITOARE ÎNȚUNECOASĂ, CA STRECURAT ÎNȚRE GRĂȚILE DE PUNCĂRIE DE DREPT COMUN, PLIN ÎNȚI CU ÎGANI INFRACTORI, CU MĂRLANI ȘI GOLANI DE LA MAHALA!!!) - CEA MAI PROFUND SEMNIFICATIV MUZICA POPULARĂ DIN LUME!** Au îganii cu mult mai multă personalitate, forță de convingere, forță de **împunere a "gustului"** – decît românii – strănepoții celui mai vechi și sfînt și numeros neam european – **TRACII**?! Dacă este așa – înseamnă că poporul nostru a degenerat, în fibra sa, **CUMPLIT!** Să nădăduim că nu este definitiv...nu ireversibil...!!! Dacă este așa – înseamnă că poporul nostru a degenerat, în fibra sa, **CUMPLIT!** Să nădăduim că nu este definitiv...nu ireversibil...!!! **Să ne rugăm Lui Dumnezeu - SĂ NU FIE CEVA DEFINITIV ȘI IREVERSIBIL!** Pentru că, mai mult decît Cuvîntul – **MUZICA ascunde "seismograful" de Duh al unui popor: pentru că Muzica vine din cele mai adînci fîntîni ale ființei umane...unde încă năapucat să se facă "de Cuvînt" ...cărmas, încă, la stadiul de Lacrimă...Or, cît de soioasă și de "asfaltată" lacrimă ÎN TOTAL VLĂGUITOARE DE DUH! - este...MANEAUA!** și nu aparține, nici cum și de niciunde, Arheului Românesc!!! **CI ZONEI DE ÎNMLĂȚINARE ȘI CEDARE MORALĂ TOTALĂ, ZONEI INFRACȚIONALE!** Nu avem nicio scuză, în această privință!

...Cum nu au nici cei care au văzut trăsura, cu ochii în inima lor, și au acceptat-o, chiar cu bucurie dementă, neghioabă – parcă droga și, parcă posedă și de diavol!!!

Doamne, ajută acest popor, să se întoarcă la Duhul lui de Neam, ales de Dumnezeu! și, Doamne, cu Nesfârșit Milă Ta, ajută-ne să întrevădem, și noi, Mîntuirea întru Neam – spălarea poporului în Lumina Sfîntă a Neamului Transistoric!!!

...Ierta-mă, vîroș frumos, frate "**de peste mări și ri**", aceste momente de slăbiciune și de întristare ale sufletului meu...

Cu, mereu, aceeași preuire și dragoste frăească, întru Duh de Sfîntă Romînie,

Adrian BOTEZ

folclor românesc

PROVERBELE – ADEVARATE PERLE ALE FOLCLORULUI, OGLINDESC CARACTERELE NOASTRE IN VIATA PRACTICA DE ZI CU ZI!

“SPUNE-MI CU CINE TE IMPRIETENESTI, CA SA -TI SPUN CINE ESTI”.

Acesta este un proverb cu radacini stravechi, la zamizlit folclorul ca pe o perla a intelegiunii si acolo a ramas. L-au stratificat timpurile, generatiile de oameni, istoria, cultura, literatura, dar perla a ramas stralucind pana in ziua de azi, nedezmintandu -se: “Spune-mi cu cine te imprieteni ca sa-ti spun cine esti”. Adica: “S-a imprietenit cu banul”, “Raia piele murdara cauta”, “Adevarul si suferinta intotdeauna fac prietenie”, “Hotul cu mincinosul nu se vand, chiar de se cearta intre ei”. “S-a atins de bani necurati”, “S-a intalnit tusea cu junghiul”, “Petecul dupa sac”, “Iubirea iubire cauta”....deci o recunoastere reciproca intre cei de -o seama! “Cei ce se aseamana se aduna”. Apoi, cei legati de arte stau si mai inlantuiti proverbelor populare si oglinzilor acestora, fara alegere: personaje, scriitori, poeti, pictori, sculptori, muzicieni, pedagogi, preotimi, politicieni, editori, critici, cititori, -pe “virtual” sau pe “hartie”! Insa viata pare a fi un proverb! Sa ne imprietenim cu cei ce fac fapte bune, chiar daca ni se par a fi “prea destepti” sau “prea prosti”, fapta fiecaruia este reproducerea sufletului si caracterului fiecaruia!

“Spune-mi cu cine te imprieteni, ca sa -ti spun cine esti”.

CEAPA SI PATRUNJELUL

Se povesteste pana in ziua de azi, cum odat pe vremuri, tr ind in aceea i gr din i in bun vecin tate, Ceapa incepu a se lauda Patrunjelului despre familia sa aleas , “alium cepa”, care, la randul ei apar ine celei “Liliceae”. Apoi despre rubedeniile ei, prazul, usturoiul, shalotul, laleaua cea frumoasa , etc. etc. Cum Patrunjelul asculta linistit doar usor clatinandu -si frunzele sale ornate, ceapa continua povestirea sa cu multa mandrie! Eu sunt cea mai veche planta, zarzavatul cel cautat si folosit la bucatarii. Pana si filosofii lumii m-au cercetat, egiptenii antichi ma asemanau cu insasi Universul! Ei, ce zici Patrunjelule? O ceapa asa cum ma vezi, sunt simbol al marelui univers! De cand sunt indienii indieni si chinezii chinezi, eu sunt onorata si la bucataria lor.

“Bine, bine Ceapa, numai faptul ca stai langa mine in aceasta gradina frumoasa, este un semn bun pentru tine, de recunoasterea ce o ai la Gradinarul nostru, dar, se pare ca tu nu ma cunosti prea bine pe mine, ii raspunse patrunjelul. Apoi, uiti ca uneori esti atat de obraznica incat f aci oamenii sa lacrimizeze numai de se atinge de tine!

“Asculta Patrunjelule, sunt curioasa sa te cunosc, dar sa stii ca eu sunt si farmacist, iar cand ii fac pe oameni sa lacrimizeze, de fapt le spal ochii de praf si uscaciuni! Asa sa stii!”

“Daca tu esti o farmacist, ii raspunse patrunjelul, sa stii ca eu sunt un doctor!

Numele meu latin este “Petroselinum crispum”, traiesc si in piatra, am si eu rudenii nobile, numai sa-ti amintesc cateva mai de seama cum sunt: mararul, telina, leosteanul , morcovul, sfecla rosie, cu totii farmacisti licentiati! De mai multe mii de ani traiesc peste tot in lume, cresc si in piatra! Asa sa stii! Apoi eu sunt insasi leac de

vindecare pana si la muscaturile otravicioase ale scorpionilor. Sunt si sirop dulce c e intareste creierul oamenilor, frunzele mele curata rinichii si intareste inimile fiintelor!

Ma folosesc pana in ziua de azi toate popoarele mediteraniene, ale Pontului, ma au de bine si bucatariile engleze carora m-au daruit romanii cei antichi; ce sa mai zic de bucatariile francezilor si ale grecilor! In tara acestui Gradinar ce ne uda acum radacinile si ne aseaza in aceasta povestire, am existat dintotdeauna dupa cat imi aduc aminte!”

“Hai, mai taci din gura se incrunta ceapa, caci uite iar vine sa n e ude cu apa, ca sa crestem bine si folositoare!

OAMENI CU “ALBEA PE OCHI”

În folclorul românesc se zice, mai în gluma mai în serios, despre acei oameni care nu vad bine sau nu înțeleg prea bine lucrurile din jur, că au “albeata pe ochi”.

Vorbind cu respect, aceasta albeata pe ochi în înțeles medical ar fi o cataractă, un glaucom, ce poate apărea ca urmare a expunerii ochilor prea mult razelor puternice la soare, la suduri, la vanturi, s.a.m.d. Acest leucom se manifestă ca o pată albă apărută pe corneea, și poate duce la orbire parțială sau totală. Acestui leucom i se zice popular “albeata”.

Dar, în expresia folclorului nostru popular, metaforic, aceasta “albeata pe ochi” poate să apară și atunci când omul privește prea mult la strălucirea aurului, adică a banului! Asadar, se zice că unii când vad banii cei lucioși fac “albeata la ochi”. Din acest moment lucrurile se complică, deoarece această albeata face umbră pe creier de se pierde judecata cea bună a omului atins de că este fel de boală. Banul își are valoarea lui, e bun și foarte bun când e câștigat cu adevăr și trudă! Când însă banul face “albeata”, atunci are o anumită definiție, așezată de veacuri în folcloristica popoarelor: “a fi ochiul dracului”, adică ban dorit fără trudă și muncă! Zona vânzătorilor de Neam!

De când e lumea lume, această “albeata pe ochi” a orbit pe mulți, fie învățați, fie hoți, faraoni sau regi, pedagogi deveniți demagogi, poeți sau profeti; istoria și preistoria omenească ne dă multe exemple din timpuri și spații. Dar cea mai nefastă cale batătorită de acești oameni cu “albeata pe ochi” a fost aceea a nu înțelege suprematia sufletului, a chemărilor divine cel străbat, și asta până în ziua de azi!

Pentru bani se vinde originea, sufletul, istoria.

Nu ași fi început această relatare dacă nu aveam propriul meu indemn și curiozitate, curiozitatea autodidactului interesat să cunoască, dar dezinteresat să dea lecții, mai ales unora cu multe studii gata făcute, puși pe funcții la care nu mai poți ajunge, desigur pe umerii tăi stau!”

Aminteam aici mai sus de suprematia sufletului nostru, de chemările divine interioare, dar pe care acei cu “albeata asta pe ochi” nu și le iau în seamă.

Vrem să respingem existența lui Dumnezeu, aducând motivele vremilor și credințele străvechi, pagane sau nepagane, dar despre care se spune că au avut zeitățile lor, pe care omenirea le copiaza și azi, că niste înapoiți ce suntem, mai ales noi, românii! Uite, îmi vine în minte vorba lui Ion Ghinoiu, o mulțime care a muncit o viață întreagă la cartea sa, Atlasul Etnografic Românesc, de a încerca să gândească și altfel, dar, cu responsabilitate! “Înteptul din America” Alexandru Nemoianu, ne mai spune despre tradiția Neamului nostru românesc, că, “e scrisă în noi, în ființa noastră”. Istoricul Napoleon Savescu regăsește istoria noastră în Geneza biblică, regretatul Prof.dr.Artur Silvestri mai vorbește despre acea tainică Românie, care are un Dumnezeu protector! Atunci de ce să nu gândească și altfel? Să gândească! Dar nu proteste!

Fără umbră pe creier și albeata pe ochi, fiindcă nu mi-am oprit privirea asupra argintilor lucioși ai nimanui, am în fața mea o carte despre vremile străvechi, “Ramses - The Lady of Abu Simbel” a autorului Cristian Jacq, publicată în Marea Britanie, 1998, în care carte la pagina 128, faraonul Ramses de Great, cel care ieșise victorios în luptele cu imperiul Hititilor și al Canaanitilor, spune: “When love shines over the people, it offers them more happiness than any amount of wealth”. (Când iubirea strălucește peste oameni, aceasta le oferă mai multă fericire decât toată averea). **Oare, nu despre puterea iubirii ne-a învățat Iisus Hristos?** Oare nu același **Dumnezeu** există și atunci, chiar dacă Ramses era păgân? **Denumirile** sub care omenirea a perceput/percepe Divinitatea, nu are însemnătate, eventual una relativă!

Luptele religioase nu sunt noi, după cum nici interesele politice, acestea devin altoiri cu finete inserate scopului, și tocmai aici nedându-se atenție rătăcirii sufletului omenesc. Deci, ce e rău oare în multimea zeităților Panteoanelor antice? Fie dacice, egiptene, grecești sau romane când, iată, despre însemnătatea iubirii vorbesc, și, încă despre înălțimea acestora. Când ajunseseră orasele antice, familiile bogate, așă alege până și zeii lor proprii, până la zeii familiei, s.a.m.d., nu face diferență mare de practicile zilei de azi, când sfășiem Biserica lui Hristos, în atâtea părți și mulțimi de secte, încât se duce pe aceeași cale a rătăcirilor multimea omenească!

Semnele vremurilor de azi, pentru cine vrea să privească adevărul așa cum este, ne vorbesc limpede despre acel Creator Divin și vesnic, numit de fiecare Neam în Limba proprie, dar fiind **originea** tuturor! Doar numai că oamenii s-au năruit, și se năruiesc, creându-și maririle pe averi nu pe iubire! Orbiti de aur și lux, regii și învățații Neamurilor s-au considerat ei înșiși zei, pretinzând până și aceea că datorită lor răsare soarele! Acești oameni antici sau moderni, ce nesocoteau/nesocotesc iubirea, atrași de aurul lucios, spune proverbul, fac “**albea pe ochi**”!

poeme... ”neo- mitologice”

MITOPOEMA CARPATHICA

Lui Emin

Ardeal ploios pe clopote de piatră
îi zei uita îîmp durind coline
Te-au plîsmuit din dogma idolatră
Prin basmul cu „a fost ca niciodată”
Milenii dunăreano- carpatine
Spart Soare de-andezit, zeiesc altar
La zeul pîstorind stelere turme
În munții tîi uitatul sanctuar
Cascade povestesc crepuscular
Urieșe eonul cel barbar
Tîinii legendarului Tartar
Ce-au vîioscolit Sîmîna Lor, solar
Originar incestul cel din urme ...
Ai Dăinei - Dochii, neîmpietrite turme ?)
Din Aina Daina Logostea îi Sor
Pece îi gemelare, prins -n Hor ...

În Timp-Netimp rîzînd la ce mai sap
Doveditori ai tezelor, o mie,
Memoria ce-n straturi oarbe scap
Filonul cel îngreunat sub glie
Tezaur, stînsul Soare-n obîrîie
Cu itul cel de fulger din stihie
Pecetluit la zei îi Apa Vie
În cuib de-obsidian ca sîi învie
Cereasca, prin trîdarea Lor, frîie,
îi rîmuroasa noastră semîie
Tu, Lacrimă ce-n mine cînt ! Fie
Duratei noastre Dor de-nveîie
De rîuri plîns etern zeiască nebunie
Doar oameni fiind, sîi dîinuim..

Nu îie
Cuvîntul ce prin Visul Lumii scrie
Spirala nemuririi lor, din Ap ...
Primordia ca hartă neschimbat
Nu o au stîns-o -n dăine- doine nimeni,
Nici Troglodi îi-n veacuri ipochimeni
Genomul sacru-n basm cu „, niciodată”
Soare adînc, pulsa îie neschimbat
Cum pe orbite electronii -himeni
Logos strîpuns rîsune-n mine, îat !
La ce prin oarbe stigme surd ecoul
Sîi îi repete pîstoresc blestemul
îi -al îar îi alung rîi-n mit totemul
Ca jertfă -ntru zidire ?

Rîsucite

Fecioare-n basm gravide ca-n smintite,
De ertice religii, pervertite
Stigma lui Cain, nomadul cel cu blidul
Întîns la jafă fîarnic...Fratricidul
Pe care Elohim – *a se divide* ?-
L-a legiuit iertînd astral-Golemul?
Voi, munîi în sus îi munîi interiori !
Cuibare-ale-nstela ilor, sanctuare
Unde cu fruntea-ngenunchind Ne doare
Gîndirea dintre lumi, Cea Rotitoare,
Sub Inima- Femeie Lună - Soare!

Damnat sîi -mi dîinui rostul omenesc
De la-nceput pluralul ezoteric
În foamea de lumină întuneric
Orgasmului, mister dumnezeiesc!
La ce ? Metamorfoza-n sacrificiu
De sine Legea pururi doritoare
Sîi -nvie ciclic tot ce-n via îmoare
Au unde- Adevărul ? În neîtiință ,
Purtînd îi a Naturii suferință
îi-a Cerurilor mute Întrebare ?
Netimp suicidar ! Din increate
Roi de Nebuloase, zei îi zee
Naos purtat pe umeri ! Chivot, poate,
Ascuns vîzut! Cenzură sub lîcate
Fractalic îi anume repetate
Prin paideume ! ? Limbă ce se zbate
Captiv -n clopot ! Oarbă libertate!
Nici moartea uit ! Sunt în mine -mi toate
Din strîpîrin îi parabole-alungate
Din ce-a rîmas Nemilei Cuiva, Fratre?
Zidita-n Vis grîdină , subcetate
A geloziei (din iubire, poate ...)
Splendoarea prea- divinelor pîcate ?
Gheîari, potopuri îi pîrjol prin hume
Sîi mîna a cui? Primordialei Mume
Sîi o-mpîrim ca zestre între Lume ?
Mitocondrie? Partenogeneze ?
Geniul nefiin ei? Foamea îi Nesaîiul
Legii iubirii? Empatia- Spaîiul
Doar Pulver sumum, plînsu-ne-a Hora îi!
Ci ardem ca LuminăVii solști îi
Cu dor de Echinox...Prin superști îi
Nici moartea uit ...Rabdă Megali îi
Cu frunîi sub scrise astre-, Întrezîri îi!

Sem n tori de om... V-a teapt , mu i!
Din Noi r sun sâmburi net cu i...
Ce-a fost mai fi-va...Suntem zei descul i,
Tr da i, copii din flori, Hristo i în sus
R s ritori din fiecă Apus...
Fecioara lumii, cugetul, Sophia,

Rena te prin Cunoa teri, semin ia !

Interstelar surâsul e-al Gândirii
Memoria semin ei, spicul Firii...
Cel num rat Cunun fiind, de raze !
i-n spice Focul, din Apocastaze...

MITOPOETICA

Song unei silfide

Eram schior la rmul M rii care
Talazuri aurii zvâcneau cântând
Îngenunchind cu fruntea grea de soare
Cuget în sus trezitu-m-am fiind

Acolo-n estuarele furtunii
Nici om, nici zeu, al St rii de Necum,
P rea c -ngreunat de luciul lunii
Veneam dinspre p dure ca un drum

Din gând c zut, ca ireal parte
Un gol fl mând încremeni-n cuvânt
„ Aici uitarea vindec de moarte
Muntele t u e-n pântecul meu sfânt”...

Marele Fulger din trup luând din senin
Str luminând splendori nemaiv zute
Îmi a ternu melodios i lin
R coarea-i de lumini pe dulci volute

Din r murirea lui curgeau cântând
mari roiuri se roteau cum galatee
Râzând cristale r muros curgând
Luminile cu bra e de femeie

De energii sunând i chem toare
Rostogolit pe chakrele lichide
Silful primi botezul de-ncarnare
Îngem natei, dornice silfide

P ream visa i acolo, dublu trup
Mu când s rutul ca botez al Firii
Pieri de sine nelumescul stup
Ne altoi orgasmul d ruirii

„ Nor al splendorii mele, fruct pr dat
Prin d ruire-nnoitor s -mi fie
Okeanos spre limanuri alungat
Restituind tr darea i se-mbie „!

i m-am trezit i-mi suspinau zefirii:
„Zbura i ca jum t i împreunate
A suporta durerea m rginirii -
Verb androgin gravid de sine-n toate
Nocturnul curcubeu pulsând se zbate
Zidind împreunate m n stiri” ...

Sfânt muntele cre tea, cu noi în spate.

„Vuiet râzând ! Str fulgerate rune!
Coboare fream t sacru din str bune,
Stelare zvonuri, tot ce-i viu, r sune !”

... Nor al splendorii mele! Fruct pr dat
Prin d ruire,-înnoitor s -mi fie
Okeanos spre liman te-a alungat :
Restituind tr darea i se-mbie „!

Eugen EVU, Hunedoara/ROMÂNIA

autori uita i/minimaliza i, texte rememorate: AZI:

**TUDOR ARGHEZI (130 de ani de la na tere:
1880-2010)**

TUDOR ARGHEZI (n. 21 mai 1880, Bucure ti - d. 14 iulie 1967) a fost un scriitor român cunoscut pentru contribu ia sa la dezvoltarea liricii române ti sub influen a baudelairianismului. Opera sa poetic , de o originalitate exemplar , reprezint o a lt vârst marcant a literaturii române. A scris, între altele, teatru, proz (notabile fiind romanele *Cimitirul Buna Vestire* i *Ochii Maicii Domnului*), pamflete, precum i literatur pentru copii. A fost printre autorii cei mai contesta i din întreaga literatur

român . Numele s u adev rat este **Ion N. Theodorescu**, iar pseudonimul s u, Arghezi, provine, explic însu i scriitorul, din *Argesis* - vechiul nume al Arge ului. Ovid S. Crohm Iniceanu propunea în studiul consacrat operei poetului din *Istoria literaturii române între cele dou r zboaie mondiale* o alt explica ie, pseudonimul ar proveni din unirea numelor a doi celebri eretici, Arie i Geza. Arghezi este unul dintre autorii canonici din literatura român

BIOGRAFIE

PRIMII ANI

S-a n scut pe data de 21 mai 1880 la Bucure ti, în strada rani nr. 46. Este fiul lui Noe Theodorescu i al Mariei. Între 1887 i 1891 a fost elev al colii primare „Petrache Poenaru” sub îndrumarea primului s u dasc l, Nicolae Abramescu. Între 1891 i 1896 urmeaz cursurile gimnaziului "Dimitrie Cantemir" i apoi pe cele ale liceului "Sfântul Sava" din Bucure ti. De la vârsta de 11 ani, din cauza situa iei familiale, este nevoit s se între in singur, dând medita ii.

Anul 1896 este anul debutului sau literar. La 30 iunie public în ziarul "Liga Ortodox ", condus de Alexandru Macedonski, poezia "Tat l meu", semnat I.N. Theodorescu. La cenaclul lui Macedonski îl va cunoaste pe Grigore Pisculescu (Gala Galaction), cu care va r mâne prie ten apropiat. Între 1897 i 1899 public versuri i poeme în proz la "Revista Modern " i "Via a nou " pe care le semneaz pentru prima oar cu pseudonimul Ion Th. Arghezi. Întrerupe studiile i se angajeaz , în urma unui examen de chimie, ca laborant la fabrica de z h r Chitila.

Tudor Arghezi a debutat în anul 1896, publicând versuri în revista *Liga Ortodox* , condus de Alexandru Macedonski cu pseudonimul "Ion Theo" . La scurt timp de la debut, Macedonski afirma despre tân rul poet:

"Acest tân r, la o vârst când eu gând veam versul, rupe cu o cutezan f r margini, dar pân ast zi coronat de cel mai str lucit succes, cu toat tehnica versific rii, cu toate banalit ile de imagini i idei, ce mult vreme au fost socotite, la noi i in str in tate, ca o culme a poeziei i a artei."^[1]

A fost un admirator al simbolismului i a altor curente apar in toare (cum ar fi Secesiunea vienez) polemizând în articolele vremii cu George Panu de la *Junimea* asupra atitudinii critice a celui din urm privind Literatura modernist .^[2] La 19 ani a intrat la m n stirea Cernica, unde a stat patru ani, pân în anul 1904. În 1904, a publicat împreun cu Vasile Demetrius o revist proprie, *Linia Dreapt* , care a încetat s mai apar dup doar cinci numere.^[3] Arghezi, Gala Galaction i Demetrius au fost lega i printr-o strâns prietenie, cum reiese din m rturisirea fiicei lui Demetrius, artista i nuvelista Lucia Demetrius.^[4]

În romanele sale poetul a m rturisit c nu era foarte atras de cariera de c lugar, c ci autorul ciclului Psalmilor era un eretic i nu un spirit mistic. A recurs la acest refugiu mai mult din comoditate, unul din unchii s i fiind un înalt ierarh al Bisericii Ortodoxe Române . În romanul Cimitirul Buna Vestire a parodiat cu sarcasm lumea monahal .

În 1905 a început un ir de c l torii în str inatate, deoarece la 30 ianuarie 1905 Constan a Zissu a dat na tere lui Eli Lotar, primul copil al lui Tudor Arghezi. Mama copilului, profesoar , a fost nevoit s - i ascund maternitatea i s - i lase fiul la Paris, în grija unei doici. Îngrijorat, Arghezi s-a hot rât s plece la Paris unde a stat pu in timp, apoi s-a mutat la Fribourg, unde a scris poezii i a participat la cursurile Universit ii Fribourg, dar nu a fost mul umit de puternicul accent catolic al acesteia. S-a mutat la Geneva, unde a scris poezii, a asistat la cursurile Universit ii i, ca s - i câştige existen a, a lucrat în atelierul unui bijutier.^[5]

În acel timp, datorit criticismului s u referitor la represiunea mi c rii r ne ti, a fost inut sub supraveghere de autorit ile elve iene.

În 1909 a vizitat Italia.

PERIOADA ANILOR 1910

S-a reîntors în România în 1910, i a publicat lucrări în *Via a Româneasc*, *Teatru*, *Rampa*, i în revistele lui N. D. Cocea *Facla* i *Via a Social*, dar i în revista *Cronica* în colaborare cu Gala Galaction; s-a aflat într-o perioadă în care a avut o activitate literară prolifică, scriind versuri, pamflete politice i articole polemice cu care i-a câștigat notorietatea în cercurile teatrale, politice i literare ale vremii.^[6] Cocea a contribuit la succesul lui Arghezi, publicând unul din primele poeme ale poetului, *Rugă de seară*.^[7]

În această perioadă, Arghezi a devenit un critic de artă valoros i a luat apărarea pictorului Ștefan Luchian care suferea de scleroză multiplă i era acuzat de fraudă (din cauza suspiciunii că nu ar mai putea picta, dar ar permite ca lucrările altora să fie semnate cu numele său)^[8]

Era prezent cu regularitate la Kübler Café din București unde s-a format un cerc de artiști i intelectuali boemi care îi includea pe scriitorii Ion Minulescu, Liviu Rebreanu, Eugen Lovinescu, Victor Eftimiu, Mihail Sorbul i Corneliu Moldovanu, dar i pe pictorii Iosif Iser, Alexandru Satmari, Jean Alexandru Steriadi, compozitorul Alfons Castaldi, i pe colecționarul de artă Krikor Zambaccian.^[9] Conform lui Zambaccian, Arghezi a putut fi văzut mai rar la celălalt loc de întâlnire, Casa Capșa.^[10] În această perioadă era i un asociat al omului politic i colecționarului de artă Alexandru Bogdan-Pitești, i lua parte în mod regulat, împreună cu Galaction, Cocea, Minulescu, Adrian Maniu i alți artiști plastici, la cercul creat de Maniu de la Lătirbei-Vodă, lângă Parcul Cișmigiu.^[11] A scris i un poem dedicat lui Bogdan-Pitești.^[12]

INTERBELICUL

După izbucnirea primului război mondial, Arghezi a scris articole împotriva taberei politice conduse de partidul național liberal i de grupul de susținători ai lui Take Ionescu, care doreau ca România să intre în război alături de puterile Antantei (ca o încercare de a cuceri Transilvania de la Austro-Ungaria); a fost un susținător al unirii Basarabiei Vechiului Regat i detesta alianța implicită cu Rusia Imperială.^[13]

În timpul realizării României Mari mai exact în perioada 1918 - 1919 e închis un an, împreună cu 11 ziaristi i scriitori (între care i Ioan Slavici), la penitenciarul Văcărești, acuzat de trădare, deoarece colaborase cu autoritățile germane de ocupație. În 1927 apare cu mare întârziere prima sa carte de poezii "Cuvinte potrivite", iar un an mai târziu tot sub direcția sa, apare ziarul "Bilete de papagal". În anul 1927 îi apare volumul de versuri - cu titlu semnificativ - Cuvinte potrivite. După această dată, Tudor Arghezi va publica mai multe volume de versuri, romane, nenumărate articole. Va impune în literatura română ca specie literară tableta. În 1929 publică prima sa carte de proză, "Icoane de lemn". În 1931 va publica placheta de versuri "Flori de mucigăi" legată, ca i "Poarta neagră", de anii de detenție. Tot acum, pentru copii, publică volumul în proză "Cartea cu jucării", inaugurând o direcție secundară în creația scriitorului, ce va continua, mai apoi, cu poemele scrise de copii: "Cântec de adormit Mitzura", "Buruieni", "Mărioare", "Prisaca", "Zdreanță" s.a. Manualele școlare cuprind multe creații ale sale destinate copiilor din toată lumea. În 1934 publică romanul "Ochii Maicii Domnului", tema principală fiind dragostea maternă i devotamentul filial. Continuă să scrie poeme i în 1935 publică volumul "Versuri de seară". În 1936 apare "Cimitirul Buna-Vestire", roman, dar care poartă subtitlul "poem". În 1942 vede lumina tiparului romanul "Lina", de fapt un lung poem în proză. În 1943, sub genericul "Bilete de papagal" (ziarul "Informația zilei") publică îndeosebi pamflete usturoase, pentru care e cercetat de poliție. La 30 septembrie, apare pamfletul "Baroane", în care îl atacă pe ambasadorul german von Kilinger^[14]. Ziarul e imediat confiscat, scriitorul e închis la București i în lagărul de la Tg. Jiu. Va fi eliberat un an mai târziu.

INTERDICȚII ȘI REABILITĂRI

În 1948 apare în ziarul PCR Scânteia, în patru episoade consecutive, celebrul articol al lui Sorin Toma, fiul poetului proletcultist A. Toma, intitulat "Poezia putrefacției sau putrefacția poeziei", în care, printre altele, acuzând pestilențialul poetic al lui Tudor Arghezi, autorul sancționează un "urât mirositor vocabular". Articolul se încheie cu o veritabilă amenințare cu moartea. Scriitorul va fi interzis imediat după publicarea acestuia și se retrage din viaa publică în consecință a lui de la Mărișor unde supraviețuiește din vânzarea cirelor.

În perioada 1952 - 1967 poetul va fi "reabilitat" treptat, la sugestia lui Gheorghe Gheorghiu Dej, este distins cu premii și titluri, ales membru al Academiei Române, scriitor ca poet național la 80 și 85 de ani. S-a bucurat de mari avantaje în regimul comunist, ca și Mihail Sadoveanu, colaborând cu autoritățile și scriind poezii sociale pe placul acestora. Publică poemul "1907 - peizaje", "Cântare omului", "Stihuri pestrițe", "Poeme noi", "Cu bastonul prin București". În 1967, poetul moare, fiind înmormântat, alături de Paraschiva, soția sa, în grădina casei din Str. Mărișor, cu funeralii naționale. Casa a rămas până astăzi muzeu, fiind meninută de fiica sa, Mitzura Arghezi.

PUBLICISTUL

La vârsta de 16 ani debutează în "Liga ortodoxă" a lui Alexandru Macedonski, sub semnătura Ion Theo. Până în 1910 -când a început să conducă sau să editeze el însuși reviste și ziare cum sunt: "Cronica", "Cuget românesc", "Naștrea", "Bilete de papagal" - publică la mai multe periodice ale vremii: "Revista modernă", "Via nouă", "Facla", "Via românească" etc..

PREMII ȘI DISTINCȚII

Pentru activitatea sa remarcabilă în literatură primește prima oară în 1936, la egalitate cu George Bacovia și a doua oară în anul 1946, Premiul Național de poezie. În anul 1955 este ales membru al Academiei Române, este distins cu numeroase titluri și premii iar în anul 1965 primește Premiul Internațional **Johann Gottfried von Herder** (a se vedea premiul Herder); este scriitor cu prilejul zilelor de naștere la 80 și, respectiv, 85 de ani ca poet național.

OPERE

- *Cuvinte potrivite*, poezii, 1927
- *Icoane de lemn*, tablete, 1929
- *Poarta neagră*, tablete, 1930
- *Flori de mucigai*, poezii, 1931
- *Tablete din țara de Kuty*, povestiri swiftiene, 1933
- *Ochii Maicii Domnului*, 1934
- *Critică de seară*, poezii, 1935
- *Căminul Buna-Vestire*, roman parabolic, 1934
- *Versuri*, 1936
- *Ce-ai cu mine vântule?*, 1937
- *Lina*, roman, 1942
- *Eminescu*, studiu critic, 1943
- *Versuri alese*, 1946
- *Bilete de papagal*, 1946
- *Prisaca*, 1948, poeme pentru copii
- *1907-Peizaje*, 1955
- *Pagini din trecut*, publicistică, 1955
- *Cântare omului*, 1955
- *Frunze*, 1961

- *Poeme noi*, 1963
- *Caden e*, 1964
- *Silabe*, 1965
- *R zle e*, 1965
- *Versuri lungi*, 1965
- *Ritmuri*, 1966
- *Litanii*, 1967
- *Noaptea*, 1967.

F T FRUMOS

Unde-a plecat, călare, Făt-Frumos,
De nu se mai zăre te nicăierea,
Oricât i-ar pune soarele puterea,
Oricât s-ar pogorî luna de jos?

Mun îi pustii, cu piscurile cată
Măhni îi, din cer, în valea de granit,
Ca să-l mai vadă, cel pu în o dată,
Viu dacă-i viu, sau mort de-o fi murit.

Cântecul lui, de care ara toată
Era învăluită ca-ntr-un vis,
De sta i ochiul oimilor închis
În ascultare, s-a oprit deodată.

S-a rupt din codri, s-a pierdut din es
i, goală ca de suflet, tristă, ara
Nu mai găseste parecă-n eles.
De ce e ziuă i se lasă seara.

Fluierul lui cânta i-n cingătoare,
i zeci de sate albe, fermecate,
Cu sute de feciori i de fecioare,
Îl ascultau doinind pe înnoptate.

Se de teptau cu doina lui în zori,
Se-ndrăgosteau la cântecele sale
i se sim eau logodnicii usori
i mai frumo i, călcând în iarba moale.

Împrietenit cu cerbii i mistre îi
i nins cu fluturi jucători în cete,
Jivinele-l priveau ca ni te fete
i cu sfiala dulce-a tinere îi.

Unde-a plecat că n-are nimeni tire
Fătul-Frumos, cu negre plete grele,
Cu ochi alba tri, plini ca de mărgelă,
i cu sprânceana-n jurul lor sub ire?

A coborât din mun i, pe stânci, călare,
i patru nopti a scăpărat pământul,
De subt copitele nerăbdătoare
Ce s-au luptat cu cremenea i vântul.

i luându- i fluier, însă i secure,
i arme grele, -n mâna lui u oare,
Trecu, ca o săgeată prin pădure,
i ca un fulger purtător de soare.

El străbătu întreaga ară,
Iar Dunărea nevrând să-i facă loc
O spintecă, sburdând, pe la mijloc
Cu pieptu-n unde i cu coifu-afară

i s-ar fi zis că negrul armăsar,
Cu nările suflând la fa a apei,
Pe Dumnezeu îl duce, sau măcar,
Pe un trimis al lui Traian i-al Papei.

Neamul ursuz din ârmul de sub lună,
Neam trist, urât, i hâd i sângeros,
Amenin ase doinele lui Făt-Frumos,
Mândria lui i voia lui cea bună.

Iar Făt-Frumos, oprindu-se din cânt
Sim îi, din sânge, flăcări că se-adună,
i-n glas, în vorbe, -n pâine i pământ,
Dogoarea cerului străbună.

i o lumină nouă-n via a lui,
i o chemare din Tării i noapte -
i-n toate glasul nu tia al cui,
i un îndemn de semne i de oapte

Nemai tiute, nemaiîncercate
Ce se iscau i se topeau în salbe,
Că lua vâzduhul chipuri aripate
i se-ngro au într-însul for e albe.

Se ridicau talaze mari de mare,
Frunza suna ca zalele, i-o zare
Era ca o tîpsie izbită de săge i.
Murmur de fier i uier de urale,
Într-o urzire crâncenă de vie i,
De lănci împiedecate în zăbale.

Acum s-a dus dusmanul să-l răpuie:

Ori să-l înece-n sânge i-n vâltoare,
Ori bezna lui zidită să descuie -
În stare i de milă, dar i de necru are -

Cum va voi, căci vrednicul urma
Al lui tefan i epeș împreună,
Ridică i altare din stei pentru vrăjma ,

Dar i epoaie-nalte, cu pro âpirea bună.

Tu, ară, -a teaptă cântecele iar
Să se strecoare-n ramuri lini tit,
Din răsăritul mare-n asfin it,
De la hotar până-n hotar.

CALIGULA

Dorm în umbr leg nate lebezile -n puf de und ,
Cuiburi albe, perini albe, printre stele furnicar.
Câte-o stea însingurat cat -n aripi s se-ascund
Cîă-o leb d - i îndreapt capul, ca un nenufar.

De pe pod, la miezul nop ii, le arunc mîna bun
Pâinea, ce nutre te truda i trude te vis torii.
Măini, l sa i-le fl mînde s se-acopere cu lun ;
Lebezi, a teptati ca pâinea s v-o dea
sem n torii.

Stea cu stea pe-ntinsul undei lini tite pun cle tar
i printr-însul zugr vite lebedele par i luna.
Plângeri de viori i fluier cad în lac m rg ritar
i se-aud din dep rtare lovind unda câte una.

În palatele aprinse, cu balcoane i unghere.
Liturgia bog iei are i-ast -sear loc.
Cine-a scris, în ce odaie, f r pat i f r foc,

Imnul sta de izbând , de iubire i durere?

Folosi i-v de cântec, de lumin si de tai n ,
Cupe omene ti de goluri, pline-n via câte-o
clip .
i cenu a prin v paie se-nve mânt cu o hain
i g se te ca s cad înapoi, un fulg de -arip .

Cântecul, lumina, taina, unda, - ntinsurile-
albastre,
Noi le inem, noi le strângem, cei c zniti, urâ i i
goi.
Temeliile veciei orice-a i face-s ale noastre.
Voi, întoarce i-v veseli i sl vi i, întru noroi.

medita ii asupra unor c r i i asupra unor oameni

TRIPLU EVENIMENT EDITORIAL

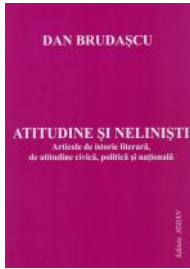
Dup ce a publicat peste 90 de c r i (dic ionare, biografii, poezii, traduceri din literatura universal), Dan Bruda cu revine, de curând, cu aceea i pasiune, dar la fel de bine documentat, cu trei apari ii editoriale, în ciuda dificult ilor financiare ale vremurilor de azi. Dou dintre acestea sunt reedit ri cu substan iale complet ri i ad ugiri fa

de primele edi ii.

Consecvent preocup rilor sale lexicografice, el se angajeaz probându - i indubitabil competen a, la un nou proiect: reeditarea unui extrem de incitant i util *Dic ionar englez-român pentru personalul medical*⁴⁷. Beneficiind de aportul i sprijinul unui prestigios corp de consultan i tiin ifici, dintre care numero i dasc li ai Universit ii de Medicin i Farmacie Iuliu Ha ieganu din Cluj-Napoca, Dan Bruda cu ofer

⁴⁷ BRUDA CU, Dan, *Dic ionar englez-român pentru personalul medical*, Ed. Sedan, 2010. Men ion m c prima apari ie a prezentei c r i a fost editat tot la Editura Sedan în anul 2008. (BRUDA CU, Dan, *Dic ionar englez-român pentru personalul medical*, Ed. Sedan, 2008).

personalului medical un dicționar cu peste 70.000 de cuvinte, termeni și expresii de strict specialitate, din toate domeniile de bază ale științelor medicale. Dicționarul se adresează, deopotrivă, traducătorilor profesioniști sau cercetătorilor științifici, medicilor și personalului medical, dar mai ales studenților și cadrelor didactice de la medicină, farmacie, stomatologie, kinetoterapie și educație fizică din întreaga țară.

Credem că, mai ales acum, când este în plină desfășurare un veritabil exod de medici și cadre universitare peste hotarele țării, un astfel de dicționar este un instrument esențial și necesar întru realizarea dialogului între aceștia și viitorii lor pacienți din spațiul anglo-saxon, îndeosebi.

A doua lucrare, tot o reeditare, este cea intitulată *Pagini ungare*⁴⁸. Față de prima ediție, cartea aduce noi și importante contribuții la cunoașterea și aprofundarea studiului privind raporturile multi-seculare în domeniul politic sau cultural - științific dintre români și maghiari. Autorul a revizuit fiecare dintre capitolele primei ediții, adăugând o multitudine de informații noi, în marea lor majoritate inedite pentru cititorii români de azi, completând cu sute de note de subsol date definitorii și esențiale. În opinia noastră, autorul a dezvoltat substanțial capitolul despre *România din Ungaria*, domeniu în care – spunem noi – a realizat poate cea mai amplă și obiectivă abordare din câte se cunosc. În acest scop, Dan Brudăcu a folosit o mare diversitate de surse de informații, inclusiv autori occidentali sau maghiari pe care, însă, îi comentează și prezintă dintr-o perspectivă critică, urmărind exclusiv decelarea adevărului⁴⁹.

La fel, autorul aduce substanțiale îmbunătățiri și capitolului consacrat *Preludiilor și craturilor români din secolele al XII-lea - al XVI-lea* subliniind rolul excepțional jucat de nobilimea de origine română, ocupantă și de înțoarcere a celor mai importante părgării și demnități în statul maghiar, pe plan politic, militar, administrativ sau religios, până târziu, în secolul al XVI-lea⁵⁰.

Față de ediția anterioară lucrării, care conținea un singur articol consacrat marelui poet maghiar ardelean Ady Endre, una din cele mai remarcabile personalități ale poeziei ungurești și universale din secolul XX, în această ediție, Dan Brudăcu mai introduce un extrem de documentat studiu consacrat *iubirilor poetului maghiar*. În majoritatea lor, datele acestui studiu sunt inedite pentru cititorii români de astăzi.

Ne-a reînnoit, totodată, atenția și amplul său studiu de literatură comparată, consacrat raporturilor, în plan estetic-literar, dintre poezia eminesciană și cea a numeroșilor poeți maghiari cu care a fost comparat de-a lungul timpului. Cu obiectivitate, responsabilitate și vâdită competență⁵¹, autorul subliniază elementele de asemănare dar și diferențele, totodată, atrăgând atenția asupra interpretărilor exagerate sau tendențioase menite, în majoritatea cazurilor, să minimalizeze opera eminesciană, prin asemănare forțată, nejustificată în plan estetic, cu cea a autorilor maghiari.

Spre deosebire de prima ediție, cartea cuprinde și câteva anexe alcătuite din scrisorile deschise pe care Dan Brudăcu le-a adresat lui *José Manuel Barroso, președintele Comisiei Europene, Fűzes Oszkár, ambasadorul Republicii Ungare la București și chiar lui László Solyom, fostul președinte al Republicii Ungare. În cadrul acestora, Dan BRUDA CU, cu o semnificativă experiență de parlamentar*⁵², sesizează

⁴⁸ BRUDA CU, Dan, *Pagini ungare*, Ed. Sedan, 2010. Menționăm că prima apariție a prezentei cărți a fost editată tot la Editura Sedan în anul 2002. (BRUDA CU, Dan, *Pagini ungare*, Ed. Sedan, 2002).

⁴⁹ Este de remarcat, în acest sens, că autorul nu concepe acest volum ca pe un atac la adresa ungarilor, așa cum ar fi unii tentați să-l considere. De altfel, Dan Brudăcu a înțeles și precizează, cu onestitate, că „**eu nu ursc și n-am urât niciodată Ungaria**” (cf. op. cit., p. 5), iar demersul lui este exclusiv unul științific, de afirmare și slujire a adevărului, pentru combaterea minciunilor, exagerărilor și interpretărilor tendențioase, inexacte, subordonate unor interese de ordin politicizant cu privire la adevărul istoric al existenței românilor în Ungaria pre- și post-trianonică. El nu poate trece cu vederea frecvențele încă actualele atacuri ale unor cercuri iredentiste revizioniste și revanarde, care au tot interesul să difuzeze teze mărunte legate de existența etniei românești în acest spațiu. Prin aceasta, el nu urmărește scopuri de ordin politic, ci doar recunoașterea unei realități istorice de necontestat, dar și respectarea drepturilor, inclusiv a demnității minorității române din Ungaria supusă unui devastator și nimicitor proces de maghiarizare și deznaționalizare.

⁵⁰ Prin demonstrația solid argumentată pe care o face, Dan Brudăcu combate, chiar dacă nu acesta este scopul urmărit, tezele hungariste și confirmă că nu Ungaria a ocupat Transilvania, ci nobilimea română, mai curajoasă, inteligentă și abilă, a cucerit Ungaria, controlând-o, din poziții obținute, sub toate aspectele politico-administrative.

⁵¹ În acest sens, Dan Brudăcu se dovedește un fin și profund cunoscător al literaturii și mai ales al poeziei maghiare, comparând și subliniind sau, după caz, contestând adevăruri sau exagerări care slujesc, în opinia sa, scopuri extra-literare și urmăresc impunerea unor false ierarhii valorice, care aduc atingere nu doar renumelui și prestigiului poetului român, ci și literaturii române în ansamblul ei.

⁵² Pentru cei care nu cunosc acest aspect, reamintim că, în perioada 2000-2004, ca deputat de Cluj, Dan BRUDA CU a deținut funcția de secretar al Comisiei de politică externă a Camerei Deputaților, a fost membru în Comisia pentru integrarea României în UE, dar și al comisiei mixte UE-România, președinte al grupului parlamentar de prietenie cu R. I. Iran și membru al Grupului de prietenie România – India, a participat la numeroase seminarii și reuniuni interparlamentare în Europa și Asia și, în iunie 2001, a fost invitat de

forurile europene în legătură cu abuzurile și sfidările neîncetate ale autorităților din Budapesta la adresa statului român, a cărei integritate și demnitate sunt în mod intenționat lezate și terfelite. De subliniat că, pentru prima oară în România, după căderea noastră, Dan Bruda cu solicitarea autorităților budapestane, în primul rând președintelui acestei țări, să exprime în numele poporului său, scuze românilor pentru crimele numeroase și odioase săvârșite împotriva românilor de-a lungul timpului și, în mod deosebit, în urmă cu 70 de ani după punerea în practică a prevederilor odiosului Dictat de la Viena.

Cea de-a treia carte, intitulată *Atitudine în liniștea*⁵³, conține o serie de articole de istorie literară, dar și pertinente lucrări de poziție în chestiuni de importanță civică, politică și națională. În cuprinsul acestei cărți, autorul dovedește, pe lângă o amplă, diversă și uluitoare informare culturală, diplomatică, politică... și o verticalitate care, din punct de vedere, lipsește multora din oamenii noștri politici de astăzi. Cu destul tact, acolo unde este nevoie, el sancționează prompt greșelile sau abuzurile unor oameni politici, atât din spațiul românesc, cât și de peste hotare, subliniind cu intransigență opoziția sa categorică față de iredentismul maghiar, politica colonială a Uniunii Europene, atitudinea sfidătoare a S.U.A., vorbind inclusiv despre victimele colaterale ale politicii militariste promovate de această arhă în lume⁵⁴.

Față de lucrările sale anterioare, Dan Bruda cu aduce contribuții importante legate de momentul 1989, subliniind rolul jucat de țări și în lovitura de stat de care sunt legate și numele fostului președinte român, Ion Iliescu, sau al pastorului reformat László Tócsik, azi europarlamentar român, dar, în realitate, cel mai mare dușman al României și al poporului român.

Considerăm că cele trei noi apariții editoriale prezintă cu adevărat un deosebit eveniment editorial și propun, fiecare, celor interesați satisfacerea descoperirii unor noi aspecte și fațete ale neobositului autor și om de cultură, Dan Bruda, care afirmă într-unul din multele interviuri pe care le-a dat că „am muncit la fel de mult dacă nu chiar mai mult pentru binele semenilor mei, pentru această țară. Fără să cer vreodată vreun câștig”.

prof. univ. dr. Daniela GÎFU, Cluj-Napoca/ROMÂNIA

UN ROMAN DOCUMENT

Am încercat, de-a lungul timpului, să citesc cât mai multe dintre cărțile de proză românească sau străine care au apărut în ultimii 30 – 35 de ani, aceasta și în perioada în care cărțile bune se vindeau pe sub tejghea, împotrimea de literatură fiind nevoită să lase ciubuc consistent pentru a face rost de cărți bune. În această perioadă am citit cam tot ce merita atât din punct de vedere al conținutului sau valențelor estetice – literare ale textelor respective.

Ca milioane de români, am fost sincer dezamăgit să constat că multă așteptată „literatură de sertar”, cu nesemnificative excepții, s-a dovedit a fi un fals ordinar. Unii autori, cu pretenții de a auzi și dizidenți, scriindu-și „operele” de sertar, la mulți ani după prăbușirea vechiului regim și, în realitate, de cele mai multe ori chiar în anul publicării lor.

Înainte de 1989, Viorel CACOVEANU era cunoscut aproape exclusiv în Cluj-Napoca, îndeosebi ca urmare a unei lungi activități ca ziarist la ziarul local „*Frumosia*”. Scrisese câteva cărți cu tentă de roman polițist, dar care nu au contribuit la sporirea prestigiului său pentru că, în general, nu aduceau elemente de noutate și nu se remarcă prin nimic ieșit din comun.

După 1990, însă, după o oarecare „răsturnare pe cap”⁵⁵, Viorel CACOVEANU, de o vreme pensionar, a devenit unul dintre scriitorii cei mai interesați, care merită din plin atenția criticii și exegezei literare, dar mai ales a cititorilor, pentru eforturile pe care le face de a oferi publicului câteva cărți de ficțiune sau non ficțiune.

un senator nord-american să efectueze o vizită în SUA, prilej de a întâlni și discuta probleme majore de politică externă și relații internaționale cu interlocutori extrem de importanți, inclusiv din cadrul instituțiilor forurilor europene.

⁵³ BRUDA, Dan, *Atitudine în liniștea. Articole de istorie literară, de atitudine civică, politică și națională*, Ed. Sedan, 2010

⁵⁴ Ne referim concret la cazul morții ziaristului român Mile Cărpenean, prezent în numeroase teatre de operațiuni militare ale SUA din Europa și Asia, unde trupele americane folosesc armament chimic cu impact distructiv inclusiv asupra populației civile pașnice.

⁵⁵ Mai ales după pensionarea sa ca redactor al prestigioasei reviste literare „Steaua”, unde se transferase.

Facem precizarea că Viorel CACOVEANU a refuzat orice oferte din partea vreunor grupuri politice de a exprima prin scrisul său orientările ideologice sau doctrinare ale acestora. Numai în ultimii câțiva ani, Viorel CACOVEANU i-a surprins cititorii prin romanul „*Învinșii*” sau lucrarea „*Istoria risipită*”. Ultima sa carte, „*Ve nica Închinare*”, însă, constituie, în opinia noastră, apogeul creației sale literare de până acum.

Deși este intitulat roman, cartea ar putea fi recomandată și ca lectură obligatorie pentru studenții la istorie sau tinerii politici, pentru că ea se constituie în cel mai tulburător document de analiză, obiectiv și nepărtinitoare, cu mijloace estetico-literare, a unei perioade complexe și pline de nebunele primejdii din istoria Ardealului și a României (1945 – 1947). Spre deosebire de toți ceilalți autori care s-au ocupat de această perioadă, dovedind, în general, obediență față de poziția oficialităților, fie față de exagerările ideologice sau doctrinare ale unor forțe politice, Viorel CACOVEANU atinge performanță lăudabilă de a fi obiectiv și echidistant și de a sluji exclusiv adevărul. Sub aspectul construcției romanești, cartea lui Viorel CACOVEANU nu aduce nimic deosebit. Autorul ne propune, în fapt, o saga, iar eroii săi sunt, în cea mai mare parte, personaje istorice cunoscute și reale, reprezentând toate orientările politice ale perioadei istorice respective. Fără patimi sau încrâncenări, Viorel CACOVEANU ni-i prezintă pe fiecare dintr-o perspectivă nouă și surprinzătoare, neîncercând vreo formulă encomiastică sau vreo cale de eludare a adevărului istoric.

Aadar în cartea document a lui Viorel CACOVEANU se întâlnesc deopotrivă români, maghiari, evrei, sași sau ighani respectiv comunități, rătăcitori, liberali sau foști legionari, prezentați cu faptele lor, fără a încerca vreo clipă falsificarea adevărului istoric sau prezentarea vreunei problematice subsumate unei actuale orientări politice. Personajul principal al romanului este ceferistul Gh. CRĂCIUN, ajuns peste noapte, prin vrerea destinului, în funcția de prim-șef al Poliției din Sibiu. Prin poziția și atribuțiile încredințate de noile autorități, el ajunge în contact cu foști oameni politici importanți ca fostul prim-ministru și important om politic Alexandru VAIDA VOIEVOD⁵⁶ sau legionari din penitenciarul Aiud⁵⁷, cu cadre universitare⁵⁸ sau studenți⁵⁹, sau cu reprezentanții diverselor structuri politice apărute după 1944. El se întâlnește frecvent și cu Petru GROZA⁶⁰ în calitatea lui de prim-ministru în funcție al României postbelice. În toate situațiile prezentate Viorel CACOVEANU nu urmărește nici reabilitarea, dar nici condamnarea vreunui din eroii cărții sale, dar propune cititorului, pe baza unor date netrunchiate, interpretări realiste și echidistante ale faptelor sau pozițiilor pentru care multe din aceste persoane au rămas odioase în istorie și ca urmare a eforturilor, nu odată disperate, dar și nefondate făcute de cercuri interesate în ascunderea sau manipularea adevărului istoric. Grație scriiturii lui Viorel CACOVEANU, de acum

⁵⁶ După cum se știe, datorită relațiilor lui extrem de influente în rândul cercurilor francmasonice din Europa și SUA, Alexandru Vaida Voievod, deși politician cu o extrem de intensă activitate după 1918, de mai multe ori prim-ministru, dar și un apropiat al regelui Carol al II-lea și colaborator al legionarilor etc. este singurul om politic interbelic important care nu a fost arestat de către noile autorități comuniste și nu a fost trimis în penitenciarele în care și-au pierdut viaa cei mai de seamă oameni politici, universitari, ofițeri, academicieni, preoți și ierarhi, în special din rândul Bisericii greco-catolice și al unor secte neoprotestante. Lui și s-a impus doborârea domiciliului forțat la Sibiu, având, după cum sugerează autorul, relații destul de amabile inclusiv cu conducerea Poliției de aici.

⁵⁷ În spirit de perfect fair play, autorul evidențiază caracterul extraordinar, patriotismul, puterea de sacrificiu, dar și determinarea legionarilor, rămași devotați și crezul lor politic și deci și rămași legionari până la moarte, chiar dacă decizia lor le-ar fi putut aduce imense avantaje, inclusiv eliberarea înainte de vreme.

⁵⁸ Autorul face referire la întâlnirile lui frecvente, la Sibiu, dar și în scurtul răstimp al șederii sale în Clujul postbelic cu Constantin Daicoviciu, Emil Hăgeanu, Emil Petrovici, Lucian Blaga, Ioan Lupăș și mulți alții din elita universitară și intelectuală a Clujului și a României. În pofida lipsei lui de pregătire academică, aceștia îi apreciază caracterul, veridicitatea și demnitatea de care dispunea, ca și încercarea de a dovedi bun simțul și a combate excesele noilor autorități comuniste, al cătuite, în marea lor majoritate din străini, cu toții deci și a sancționa drastic și neiertător pe români, doar pe ei, acuzându-i de naționalism ori de câte ori ei se opuneau încercărilor și umilințelor la care îi supuneau elementele ovină și extremiste maghiare, care încercau cu disperare să mențină în Ardeal și Cluj în sfera de influență și interese ale Budapestei.

⁵⁹ Sunt, în acest sens, evocate soluțiile găsite de șef în vederea soluționării demonstrațiilor studențești antisovietice de la Sibiu, dar și atitudinea, plină de înțelepciune, adoptată în cazul devastării decore extremiștii unguri de la Dermata a Căminului studențesc „Avram Iancu” de la Cluj, precum și modul inteligent în care a contracarat jocurile murdare ale celor care vroiau să exploateze acest din urmă eveniment, în interesul politicii lor anti-românești, pentru discreditarea răii noastre peste hotare în preajma lui răii unor măsuri decisive pentru viitorul acestora.

⁶⁰ Spre cinstea lui, Viorel Căcoveanu, fără a urmări nici o clipă disculparea lui Petru Groza, prezintă, pe de o parte, frământările unui om politic extrem de abil, cu contribuții de necontestat în readucerea Ardealului între fruntăriile noastre naționale, dar și deplin conștient de gravele pericole ce amenințau încă această țară, mai ales în spațiul transilvan. Autorul nu trece cu vederea nici la itele decare a dat dovadă, ca om politic, dr. Petru Groza, sancționând lipsa lui de curaj, de exemplu, pentru salvarea omului politic patriot, dar nepermis de naiv, care a fost Lucrețiu Pătrășcanu.

Prin intermediul prietenului de demult al lui Crăciun, ceferistul Meșu, Viorel Căcoveanu vorbește și despre Gh. Gheorghiu Dej. Autorul ne prezintă un Dej preocupat de salvarea țării din situația extrem de gravă în care se afla, datorită acțiunilor letale a dușmanilor ei interni și externi. Episodul cu Dej îi oferă autorului un prilej deosebit de a pune la zid cozile de topor venite în România odată cu tancurile sovietice și rolul lor nefast, pentru că și poporul român, în deceniile al V-lea și al VI-lea în veacul trecut.

înainte vom fi nevoi să interpretăm cu totul diferit evenimente ca demonstrațiile studenților de la Căminul „Avram Iancu” sau manifestările cu tente iredentiste - revanșarde ale muncitorilor de la Dermata

Cartea lui Viorel CACOVEANU este importantă datorită curajului exemplar dovedit de autor în prezența realității din Clujul postbelic, devenit plac turnant în efortul unor minoritari de a-și menține, în pofida marilor decizii internaționale, încă în sfera de interese ale fostului regim horthyst. În foarte multe pasaje ale sale, cartea lui Viorel CACOVEANU oferă detalii cutremurătoare în legătură cu marea agresiune politică, socială și morală la care au fost supuși cetățenii Clujului și ai Ardealului atât din partea armatei sovietice de ocupație, dar mai ales de diversele năpârci minoritare cocoțate în toate funcțiile de decizie în toate marile centre urbane din Ardeal, inclusiv în Poliție⁶¹. De umilință și chiar de agresiuni fizice nu a fost ferit nici chiar chestorul de la Sibiu, iar agresorii lui fiind chiar factorii alojeni ai strâmbei orânduiri ce se instala în România⁶².

Sub acest aspect cartea lui Viorel CACOVEANU este un document cutremurător și, totodată, o excelentă analiză a unor date și fapte de mare curaj ale celor care s-au opus⁶³ din răspunțuri falsificării identității, existenței și aspirațiilor românilor ardeleni. Prin onestitatea interpretării sale, Viorel CACOVEANU aduce servicii uriașe pentru mai dreaptă înțelegere a adevărului istoric ca și pentru corectarea rescrierii a istoriei Ardealului și Clujului într-unul din cele mai dramatice momente ale existenței lor.

Citirea, cu onestitate, fără încrâncenare a acestei cărți este extrem de benefic, contribuind decisiv la eliminarea oricărui false acuzații sau ridicări în slăvi ale unor persoane găunoase, nocive pentru istoria acestor meleaguri. Cel puțin în Transilvania, dar cred că și la nivel național, recentul roman „*Ve nica închinare*” al lui Viorel Cacoveanu este, în opinia mea, cea mai importantă carte de proză apărută în România după 1990.

prof. univ. dr. **Dan BRUDA** CU, Cluj/Napoca/ROMÂNIA

GEORGE L. NIMIGEANU, UN POET PENTRU MILENIUL III

Mai rar asemenea oameni devotați în aceste vremuri confuze. Vorbim despre poezie ca despre un modus vivendi completat de exemplarea dăruire și tendința continuă de perfecționare. Poetul se află în căutarea adevărului prin cuvânt, parcurgând etapă cu etapă, volum cu volum, metamorfoză. Paradoxal, poezia este în același timp captivitate și eliberare, durere și extaz, răstăcere și revelație, iar cîntecurile te cu intensitate acestor stări, sînd pe trambulina viselor între viață și moarte, între iluzii și cruda realitate, descoperă că nu mai poate negocia cu liniștea sa interioară.

George L. Nimigeanu se înscrie pe linia poeziei „de calcul și precizie”, fără a se oblitera afectivitatea și mesajul artistic. Trăvialul său este metapsihic, iar autocontrolul face ca fiecare poem să (re)devină o roti din păntecul timpului „Iacom și rece”. Autorul este extrem de serios. Scrie foarte bine ce urmează prin creația sa, nu scrie nici la întâmplare și nici nu caută să hipnotizeze cititorul. Și, o să vă mirați, în ciuda perfecționismului de care dă dovadă, George L. Nimigeanu nu este doar adeptul versurilor rimate și ritmate. Scrie la fel de bine și versul alb, după propria mea experiență cu mult mai mult profunzime, nefiind obligat să-și altereze ideea din cauza unui cuvânt ce nu dă bine la ureche, așa cum de multe ori unii autori caută să reinventeze limba română în detrimentul gramaticii.

Volumele lui George L. Nimigeanu au o uniformitate, ele se pot aprecia și după valoarea individuală a poeziilor, dar mai ales după valoarea lor în ansamblu, fără să întâlnim „fracturi de versuri sau alunecări de

⁶¹ În acest sens, Viorel Cacoveanu arată că pe tot cuprinsul Ardealului, presupus românesc și parte componentă a administrației românești, doar doi români, la Sibiu și la Zalău, de înaltă funcție prim chestori ai Poliției. Toți ceilalți erau unguri sau supuși intereselor revanșarde, controlați și impuse de la Budapesta. De altfel, foarte mulți demnitari ai noului regim, de la toate nivelele, se deplasau frecvent la Budapesta, raportau situația din Ardeal și acționau pentru materializarea planurilor Budapestei de destabilizare a situației interne și de discreditare a autorităților românești. Tot de aici proveneau și fondurile imense utilizate pentru cumpărarea sau compromiterea eventualilor adversari.

⁶² Eroul lui Cacoveanu exprimă deseori neîncredere față de justea noii orânduiri ca și față de ansele ei de a asigura, în fapt, dreptatea, libertatea și democrația acestor țări.

⁶³ De multe ori sacrificându-și propria lor libertate și acceptând suferința în gulagul comunist, impus României de trupele de ocupație sovietice și de nocivii ei comisari impuși și instalați în absolut toate nivelele vieții economico-sociale și politice ale țării.

teren metaforic”(!). Autorul nu se joacă de-a cuvintele și nici de-a v-a și ascunselea cu sensurile lor, nu dorește să scoțeze și nici nu încerc să demonstreze cât de mare este în arta scrisului. Este extrem de modest, cu mult bun simț, și poate că tocmai aceste calități îl vor impune în acest început de mileniu.

Cred că la ora actuală poezii valoroase suferă, mai mult ca niciodată, din cauza cititorilor superficiali. Comunismul, în ciuda dezastrelor pe care le-a produs, a impus un anumit nivel de educație. Astăzi, libertatea accesului la informație este fără limite, iar îngrâdirile sunt dictate de lupta pentru supraviețuire. Cine mai are timp de meditație când nevoile stringente îți răpesc orele de somn? Astfel, să nu ne mire că adevărații poezii au ajuns să se citească unii pe alții și se recunosc numai ei între ei. Există un cerc la rădăcina consumatorilor de literatură comercială, și există un cerc restrâns, al metapoeziei. Pe de altă parte, referindu-ne la generația nostalgică (cenaclul Flacăra), să nu ne mire faptul că poezii precum Adrian Păunescu reușesc să se mențin în topul celor mai apreciați autori. Poeziile memorabile datorită sentimentului profund ce rezultă din ele, datorită detașării de doctrine și refugiului în dragostea pură sau dragostea idilică, încă mai au succes. Dar, analizând cantitatea imensă de poeme ce alcătuiește opera unor autori foarte prolifici, concentrația este foarte redusă, de câteva procente la sută. Este bine să așăm de unde alege, chiar dacă nu se poate vorbi de creații valoroase, de constanță în scriere, de profunzime, așa cum Blaga, Sorescu, Nichita sau Daniel Corbu au reușit prin opera lor.

Cărțile lui George L. Nimigeanu sunt piese de puzzle care se îmbină perfect într-o imagine ce se vrea a fi întocmai „fa a nev zut a durerii”. Opera autorului, bogată în sensuri și perspective metafizice și metapoetice, cuprinde volumele: *Colinele singurătății*, versuri, editura Dacia, Cluj, 1983; *Fotograf de ocazie*, versuri, editura Transilvania, Sibiu, 1990; *Târgul de fluturi*, versuri, Casa de editură Mureș, Târgu-Mureș, 1994; *Desene pe apă*, versuri, editura Transpres, Sibiu, 1994; *Sesme particulare*, versuri, Casa de editură Mureș, Târgu-Mureș, 1995; *Ființa întrebată*, versuri, Casa de editură Ardealul, Târgu-Mureș, 1996; *Viața de rezervă*, versuri, editura Ardealul, Târgu-Mureș, 1998; *Pe streșina veacului*, versuri, editura Augusta, Timișoara, 1999; *Vinovat de sinceritate*, versuri, editura Augusta, Timișoara, 2001; *Timiditatea de sine*, versuri, editura Ardealul, Târgu-Mureș, 2002; *Semnele focului*, versuri, editura Ardealul, Târgu-Mureș, 2004; *Ale vieții sunt toate cuvintele*, versuri, editura Ardealul, Târgu-Mureș, 2005; *Aerul din cântecul pierdut*, versuri, editura Ardealul, Târgu-Mureș, 2006; *Pietre de râu pe de sânge*, versuri, editura Ardealul, Târgu-Mureș, 2006; *Lumina de la început*, versuri, editura Ardealul, Târgu-Mureș, 2006; *Jocul ocult al mării*, versuri, editura Ardealul, Târgu-Mureș, 2006; *Fa a nev zut a durerii*, versuri, editura Ardealul, Târgu-Mureș, 2006; *Întotdeauna viața pune întrebări*, versuri, editura Ardealul, Târgu-Mureș, 2007; *Noblețată cerii*, editura Samuel, Mediaș, 2008; *Zodia nedreptății*, editura Samuel, Mediaș, 2010.

Fiecare volum este o invitație începând chiar prin metafora titlului, descoperim mai apoi răspunsuri la întrebări pe care nu ni le-am pus încă, pentru că, la final, străgăm linia și sfacem socoteala sângelui până la ultimul cent. Revenind la volumul care mi-a atras atenția în mod deosebit, „Fa a nev zut a durerii”, versuri, editura Ardealul, Târgu-Mureș, 2006, cu o prefăcă de Dumitru-Mircea Buda, autorul antologhează, cu inspirație pe tematică, poeme din volumele anterioare și câteva realizări recente. Întâlnim poeme în stil clasic, poeme libere și poeme în proză, poate că tocmai această diversitate atrage cel mai mult, prin contrastul stilurilor. În fond, asta este versatilitatea poetului și poate că și ludicul, ca experimentare a formei. Creatorul modelează cuvintele ca și când și-ar modela propriul trup.

Poate că ar fi bine să trecem peste prefăcă explicit unde criticul Dumitru-Mircea Buda se întrece pe sine în a decifra poezia. Să nu complicăm mintea omului cu explicații exhaustive, mai bine să ajungem la esență.

Voi re-compune primul col din puzzle într-un mod inedit, folosind titlurile poemelor în ordinea așezării în volum (cu mici diferențe de articulare și elemente de legătură): În locul geometric al realității / după o pledoarie neterminată / în sala de așteptare / urmăm peisajul XX / ca un monolog în fața oglinzii / motivele erau matinale / în spațiul timpului / în oglindire / aveam o stare de neliniște / toate lucrurile / cu prețul erorii / trăiau privilegiul clipei / era un alter ego / la oră exactă / o călătorie prin secolul XX / când va trece verdele / iar ca alternativă / voi avea un text parcurs / un fel de neadevr / un punct de vedere / în interval / dintre semne /...

Această întruire a titlurilor îmi întreprinde ideea de „precizie și calcul”, așa cum spuneam mai la începutul prezentei. Autorul construiește succesiv cadrul poetic și ne explică punctul său de vedere. Motivele sunt trecerea și repetiția, ecul și senectutea. De aici și „stereotipul cu defect întârziat”, metafora aleasă de poet pentru a însuma toate stările la un loc.

După „intervalul dintre semne”, și înaintea unui „intermezzo”, poetul reiterează „privilegiul clipei” (pag. 23), „traversând clipa” (pag. 36). Iar centrul de greutate al acestor două poezii este inima poetului, în prima ipostază „inima mea înnobilând zădărnicia” pentru că mai apoi „în ora în care această frontieră / îmi trece de-a dreptul prin inimă / și pe lungimea de undă a existenței ei...”

Protestul categoric este în mare măsură adresat timpului. Dacă ceasul ar fi fost poliglot, poate că ar fi vorbit și pe limba poetului... Însă în cazul de față avem de-a face cu un „ceas cu limbile putrede” (pag. 40): „Târziu coclit pe zăua inertă a frunzei / care sună precum octombrie / precum noiembrie / și cîntă tot cum ești – prin ceața / ornicului zeflemitor dar cu limbile cînte / încerci zadarnic / să te dezlegi de amara speranță...”

Timpul este față de nevăzută durere, cel al firii care ghilotinează amintirile și prezentul. Rămân doar „secunde negate de ora pe mîntului” („În loc de concluzie”, pag. 46), „limpedea vărsare a graiului / în mîrlele nevăzute ale timpului” („Despre adevăr”, pag. 48) și „inimile fragede / ale pîdurii timpului / prin care și-e drumul” („Despre libertate”, pag. 50).

În această supunere oarbă dictată de trecerea impasibilă a timpului, poetul devine „un fotograf de ocazie”, folosindu-și „blitzul ocazional” în „bâlcii tranziției”. Cu alte cuvinte, poetul devine „truditorul mileniului trei” („Blitz II”, pag. 57): „cîștărat în cărca vremilor complice / sălămușă aminte zornăie din chei: / cum a și fost rămasă în băntuși de soartă / truditori în hamuri și-n mileniul trei”.

Ionu CARAGEA, Montréal/CANADA
16 aprilie 2010

UN DOR DIN ALTE LUMI

„**MUNTELE FĂRĂ POTEȚI**” este o carte de studii și eseuri dedicate lui **Mihai Eminescu** de scriitorul **Gligor Hașa**, publicată chiar la Editura „**Gligor Hașa**” în anul 2009 și este la cea de a doua ediție revizuită și adăugită.

Tema Eminescu este o temă complexă, dar abordată din diferite unghiuri de scriitori, de critici, de amatori sau de cei cu ochi la inimă, ori ignoranți. Opera marelui poet român ori viața sa sunt argumente decisive pentru literatura română, pentru cititorul avertizat, pentru iubitorul de romane, pentru iubitorul de povestiri de dragoste. Probabil că se va mai scrie despre Eminescu, ori nu s-a scris destul, încă.

Gligor Hașa abordează tema cu mult dragoste, în stil clasic, într-o limbă didactică marcată de culoarea verbului la scriitorul român când se apleacă asupra miracolului din poeziile clasice ale lui Eminescu. Autorul dorește să transmită un mesaj exact despre opera poetului național, titlul „**MUNTELE FĂRĂ POTEȚI**” este un titlu care exprimă locul acestuia în literatură, să arate în lămea spirituală a celui care a focalizat sufletul românesc în poezie sau proză, în articolele de presă, în legende ori povestiri, în mituri ori lecții pentru elevii aflați în căutarea identității. Autorul este conștient că Eminescu a pus cel mai bine în lumină sufletul românesc în raport cu universalul și cu speranțele noastre, dând culoare specific spațiului mioritic, ori timpului iubirii fără de soartă, că opera marelui poet acoperă acest spațiu de la *Nistru la Tisa* și că este **matricea**, locul de testare a oamenilor de cultură și a celorlalți. Din această iluminare personală și din perspectiva experienței sale Gligor Hașa a transmis cititorului mesajul corect, poate cu o nuanță de exaltare specifică când se intră în peisajul cultural Eminescu cu sufletul. Culoarea patriotică și mesajul acesta se dorește să consolideze spiritul românilor afectați de criza morală prin care trec și chiar criza de identitate în acești ani, cartea fiind un răspuns care pune pe tapet resursele noastre viabile, de multe ori nefolosite.

Scrierea mai pune o tucă de culoare pe geniul și genialitatea poetului și ne indică spațiul din istoria națională acoperit de acesta, marcând ideea națională la Eminescu. Apoi cronicile, articolele și eseurile se referă la mediul în care a trăit poetul național, la confrăți și înaintași a căror cum apar în cele scrise de poet cât și contribuțiile sale în acele vremuri de tensiune între românii aflați la trecerea dintr-o perioadă istorică în alta, afectată de valul cultural care venea din toate părțile Europei. Dar Eminescu a revenit la **matcă**, la cultul ficțiilor de ar, la voievozii marcanți ai neamului, la mitul dacic și la *Dochia*.

Când aprofundează temele, Gligor Hașegan arată că în opera lui Mihai Eminescu se profilează clar conceptele de dor, jale, tristețe, cântecul omului în fața problemelor fundamentale ale vieții, la intersecția iubirii cu moartea, tensiunea unei vieți care se vrea profund și luminoasă. De remarcat accentul pus pe **concept**, adică pe sistemul și viziunea asupra universului în care se mișcă omul, indicând spre *moartea ca dor* la Eminescu.

Autorul se apleacă asupra unor *teme și idei emblemă*, **muntele** în poezia eminesciană, ori motivul fecioarei, trimițând spre puritate și echilibrul în viață, viața ca dar, ca expresie a mișcărilor universului în spațiul infinit dar și în cel al gândului, a visărilor, a viziunii pure. Codrul este vădit de autor ca o temă importantă la **poetul echinoxial**, apoi paralelele dintre Eminescu și Ion Budai-Deleanu, ori Lucian Blaga.

Gligor Hașegan coboară brusc în realitatea imediată subliniind versurile sublime pe care le-a reținut ca stare și canon, ca trecerea timpului prin ființa poetului, a cititorului, a lumii, cu accente pe marile motive mitice la Eminescu, finalizând călătoria literară în *nemurire*.

Toată această paletă de gânduri despre poetul românilor s-a finalizat în cartea aceasta în care cititorul este invitat pe munte direct, fără intermediari, fără poteci, fără ecouri străine.

Delia Alic scrie *prefa* a cărții, reînnoiește aceste studii ale autorului subliniind următoarele: „*Mărturisim că ne-a fost aleasă plăcerea lecturarea și relecturarea florilegiului de versuri sublime și nu mai puține decât ionarul de motive mitice, capitole care, decupate și expuse în înțeles artistic, ar onora bibliotecile și școlile de lectură cu mici antologii „de suflet”, cum spunea Eugen Simion.*”

Gligor Hașegan însuși scrie în cartea sa dedicată poetului național: „*Pe Eminescu l-am citit în întregime de vreo zece ori și parțial de mai multe zeci de ori. L-am cercetat opera poetică, citind și adnotând cu nesaț și pe toți cei care s-au simțit datorși să-l lămurască, și pe toți cei care au îndrăznit să-l interpreteze. De fiecare dată mi se abate gândul, ca un dor din alte lumi, să-l aflu tuiesc un glosar, comentat, cu versurile eminesciene care se lipesc de sufletul și inima cititorului odată pentru totdeauna.*”

Dacă înainte de anul 1989 criticii și cei care au abordat tema Eminescu în literatura română au evitat analiza raporturilor dintre poet și Dumnezeu, de data aceasta Gligor Hașegan are curajul și modestia, totodată, de a scrie despre aceste aspecte profunde din viața unui scriitor mare, după tiparul pus de Apostolul Pavel: *omul mare*, idee care tinde fundamental. Este periculosă ideea de Dumnezeu în opera lui Mihai Eminescu, o temă controversată atât în mediile literare cât și în cele teologice. Dacă teologii ortodocși recunosc meritele poetului, cei protestanți o fac într-o măsură mai mică, poate și dintr-o anumită suficiență specifică celor care stau în *canon*. Cu atât meritele autorului sunt mai importante, pentru că el arată că biserica a avut la români o dublă funcționalitate: loca de cult pentru toți și coală pentru copii, aspecte deloc de neglijat și importante pentru creștinii care au avut merite incontestabile în luminarea neamurilor prin educație.

Autorul analizează afirmarea falsă, vehiculată mai ales înainte anul 1989, că Eminescu ar fi fost *ateu*, analiza făcându-se mult prea superficial pornind de la poeziile „*Eu nu cred nici în Iehova*” (Dumnezeu a a căruia este numit de evrei, mai ales, și nu de creștinii), ori „*Împărat și proletar*”. Analizând mai profund relația dintre poet și divinitate, se pot reînnoiește temele: **Christos, implorarea dumnezeirii ca leac în suferință sau speranță în deznădejde, Fecioara Maria, îngerul, icoana, precurat, rugăciune, sfânt, clopot, divin, cer, profet, aripile, altarul, crucea**, teme care marchează pe de altă parte *revolta împotriva formelor religioase și a instituțiilor corupte*, care influențează oamenii pe direcții care înneau de forme exterioare și nu se ocredin puternic, dimensiune spirituală de altfel.

Evident că la Eminescu, anticipând pe Arhiepiscopul pe linie literară, se poate observa relația deteriorată dintre om și Dumnezeu, un anumit pesimism specific oamenilor de artă, sentimentul pierderii la nivel spiritual, căutarea dramatică a adevărului, etc.

De reținut și antitezele: *Dumnezeu – Antihrist* (semn al vremurilor din urmă, temă preferată la creștinii protestanți și nu numai), ori bine – rău, pace – revoltă, lumină – întuneric. Apoi în poeziile dedicate naturii, ori iubirii în mediul natural, se pot anticipa viziuni ale *Raiului* pe mântesc, cu accente pe un nou creștin și un nou pămant la care fac trimitere indirect.

Gligor Hașegan mai reînnoiește: „*La Eminescu timpul rotirilor tinde mereu spre momentele sale aurorale, năzuind spre o veșnică tinerețe, rămânând perpetuu un timp echinoxial, fără ruperi de a notimpuri, un timp*

cosmic sesizabil în întunecimea verde a codrilor, mersurat de cântecul ritmic al greierilor ca de niște orologii cosmice...”

Despre Eminescu s-au scris multe cărți, se vor mai scrie, a remarca studiul scris de prof. dr. **Adrian Botez** cu titlul „**Spirit și logos**” – o carte profundă, o analiză mergând până la ultimele consecințe ale gândului aflat în sfera eminesciană, pe care Gligor Ha a probabil nu a reținut-o, dar care demonstrează că tema poetul național este mereu actuală și de actualitate, mai ales în perioade de criză spirituală la o națiune.

Poate câteva versuri de Eminescu, reținute și de autorul cărții ar marca esența acesteia, ca o zeciuială dată de Gligor Ha a literaturii române, după o viață tensionată, apăsătoare asupra scrisului, a istoriei și a activismului într-o lume în mișcare, dar imobil cultural: „*O nu-mi muri, o, nu-mi muri, iubite / C-atunci în veci prin noaptea-ntre noi / Mi-ai sfârșit rîmă viața-n jalea mea cumplită / și de durere n-ai putea muri...*”

CONSTANTIN STANCU, **Hagi**/ROMÂNIA
octombrie, 2010

orientalia

TREI PIONIERI INDIANI ÎN DIN SPAȚIUL ROMÂNESC: DORA D'ISTRIA, VASILE POGOR, TEOHARI ANTONESCU

DORA D'ISTRIA – INTERESUL PENTRU INDIA

Dora d'Istria este pseudonimul Elenei Ghica născută din părinți Mihailache Ghica, mare ban și Catinca Ghica. Anul nașterii: 1828, iar cel al morții, 1888.

De copil se remarcă prin cunoștințele sale deosebite, limbile străine, nu numai la număr, bine stăpânite: franceza, germana, italiana, engleza, precum și limbile clasice, latina, greaca veche. Spirit greu de stăpânit, Dora d'Istria se face bine cunoscută în Europa, mai ales prin nonconformism, demonstrând, în epoca pe care a trăit-o, că poate să concureze în varii activități culturale.

Se face remarcă că scriitoare, unul din domeniile abordate fiind cel al vieții monahale creștine; studiază fenomenul monahal, dar nu numai, din Orientul Îndepărtat, mai precis din India, raportându-se la ortodoxie.

În *Revista Istorică* a Academiei Române – Institutul de Istorie „Nicolae Iorga”, apărută în tomul al XX-lea – serie nouă – anul 2009, în numerele 1/2/3/4 pe lunile ianuarie/aprilie și mai/august, un articol semnat de Liviu Borda, intitulat „*Orientul oniric – Originile monahismului oriental. Dora d'Istria, India și ortodoxia la 1850*”.

Materialul amplu oferă informații interesante despre Elena Ghica în privința raporturilor sale cu lumea indiană. Am înțeles, totodată, că sursele bibliografice folosite de Elena Ghica în conceperea propriilor materiale erau „*în majoritate din bibliotecă pariziană a anilor 1830/1840. Doar Zend Avesta și Upanișadele sunt menționate în vechile traduceri ale lui Anquetil Duperron. Manava Dharmaștra îi era cunoscută în traducerea lui Louis Armand Loiseleur-Deslongchamps (1833)...*” (conf. Liviu Borda, *Originile monahismului oriental*, în *Revista Istorică – extras – Serie nouă*, tomul XX, 2009, nr.1/2, ianuarie/aprilie, p. 153).

De asemenea, *textele buddhiste* îi erau cunoscute din opera lui E. Burnouf, *Introducere în istoria buddhismului indian*, lucrare apărută în anul 1844 (conf. Liviu Borda, *op.cit.*). De altfel și alte cunoștințe legate de India ale Dorei d'Istria proveneau prin intermediul altor savanți contemporani sau puțin anteriori vieții acesteia.

Va redacta studii ce vor apărea la diferite intervale temporale având în dezbatere diverse probleme specifice culturii indiene; va fi preocupat, la un moment dat, de Mahabharata, la care va avea acces – ne spune același Liviu Borda – *prin intermediul unei traduceri realizate în franceză de Hippolyte Fauché*.

Nu vom intra în comentarea opiniilor Dorei d'Istria privind filosofia de via a indienilor; a făcut -o îndrituit Liviu Borda în studiul amintit. Menționăm, numai, că Dora d'Istria, cu toate limitele cunoașterii sale privind spiritualitatea indiană – limite nescute din accesul indirect la aceasta, adeseori, dar și din timpii istorici traversați – devine o figură interesantă în peisajul indianisticii din spațiul românesc, fie și numai pentru faptul că, femeie fiind, sparge tiparele unei epoci romantice, într-un areal pretențios, cum este cel al cunoașterii civilizației dintre Indus și Gange.

Secolul al XIX-lea va cuprinde și alte nume feminine mari - adevărate pioniere în domenii în care numai bărbații aveau acces, pe atunci – care și-au confirmat valoarea intelectuală, înclătând prejudecăți de tot soiul. Este de ajuns să amintim pe Maria Montessori, de exemplu, pentru a observa că aportul feminin în lumea cunoașterii savante are suporturi incontestabile.

Puterea spirituală a Dorei d'Istria este evidentă, iar domeniile în care activează au darul de a uimi personalități ale Europei.

Cu timpul însă, Dora a intrat într-un con de umbră, iar realizările sale de început în direcția indianisticii au fost aproape uitate, ele fiind readuse în memoria prezentului prin alte activități *de pionierat*, aparținând cercetătorilor epocii contemporane, după cum rezultă - de exemplu - și din travaliul intens al indianistului Liviu Borda, savant care luminează prin activitatea lui asupra unor aspecte legate de preocupările înaintașilor cu privire la perceperea și în elegerea culturii plămădite milenar în arealul subcontinentului indian.

Ne facem o datorie de onoare trecând numele Dorei d'Istria în rândul „pionierilor” indianismului din spațiul românesc, gestul putând fi asimilat lucrului firesc, de recuperare - pe cât ne permite cunoașterea - a valorilor nescute în arealul est-european.

Bibliografie

1. *Revista Istorică* a Academiei Române – Institutul de Istorie „Nicolae Iorga”, tomul al XX-lea – serie nouă – anul 2009, numerele 1/2/3/4 pe lunile ianuarie/aprilie și mai/august, Liviu Borda, *Oriental oniric – Originile monahismului oriental. Dora d'Istria, India și ortodoxia la 1850*

VASILE POGOR – PREOCUPĂRI ORIENTALE

(20 august 1833, Iași, - 20 martie 1906, Iași)

Vasile Pogor - ieșean get-beget - se naște și moare în orașul natal. Pe timpul vieții și-a slujit urbea cum a crezut de cuviință, fie participând la răsturnarea domnitorului Cuza, fie din calitate de prefect ori de primar al orașului de pe malul Bahluiului.

Face parte activ din „Junimea”, al cărei întemeietor se află alături de mari nume ale culturii noastre, precum Maiorescu, P.P. Carp, I. Negruzzi, Th. Rosetti.

Susține intens viaa culturală a ilor, mai ales din postura de primar, iar în timpul liber se dedică, pe cât poate, literaturii. Se ține că și pune casa personală la dispoziția edinelor Junimii, casă devenită între timp Muzeul Literaturii Române din Iași.

În tinerețe își desvârșește studiile juridice la Paris, așa cum era moda vremii, fiind influențat, în modalitatea de a gândi, de *Auguste Comte* și *H.T. Buckle* (conform lucrării *Dicționarul Literaturii Române de la origini până la 1900*, Editura Academiei R.S.R., Institutul de Lingvistică, Istorie literară și Folclor al Universității „Al. I. Cuza” Iași, 1979, p. 685).

Frecventarea și implicarea asiduă în activitatea junimiștilor va avea efecte asupra modului său de a gândi și privi viaa, perspectiva dată de doctrina buddhistă metamorfozându-se în reper important al conturării lui intelectuale. Era normal, ca în cercul frecventat în care pătunsese, Vasile Pogor să se bucure de aprecierea celorlalți, și că și dădea dovadă din plin de o nativă inteligență, fiind suspenduleze miasma între ironia fină și scepticismul declarat.

Influența cercului de intelectuali unde activează se va manifesta în privința cunoașterii spiritualității indiene, accentuat probabil - la un moment dat - de prezența poetului Mihai Eminescu participant la edinele Junimii.

Faptul este ilustrat și de câteva creații ale lui Vasile Pogor, limpede intitulate „*Nirvana. Calea Vieții*”, „*Budhaism. Învățătura pe scurt a legii*” și „*Budhaism. Ce este și cum se capătă Nirvana*”. El nu este, totuși, dintre aceia care s-aprofundeze, precum Eminescu, tiina limbii sanskrite sau a literaturii indiene,

mulumindu-se cu lecturarea ei, uneori, cu traducerea în limba română a câtorva pasaje din scrierile orientali ale francezilor în voga în acei ani.

Astfel, în ariele preocupărilor aparte privind Orientul intră și E. Burnouf,* (vezi *Dictionarul...*, op.cit., p. 685) din a cărui operă Vasile Pogor traduce câteva pasaje ce i-au servit ulterior, în special, cu privire la conceptul de *Nirvāna*.

Pe de altă parte, în cadrul întrunirilor Junimii, acolo unde se susțineau prelegeri pe diferite teme, Vasile Pogor participă cu adevărate eseuri, unele privind sistemele metafizice, faptul arătând că este un apropiat și fin cunoscător al acestora. Despre prelegerile de la Junimea, nu numai ale lui Pogor, aflăm din ziarul „Curierul de Iași”, același care prezintă că anume s-a mai discutat și susținut în cadrul întâlnirilor din Dealul Copoului.

Privind preocupările lui Pogor legate de metafizică, India, Orient, în general, de buddhism, în mod special, însuși G. Panu avea să constate și să afirme, deopotrivă, că *acesta ajunsese să se socotească un buddhist adevărat, adept al însuși întemeietorului doctrinei*, Buddha Sakya Muni și nu al unei gândiri buddhice trecute prin filtrul în alegerii, similitudinii schopenhaueriene.

* E. Burnouf este întemeietorul Societății Asiatice în Franța și unul din cei mai mari indieni tineri ai acestei ri; lucrările sale sunt tipice în mai multe limbi, traducerile-i din sanskrit devenind repere în arealul spiritual, de profil, al epocii. Născut la începutul secolului al XVIII-lea, deși are o viață relativ scurtă, reușește prin forța capacității intelectuale să marcheze cercetarea Orientului în Franța, dar și Europa, devenind un nume de referință al cercetării indianismului, în special, la nivel planetar.

Bibliografie consultată

1. *Dictionarul Literaturii Române de la origini până la 1900*, Editura Academiei R.S.R., Institutul de Lingvistic, Istorie literară și Folclor al Universității „Al.I.Cuza” Iași, 1979
2. Vasile Pogor, „Budhism. Învățătura pe scurt a legii”
3. Vasile Pogor, „Budhism. Ce este și cum se capătă Nirvāna”

TEOHARI ANTONESCU

(n. 1 septembrie 1866, București - d. 11 ianuarie 1910)

Viața - repere

O evocare a lui Alexandru Naum, publicată de revista „Convorbiri Literare”, din anul 1939, aduce în prim plan atenției figura intelectualului de anvergură, Teohari Antonescu. Autorul menționează că informațiile privind anumite „însemnări” ale lui Teohari Antonescu, stins din viață la doar 44 de ani, le are de la fiica acestuia, Adina T. Antonescu.

Născut în București, T. Antonescu nu-și cunoaște tatăl, mort înainte nașterii sale. Studiile preuniversitare și universitare le face în capitală; va avea profesori pe Tocilescu, Hașdeu, Urechia, Odobescu, Maiorescu (conform *Teohari Antonescu, JURNAL (1893-1908)*, ediție îngrijită, studiu introductiv și note de Lucian Nastasă, Editura Limes, 2005) și alții.

Formațiunea sa intelectuală are loc sub directă influență a lui Odobescu, în privința noii științe a arheologiei care-și face simțită prezența și în arealul preocupărilor istoricilor români din a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

Debutul în lumea scrisului îl face cu o întreprindere ce tratează cabirii și care a constituit lucrarea personală de licență; este vorba despre „*Cultul cabirilor în Dacia*”, scriere apărută în anul 1888 (vezi studiul introductiv și notele lui Lucian Nastasă la *Antonescu, JURNAL 1893-1908*).

Pregătirea profesională se completează și desvârșete în străinătate, în marile capitale ale lumii, acolo unde poate studia arheologia cu specialiști care-și afirmaseră valoarea prin cercetări întreprinse fie în Grecia, fie în Africa, în Egipt sau chiar în îndepărtata Indie.

Dintre savanii renumiți întâlniți, îi amintim pe *Dörpfeld*, cel care a făcut cercetări la Troia într-o vreme cu *Schliemann*, *Haussoullier* și *Homolle* (vezi studiul introductiv și notele lui Lucian Nastasă la *Antonescu, JURNAL 1893-1908*). De asemenea, în traseele sale universitare, de studii occidentale, îl va cunoaște pe arheologul *Arthur Evans*, tiut pentru descoperirile celebre de la *Cnossos* (vezi studiul introductiv și notele lui Lucian Nastasă la *Antonescu, JURNAL 1893-1908*).

Întors în România va deveni cadru universitar.

Public, în mod constant, în „Convorbiri”; din *Dicționarul scriitorilor*, semnat de Ecaterina ar lung, aflăm că Teohari Antonescu a avut preocupări orientale, fiind influențat de *Eminescu*, în acest sens, cu privire la *Upanishade*, *Buddhism* și *Nirvana*.

Scrisori indiene - „Buddhismul și Nirvana”

Studiile sale legate de spiritualitatea indiană apar în revista *Convorbiri literare*, din anii 1894, respectiv 1903, în numerele 28 și 37, din care vom cita mai jos, adeseori transcriind cursiv ideile autorului preluate din celebra revistă.

Teohari se raportează la „Buddhism” ca la un „fenomen social”, (p. 806, în *Conv. literare, op. cit.*) și încearcă explicarea forței doctrinei Nirvanei prin faptul că reprezintă „ultima speranță a celor deznădăjduiți, cari nu mai așteaptă nimic de la această viață” și că, paradoxal sau nu, „pentru ei s-a stins raza speranței”.

Rămânând în arealul paradoxului și al exprimării că atare, Teohari Antonescu susține că asiaticii, care au îmbrățișat doctrina Nirvanei, și-au pierdut speranța, dar în același timp și-o manifestă *gândind, crezând și sperând* la Nirvana. Sursele citate de Teohari întrebunătățesc adeseori clasici germani ai indianismului, precum *Max Müller*, ceea ce demonstrează că, la rândul său, se bazează pe intermediari în elucidarea unor probleme privind spiritualitatea indiană.

Pe aceeași linie a lui Müller, Teohari Antonescu susține ideea *henotheismului vedic*; de asemenea, dovedește că nu este străin de lucrările francezului Emile Sénart, ca de exemplu, „*Essai sur la légende de Bouddha*”, carte apărută la Paris în anul 1875. Încearcă, uneori, a lumina el însuși asupra vieții lui Buddha, acolo unde un *Sénart sau Koeppen s-au înelat*, reliefând aspecte adeseori absurde susținute de *Emile S.*; de pildă, după cum arată Emile, *Buddha nici n-ar fi existat*, iluminatul fiind doar *proiecția unui anumit mit solar coborât și părăsit din vechime în memoria colectivă*. Nici cu ideea emisă de *Koeppen*, că Buddha ar fi fost un simplu revoltat *contra societății în care se născuse*, nu este de acord Teohari Antonescu, punând verdictul *superficialității* pe studiile acestuia, sprijinite doar pe un conglomerat de legende străine, *posterioare vieții marelui doctinar de la Gange*.

Singurul luat în seamă și considerat demn de crezare este *Oldenberg*, cu lucrarea sa „*Buddha, sein Leben*”, apărută în 1881. Pe baza izvorului amintit, Teohari reproduce fidel istoria vieții lui Buddha, a căreia cum este în general tiută și azi, cu nașterea lui, cu plecarea de acasă, cu celebrele *întâlniri inițiatice* care-l vor rupe de viața de la palat plină de lux și lipsită de griji, cu iluminarea de la Benares, din Parcul Gazelelor, ajungând să discute amplu despre doctrina Nirvanei. Problematizând acest concept, Teohari arată că pentru Buddha însuși, Nirvana „nu este nici a fi, nici a nu fi”.

Prin urmare, asupra ei se părăștează *terestru*, și că caracterizarea cu atributele specifice cunoașterii umane e imposibilă, nu-și are sensul. „*Încolo, cercetarea problemei în ce constă Nirvana, nu este decât o pierdere de vreme*” – (vezi op.cit., p.822). Teohari mai observă, probabil, tot cu suport german, *asemănarea dintre concepția filosofului Kapila și a lui Buddha*.

Succesul doctrinei Nirvanei este în eles din perspectiva prezentării în strânsă corelare cu o înaltă morală propovăduită de același Buddha. Din acest punct de vedere, „*Dhammapada*” e considerat *cea mai completă carte de pe pământ privind îndemnul moral conținut* și pe care Teohari le citează în câteva rânduri.

O altă chestiune abordată de Teohari e cea a Eternității, supusă discuției în conformitate cu concepțiile hinduse.

Bibliografie

„Convorbiri Literare”, 1939, martie, nr 3

„Convorbiri literare” 1894, în numărul 28

„Convorbiri literare”, 1903, numărul 37

Teohari Antonescu, *JURNAL (1893-1908)*, Ediție îngrijită, studiu introductiv și note de Lucian Nastasă, Ed. Limes, 2005

Ecaterina Brănuș, *Dictionar de literatura română*, 2007

prof.dr. Florinel AGAFI, Focșani/ROMÂNIA

traduceri

...rămâne pe amândouă
palmele – cu sânge

OTRAVA RAIULUI

...îi-a semnat chiar Dumnezeu grădina
cu vii havuze de amărăciune
din care – însetați – sorb îngerii lumina
crezând că-i un nou foc de război

dar aripile li se zbat agonice
îi-îi uită firea vastă – dumnezeie:
cucuta frângerii îi face-n cetăți lucrarea
îi îngerii simt miros de femeie

PLÂNGÂNDU-L PE IISUS

Plângându-L pe Iisus – un copil
Adormi la fereastră: î-L văzu pe Ucis
Plutind lin – lebedă sângerie
Scurgându-se-n cântecul ultim – spre

Traduceri din lirica lui ADRIAN BOTEZ

PROLOGUE

The one who turns the page
gets both his palms
soiled with blood.

HEAVEN'S POISON

God himself sowed his garden with
Living fountains of bitterness
Of which the thirsty angels are sipping the light
They think is a new fire of prayer

But their wings struggle in agony
And they forget their highly spiritual nature:
The bracing hemlock is slowly spreading
And the angels feel the scent of woman.

Lac

Râurile Lui erau tot atâtea ciudate
Lumini – guri de pe terasă – străpungând spre
Orbitoare Grădină

i copilul – în vis – o porni spre
Eternele dimine i – iar
Când s-a trezit – nu mai avea
Nicăieri de ajuns

MOURNING JESUS

Mourning Jesus – a child
Fell asleep at the window: and saw the Murdered
One

Sailing gently – bloody swan
Flowing along with its last song – towards
The lake
His wounds were all strange
Lights – cave holes – penetrating toward
The Dazzling Garden

And so the child – dreaming – started to
The eternal mornings
And - when he woke up – he didn't have to go
anywhere
No more.

VAGABOND AL LUMII

măinile mi se scufund în buzunare
ca-n pe tera lui Aladin

trec pe străzi: ninsoarea pufului de salcâm
pâlpâie coroane – fierbinți și zburatice – în jurul
frunzei mele:
Rege Zdrenăros al Marilor
Dispariții și Pagube

THE TRAMP OF THE WORLD

My hands go down in my pockets
As in Alladin's cave

I'm wandering the streets: the snow fall of acacia
fluff
Puts flickering hot crowns – around my
forehead:
I'm The Tattered King
Of The Great Deaths
and Damages.

FETI AȘA ȘI FLUTURELE

- poveste franceză -

-Vai, ce frumos e ti! strigă fetița, înbrăcată în rochiță roșie, și rindea într-un picior de bucurie și agitând plasa de fluturi, în jurul unui fluture mare, cu aripi stropite cu roșu și tivite cu galben, portocaliu și, din când în când, cu albastru, ca o dantelă de duces.

- Te rog, lasă-mă să zbor! - se ruga, printre lacrimi, tânăra, de rouă, fluturele.
- Imposibil, trebuie să te prind, să te înfig într-un ac și să te așez pe o pagină nouă de insectar! Să vadă prietenii mei ce frumoasă e de fluture am prins eu - să crape de ciudă! Iu-huuu! - striga, în delir, micuța fetiță, opriindu-se într-un picior și rotindu-l, tot mai amenințător, ca pe-o secură grea de război, plasa.

- Te rog, las -m s tr iesc!, se rug fluturele, i roua se însângera, treptat, scurgându -se pe mânecile i -apoi pe palmele strânse i -ncordate ale feti ei.
 - Nu se poate, cum s te las s tr ie ti, când dup -amiaz ne adun m toate colegile de gr dini ? Eu cu ce s le dau gata? Ia zi! - striga, cu ar ag, feti a în ro u, fr mântându -se, ner bd toare, i trop înd din picioare.
 - Te rog, voi veni i mâine, tot aici, î i promit - voi veni, în fiecare zi, s te-ntâlnesc, mereu aici, i voi str luci din ce în ce mai frumos, cu fieci zi a vie ii tale - se tânguia fluturele, iar pe mâinile feti ei se prelingea sânge curat, str lucitor i mustr tor.
 - Nu m intereseaz , nu vreau s tiu de mâine - eu acum te prind, acum te în ep, acum te p un în insectar - iar dup -amiaz ai s faci cuno tin cu prietenele mele, pe care am s le fac s crape de invidie - î i urm strig tele neînduplecate, feti a în ro u, toat în ro u.
- i-l prinse pe bietul fluture, în plas - dar culorile lui imperiale, solzi orii lui ro ii, i galbeni, i portocalii, i alba tri, alba tri ca adâncul cel mai adânc i misterios al cerului - fie pentru c feti a a agitat prea mult plasa, fie pentru c fluturele a agonizat prea mult i dureros - s-au scuturat i risipit. N-a mai r mas decât un biet trup cenu iu de insect oarecare. i aripile se zdren uir , apoi se rupser . F r s plâng prea mult (un pic tot plânsese, de neaz c , dup -amiaz , n-o s aib cu ce s le fac s crape de ciud pe tovar ele ei de joac , bunele ei prietene) - feti a str punse chinuitul trup, care acum avea ceva de viermi or în el - i nimic de zbor i imperial bal al zborului celest - îl str punse cu un bold mare, se duse acas i prinse în insectar fluturele, acum biet vierme, de care atârnav dou cioturi grosolane, care fuseser , pe vremuri, aripi.

A doua zi diminea , la locul din câmp, unde fusese prins în plas nobilul fluture imperial, o femeie frumoas , în negru, strângea, bocind, stropii de rou i sânge. Al turi de ea, un b trân falnic, cu barba lung i alb , gânditor, înve mântat în negru, inea în mân , a teptând, un imens potir de aur.

*

THE LITTLE GIRL AND THE BUTTERFLY

-French story –

- Oh, how beautiful you are!, cried the girl dressed in a little red dress, jumping for joy and waving the butterfly net around a large butterfly with wings sprinkled with red and tinged with yellow and a very fine line of blue, like the lace of a duchess.
 - Please, let me fly! – begged the butterfly, weeping, large and silent tears, like drops of dew.
 - That's impossible, I have to catch you, stick a needle in you and put you on a new page of my insectarium. Let my friends see what a beautiful butterfly I caught myself – let them die with envy! Iu-huu! – shouted delirious the little girl, hopping one leg and brandishing more and more menacingly the net, as if it was a heavy ax of war.
 - Please, let me live!, begged the butterfly, and dew slowly became blood, dripping on girl's sleeves and on her tight and tensed palms.
 - How can I let you live, when all my kindergarten classmates are gathering this afternoon? How will I amaze them? Tell me, how? – shouted quarrelsomeness the little girl dressed in red, fretting and trampling impatiently.
 - Please, I will be here tomorrow, too, I promise – I will come every day to meet you, always here, and I will shine even more beautiful with every day of your life – wailed the butterfly, and clean, bright and reproachful blood flowed on girl's hands.
 - I do not care, I do not want to know about tomorrow – I now catch you, sting you and put you on the insectarium – and this afternoon you will meet my friends, whom I'm going to make them jealous - continued her relentless cries the girl in red, all in red.
- And so she caught the poor butterfly in her net – but its imperial colors, its little red , and yellow, and orange and blue scales, blue as the deep and mysterious depths of the sky – either because the girl had shaken too much the net, or maybe because the butterfly had agonized too painful and for too long – fell and scattered. All that was left was the mere, gray body of some insect. And the wings shredded, and then broke. Without crying very much (she cried a little after all, because she was angry because she wouldn't be able to make her best friends die with envy that afternoon), the girl took the tormented body, which now resembled to a worm and had nothing to remind of the imperial ball of flying towards the sky , and pierced

it with a big needle, went home and put the butterfly in the insectarium, the butterfly which was now only a poor warm from which hung two rough stumps that had once been wings.
The next morning, on the field where the noble imperial butterfly had been caught, a beautiful woman in black was weeping, gathering dew drops and blood. Alongside of her there was a thoughtful stately old man with a long, white beard, clad in black, holding in his hand a huge golden cup, waiting.

Traduceri de **Oana Patricia BOTEZ, Cluj-Napoca/ROMÂNIA**

despre principii

IOAN I GHEORGHE...ÎN CONTRA LUI ISAAC

“Orice ac iune are si o reac iune, egal ca t rie, dar de sens opus”, a a sun principiul al III-lea a lui Newton. Bine, zic, da’...**când??!** Când vine reac iunea dup exercitarea ac iunii?? M întreb, pentru c , m uit în jur cu disperare i...n -o sesizez!!! Ac iunea, de fapt ac iunile (c -s mai multe), le-am sim it cu to ii, când am v zut noua lege a înv mântului, când ni s-au furat salariile,...le-am simtit precum loviturile în moalele capului, da’...nu v d s fi reac ionat careva la vreuna din ele. Drept e c , reac iunea e pe m sura ac iunii... Oare,...s nu fi fost ac iunea prea tare??...de asta o fi si reac iunea moale?? Apoi, ce -am vrea s ne mai fac , fra ilor, cât de “tare” vrem s-o lu m, ca s ne urnim i s reac ion m??!!!...suntem masochi ti, ori ce??! Unde -i **reac iuneaaa**, reac iunea noastr , a **tuturor???**!!!...E drept c , tot un principiu al lui Isaac, spune : “toate corpurile au iner ie”, ...a adar, mai durea z , nu?! Da` câât?? ...c trece vremeaaaa!!!... i va fi ca -n bancul acela sec : **”un schelet merge la medic i medicul îl întreab : acum vii?”**. În banc m car aveau un medic, dar scheletele noastre n-or s aib nici m car o moa , la care s se duc , c so sesc promo iile de medici haret i ti!

**TREZE TE-TE GHEORGHEEE, TREZE TE-TE IOANEEEEE, CA VINE ATTILA I V IA
LOCUL... INU TIU, Z U, CUM VE- ISC PA DE BLESTEMUL LUI IANCU !!!**

prof. **Ellen POPOVICI, Colegiul Tehnic “Gheorghe Bal ”-Adjud/ROMÂNIA**

un elev “n c jît”

CRIZA...

...Criza financiar ...adev r sau minciun ?! Lupt m cu criza, m urim din pricini de criz , mânc m de criz , r bd m de criz ...Înv m...DE CRIZ !!!
Ptui!

...Profesorii au i nu prea au lovele... - to i se plâng, dar numai unii se r zvr tesc! Greva foamei...(se tize c nici nu vor mai avea drept la grev !). Nu-mi place asta: i noi trebuie s înv m, a a, în...plin criz ?

... i ce reu esc “criza ii”?! Nimic...Caz concret: dna prof. Cristina Anghel a stat 70 de zile nemâncând - ...ce-a reu it? .A venit Funeriu la ea...**CU UN CACTUS!!!** Dna prof. Cristina Anghel s-a îmboln vit. Ireversibil. Au f cut audien , pe s n tatea i via a ei, posturile TV!

...Nu condamn, nu aplaud. E de r u.

...Dar cu bacul nostru, de anul sta, cum e? Bine i mi to...de noi! Am dat oralul în iarn ... - i acum a tept m ...**Legea Educa iei!** Halal stat, halal gândire! Sau...lips de minte i de orice grij pentru elevi, pentru înv mânt. **DEZASTRU!**

...Vina profesorilor, c -s molâi i frico i - sau a elevilor, c nu le pas de carte? P reri împ r ite, ca-ntotdeauna...

...Elevii au preocup ri de bar i discotec , profii (unii)...de f cut (i mâncat) magiun...Unii. Al ii fac...ce-au apucat.

...Printre elevi: competi ie la mod , competi ie la belciuge în nas i la tatuaje pe fund...iar nu: "**competi ie la Chimie, Fizic i Mate**"...Se zice c România ia medalii la Olimpiadele Interna ionale pe obiecte, cu elevii...Oare cum va fi ar tând un mar ian de la, care toce te , "fest", la Mate?!

...Eh, hai s l s m lucrurile serioase (c tot nu le d m de cap!): **regina Marii Britanii are cont pe Face Book...Au ie it "dozatoarele de agheazm " i "c delni ele electronice"!** Spovedania se face pe mail!!! Ei, da, asta da! Asta e tr snet, e..."cool"! S tot tr ie ti, într-o astfel de lume...c s-au închis balamucurile!

...Fire te, din motive de criz ...

Semneaz ..."anonim", din ora ul **Balamucul Nou** (ca de obicei, "în regimurile totalitare"): **C ut -m !**

umor...am rui

ROMÂNIA ESTE O AR DE POVESTE. O AR ÎN CARE NIMIC NU ESTE CEEA CE PARE A FI. ..

Credeti-ne, pe cuvânt! La noi, în România:

- Salariile cresc, sc zând
- Pensile sunt tot mai mari, fiind reduse
- Medicamentele gratuite trebuie cump rate
- La robinet, apa cald curge rece, iar apa potabil nu e bun de b ut
- Tr im în frig pl tind tot mai mult c ldur
- Pl tim asisten a medical gratuit
- Avem un pre edinte care spune mereu adev rul dar fiecare promisiune a lui se dovede te a fi o minciun .

Culmea, la fel se întâmpl i cu primul ministru!

- Premierul tie totdeauna ce vrea "românul" f r s -l întrebe niciodat
- Banii rii sunt tot mai putini i avem tot mai multi miliardari
- Poporul prime te tot mai mult iar num rul s racilor spore te în fiecare zi
- Cel mai performant guvern ales de parlament este acela care tocmai fusese destituit pentr u incompeten
- Fiecare ministru jur azi, cu mâna pe biblie, c dore te binele poporului i de a doua zi porne te un program menit s -l distrug
- Salariile profesorilor au crescut cu 50%, prin reducerea cu 15%
- Într-un singur an au fost create 200 000 locuri de munc i ca urmare num rul omerilor a crescut cu 300.000
- Este garantat libertatea de exprimare a cet eanului datorit efortului serviciilor speciale de a le asculta, în fiecare clip , telefonul
- Libertatea presei este sfânt , de aceea ajung în stare de faliment tot mai multe ziare antiguvernamentale
- S-a redus cu peste 60% num rul taxelor i impozitelor, dar pl tim cu 20% mai mult taxe i impozite
- S-au desfiin at peste 100 agen ii guvernamentale, prin cre terea num rul ui angaja ilor în plat al acestora cu circa 10%
- Cabinetul premierului a fost mic orat, desfiin at chiar, prin angajarea în plus a câtorva zeci de consilieri personali ai primului-ministru **CU SALARII DE PESTE 7000 -8000 euro**
- Constitu ia este respectat de guvernân i prin înc lcarea fiec rui paragraf al ei, sub îndrumarea atent a primului ministru care este doctor în drept constitu ional.

Din nou, culmea, la fel procedează și președintele!

- Legile cele mai bune în România sunt cele care nemulțumesc pe toată lumea
- Avem și o instituție denumită Direcția Națională Anticorupție care a obținut rezultate remarcabile în lupta împotriva corupților, fără să fie condamnat vreun corupt.
- Ca urmare, fără nici un corupt, am devenit țara cea mai coruptă din Europa
- Deși 60% din alegătorii cu drept de vot au optat pentru un președinte sau altul, adevăratul rezultat al statului a fost desemnat de "flacăra violet"
- O campanie electorală de câteva sute de milioane de euro a fost plătită cu numai circa cincini milioane
- Am fost o țară fără premier două luni, având concomitent în funcție trei prim-miniștri unul demis, unul interimar și unul desemnat
- Împrumuturile externe împovărează toare, menite să scoată țara din criză, adâncesc și mai grav criza
- Avem o armată tot mai puternică cu o dotare tot mai precară
- Am intrat în Uniunea Europeană, trăim mai bine dar o ducem de două ori mai prost
- Speranța de viață este tot mai mare prin creșterea fără precedent a mortalității
- școala este gratuită pentru toți copiii, plătiindu-se taxe școlare tot mai mari
- Pentru copiii preșcolari s-au înființat mai multe grădinițe datorită reducerii drastice a numărului celor existente
- Analfabeții nu numai că pot citi, ei chiar învață legea circulației și obțin permisul de conducere
- Turismul a cunoscut o creștere nemaîntâlnită, ca urmare a scăderii numărului turiștilor cu peste 50% față de anul precedent
- S-au luat măsuri hotărâte de întărire a economiei prin desființarea a câte 20.000 de întreprinderi lunare
- Deși, prin străduința guvernului, se produc anual 10 pâini pe cap de locuitor, fiecare cetățean are asigurată cel puțin o pâine în fiecare zi
- Agricultura noastră poate hrăni 80 de milioane de oameni, ca urmare peste 80% din mâncarea zilnică a românului este adusă din alte țări
- Petrolul produs de noi este cel mai ieftin din lume. Cum reușim? Îl plătim cu prețul cel mai mare din Europa.
- Cu gazele se întâmplă la fel
- Construim în fiecare an sute de kilometri de autostradă și ca urmare avem autostrăzi tot mai puține
- Și gropile din carosabil devin tot mai numeroase întrucât le astupăm continuu cu asfalt
- Oricare alt țară cu atâtea minuni adunate laolalt ar fi dispărut demult. Noi existăm!
- Mai sunt și alte minuni în țara asta. În România, minunile nu se sfârșesc niciodată!
- Într-asta fiindcă și noi, românii, suntem un popor de poveste.
- Alegem mereu și mereu conducătorii cei mai capabili de minuni!

...POVESTE ADEVĂRATĂ, SCRISĂ DE UN CETĂȚEAN ADEVĂRAT, AL ACESTEI ȚĂRI ADEVĂRATE...

CUGETĂRI ADÂNCI

Eu stau, tu stai, el sta. (Imnul de stat)

Doctore, mă chinuie îngrozitor coloana. (Constantin Brâncuși)

Posteritatea va crede că am avut un singur ou. (Columb)

Femeile cu picioare lungi sunt cele mai bune la pat. (Procuștă)

Duc o viață regulată; mă culc la șapte, mă scol la șapte. (Alba ca Zapada)

A fost nunta cu dar, dar nu cine știe ce! (Zămfiră)

N-aveți, cumva, un foc? (Nero)

Și totuși, se învârteste! (Galileo Galilei la un chef)

Eu sunt o excepție: mi-am făcut carul vara. (Nicolae Grigorescu)

Am fost corigent la zoologie și literatură. (La Fontaine)

Am oscilat între Școala Ardeleană și Școala Militară. (Petru Maior)

Aria cercului se bucură de o celebritate nemerită. (Giuseppe Verdi)

Noi vrem pământ! (un extraterestru)

Nu intrați în marile complexe cu soția. (Freud)

Am picat la tzanc! (Aurel Vlaicu)
 Tabloul lui Repin este lipsit de simboluri. (Mendeleev)
 Intr-un triunghi conjugal, ipotenuza este iubita la patrat. (Pitagora)
 Cand pun mana pe un roman bun, nu-l las pana nu-l termin. (Cleopatra)
 Cartea mea de capatai este "Dupa douazeci de ani". (Silviu Brucan)
 Nu-mi fac planuri de viitor. (Nostradamus)
 Toti oamenii de valoare au zburat din Romania. (Henri Coanda)
 De fapt, la tara eu n-am vara, ci un var. (George Toparceanu)
 Ca orice om, am fost si eu la stramtoare. (Magellan)
 Ostenii mei, astazi avem exercitii de tragere. (Vlad Tepes)
 Americanii s-au obisnuit cu insula in coasta. (Fidel Castro)
 Am ajuns in America pentru ca m-a trimis nevasta dupa cartofi. (Cristofor Columb)

Vine Ion, acasa mort de beat. Intra in camera la copil si-l intreaba:

- Mai copile, ia spune tu lu tata, in ce clasa esti tu?

- In a treia, ma tata, tu nu stii?

- No apai, tu stii sa scrii dupa dictare?

- Stiu tata, cum sa nu!

- No ia un caiet si scrie: Ardealul ii al nost'!

Ia copilul un caiet si scrie ce-i zice tatal.

- No mai scrie o data: Ardealul ii al nost'!

Mai scrie copilul o data.

Si tot asa pana umple tot caietul cu Ardealul ii al nost'

Ion multumit se intoarce la birt.

Copilul plangand o suna pe maica-sa.

- Mama, mama, eu asa de beat nu l-am vazut pe tata in viata mea....

- Da' ce-a patit dragul mamei? L-a adus politia acasa?

- Nu mama!

- Dar ce e cu el?... E in coma alcoolica?

- Nu mama!

- Dar despre ce e vorba????

- Se crede ungur!!!

ultima or /ultima oar

MAGIA NEAGR A UNEI ISTORII A ROMÂNILOR...F CUT DE TR D TORI IDE „ALOGENT”...! (marginalii i dezv luiri în premier)

Zi de zi i zi dup zi, vedem cum se ca r pe noi tot felul de c pu e, de p duchi, de mici jivi ne, uierând i sâsâind, cumplit ner bd toare, de l comia de -a ne mistui, de tot, sângele. To i mârlandii i toate „curvele morale” se înghesuie, din toate p r ile, s ne conving de faptul c , noi, românii, nu mai suntem buni de altceva decât de **hoit**.

...Pe pielea noastr , se fur cum nu s-a mai furat: nici t tarii cu „capete de câine”n-au f cut-o, cum nici fanario ii. **Pe pielea noastr , fojg ie tot felul de contracte, prin care, ce era al nostru, din mo i - str mo i, ni se dovede te, cu terfeloaga „legii” în fa , c n-a fost niciodat al nostru, ci trebuie s fie al oricui, numai al nostru, NU!**

...Pe pielea noastră, trebuie să suportăm tot felul de **aranjamente „magice”** (de „magie neagră”, **prin prădătoare de Neam!**), după care, când ne uităm în oglindă, nu mai dăm doi „bani răi”, **noi pe noi în ine...**! Uita-i-vă, numai, ce scrie pe **HotNews.ro**, miercuri, 19 mai 2010, 13:16 :

“Camera Deputaților a adoptat miercuri articolul 37 din Legea educației în varianta Guvernului, prin care Limba și literatura română va fi singura disciplină care nu poate fi studiată și în limba maternă de către minoritățile naționale, informează Mediafax. Liberalii nu au participat la vot.

În varianta Comisiei de învățământ, articolul prevedea ca și disciplinele Istoria românilor și Geografia României să fie studiate în limba română de minoritățile naționale, prevedere adoptată de comisie la propunerea liberalilor.

<<Va anunțăm că nu vom participa la acest vot, la acest articol, e un vot antinațional și va asumați responsabilitatea că cetățenii României să nu știe ce înseamnă istoria și geografia acestei țări>>, a explicat Eugen Nicolaescu.

Articolul, adoptat în forma Executivului, cu 111 voturi pentru, 45 voturi împotriva și 10 abțineri, prevede că "în cadrul învățământului preuniversitar cu predare în limbile minorităților naționale, toate disciplinele se studiază în limba maternă, cu excepția disciplinei Limba și literatura română".

Jurnalul **Flacăra Iașului** este mult mai incisiv și mai “ager la ochi”, în această problemă gravă a României de azi:

“Majoritatea deputaților au votat posibilitatea predării istoriei și geografiei României în limba maghiară. UDMR a ținut mult la acest detaliu, conținut altminteri și în proiectul Legii Educației. PNL și PSD au protestat cu vehemență și i-au acuzat pe pedeliști, udmeriști etc. de trădare a națiunii române.

Pe de altă parte, să ne gândim că în Harghita și Covasna, oricum, istoria și geografia României erau deja predate în limba lui Petofi. Normal ar fi fost ca macar aceste două discipline să fie asimilate de către compatrioții noștri de origine maghiară ÎN LIMBA ROMÂNĂ, limba oficială a statului în cadrul căruia sunt și ei cetățeni. Ce sens are această discriminare pozitivă? În SUA, geografia și istoria sunt predate în limba engleză, în Franța franceza e unica limba oficială admisă, în Grecia - limba greacă și exemplele ar putea continua.

*Să zicem că noi, românii, vrem să demonstrăm întregii lumi că putem fi cei mai democrați de pe planetă. Macar de-ar fi scrise viitoarele manuale de istorie și geografie într-o manieră atractivă, inteligentă și echilibrată, chiar de-ar fi redactate în maghiară. Or, majoritatea celor scrise în limba română sunt greoaie, încărcate cu tot felul de detalii inutile, plictisitoare sau, **pur și simplu cu multe omisiuni de conținut.***

Nu supradragostea de democrație i-a determinat pe reprezentanții PDL să susțină această propunere a UDMR, ci pacatosul de calcul politic. În acest moment, fără sprijinul UDMR, PDL ar conta în Parlament doar pe UNPR, procentaj insuficient pentru a se mai menține la guvernare. Astfel, liderii UDMR își mai ating un scop, pedeliștii se execută fără crăcnire, într-un moment extraordinar de greu pentru partidul portocaliu, în vreme ce PSD și PNL mai suflă nitel în trombonul patriotismului discursiv.

Iar pe ei, pe etnicii maghiari din Harghita și Covasna, nu cred că i-a întrebat la modul serios nimeni dacă acest aspect îi preocupă cel mai mult în acest moment. Acolo sunt sosele distruse, întreprinderi falimentate, oameni muncitori, săraci și cu mult bun simț, somaj cât încapă și munți cheli la greu de către angajații grofului postdecembrist, putredul de bogat Văreștoy Attila...

...Vedem pe forum tot felul de comentarii ale limbicilor “epocii de aur” besciene, “juni” educați la **coala uitării, a trădării naționale PRIN UITARE:** c “a a trebuia de mult”, c “a a este europeană te”...:

“Dacă istoria și geografia României este predată așa cum trebuie, ce contează limba? Important e să nu se facă dezinformări...atât.

Plus că un copil ungur învață mai bine în limba lui decât în română.

Nu văd problema...” - sau: “Dumneavoastră uitați că la ora actuală suntem în UNIUNEA EUROPEANĂ.

Un singur spațiu, un singur teritoriu, o singură piață și mai multe culturi. Dar poate că dumneavoastră nu sunteți încă cetățean al UE. (...) Mult noroc și.....toleranta.”

...Astfel de avortoni i clone, sco i/scoase de prin sticlul e i eprubete, nici nu merit s tr iasc prea mult, c infecteaz aerul României i Terrei! Auzi, cet ean UE!!! Dar Dimitrie Cantemir, membru al Academiei din Berlin, nu este cet ean UE, m i, hârtie de turnesol?! Dar Boirebista i ai lui, care st pâneau Europa, cu care tot meli ezi din "bucale", nu- i întindea "cet enia" de la Marea Nordului la Mediterana i pân dincolo de... "middle europe"?! Dar to i voievozii no tri, Mu atini i Basarabi, care erau supranumi i (dar niciodat ajuta i!) de papi, "Campionii Cre tin t ii", nu numai c au fost "cet eni ai Europei", ci **TOCMAI EI AU F CUT POSIBIL SUPRAVIE UIREA CIVILIZA IEI EUROPENE !!!** - întru aceea spiritualitate terestr suprem , pe care Masoneria de la Strasbourg refuz s -o consemneze în Tratat (inclusiv în cel de la Lisabona, atât de disperat, în a fi semnat...de to i tr d torii rilor pe care masonii i -au "ales democratic", s le guverneze!): **spiritualitatea cre tin** ?!

... i rela ia dintre noi i unguri/secui este de azi diminea , de la ora ase jum'ate...sau sunt o mie de ani de despotism i crim maghiar , în Ardealul -Suflet Românesc?! Cum s accept m s - i fac ei, în Ardealul nostru, **Istoria i Geografia, "pe ungure te"**?! P i, a face **Istoria "pe ungure te"** înseamn , cum am auzit noi, cu urechile noastre (de la un propagandist iredentist maghiar, venit tocmai din Australia, aici, în Ploscu enii Vrancei, cu popula ie majoritar de ceang i, pentru a -i convinge c -s urma ii, get-beget, ai lui... Attila!!!), s se ajung la afirma ia c Bogdan I, întemeietorul Moldovei Suver ane[1], a "comb tut" oastea regelui Ungariei...**cu unguri!** Iar dac le da i voie ungurilor s ne fac **Geografia "pe ungure te"**, atunci, nu doar c vom re-avea **Koloszvar** pentru Cluj-Napoca i **Temesvar**, pentru Timi oara... - dar pân i Bucure ti vor deveni, cumva, ceva de genul **BukarestLato, Bukarestben** sau chiar ... **Örülhiv**!!! Oare chiar se uit de c tre decerebra ii no tri concet eni, cât dispre au avut maghiarii i cât dor (**peste orice m sur de înfocat!**) de a ne stinge neamul (întru fiin i Duh!), în Ardeal, pân la primul r zboi mondial... - i dup **Diktatul de la Viena**... - ... i dorul sta crâncen nu-i p r se te, nici acum , o clip , m car?![2]

...Noroc c mai vedem i opinii suficient de lucide, ale "p i ilor" (chiar dac oleac agramia i, tr gându -li-se din ciuma "limbajului mesengeristic" al calculatorului/Internetului...!), altfel am zice c scopul "suprem i ultim" al UE a fost atins deja, noi ajungând o ar de t lâmbi model i mancurtiza i perfect:

"Astia nu stiu nici sa vorbeasca romaneste, darami -te sa mai studieze in alta limba. Nu-ti va spune niciodata "te rog", ci cel mult "kerlek". Stiu ce spun ca doar sunt din zo na. Cat despre respectarea standardului legal privind denumirile in romana... praf in ochii lumii. Stiu ce spun ca nevasta -mea e profa de romana chiar in buricu' ungurimii. Ce credeti ca i -au zis la ultimele teste nationale, conationalii de etnie maghiara? De ce nu preda dupa manualul pentru minoritati? Limba si literatura romana predate dupa un manual editat la Budapesta sau in secuime, ca sa fim precisi. Credeti ca vor invata despre Eminescu, Blaga, Arghezi, Sadoveanu, Creanga sau Rebreanu? Fiti siguri ca nu asta veti gasi in manualele lor "acreditate". E mult prea greu...haideti sa-i ajutam, sa le facem viata mai usoara. Iar cand termina scoala si facultatea (tot in maghiara, ca romaneste nu mai stiu deloc) si ocupa posturile cheie din sanatate, invatamant si administratie, daca esti roman, stai la coada daca mai apuci. Asadar ce credeti ca se va preda la istoria si geografia Romaniei? Cine credeti ca le vor fi profesori si ce manuale vor folosi? Manualele minoritatilor in care apar adevaratele dezinformari si manipulari ale tinerilor etnici, predate tot de catre conationalii lor. Credeti ca vor spune adevarul despre tragediile de la Ip, Trasnea, Moisei, despre unirea sub Mihai Viteazul sau Marea Unire? Nici nu vor aminti sau vor rastalmaci evenimentele. Iar profii romani vor fi pusi pe liber pentru ca nu vor sti sa predea la nivelul "cerut de lege" in limba maghiara. Sa vezi atunci cum se vor bulversa catedrele.

Si apropo, stimabile, cum crezi ca-i vor spune (nu cum va scrie in manual) lui Stefan cel Mare? Nagy Pista? Ei, afl c si ungurii au un Stefan, chiar mai mare decat al nostru. Si nu e decat un pas pana la a crea o confuzie, poate chiar dorita" – precum i o l murire necesar , ca s tim cum st m, întru adev r, cu "drepturile colective", în Vestul-cel-Decizional-asupra-noastr - i-a-Istoriei- i-Fiin rii-noastre:

"Desi sunt 4 milioane de arabo-berberi musulmani in Franta, istoria si geografia Frantei se preda in limba franceza, oriunde pe teritoriul francez. Inclusiv in departamentul Seine -St.Denis (echivalentul unui judet romanesc), unde 91% din populatie e de origine etnica straina, majoritar araba, berbera si africana (...) Placute bilingve nu exista in Marsilia, desi a fost o zona ocupata sute de ani de arabi si are 247.000 de locuitori de etnie araba sau kabila!

Istoria si geografia Germaniei nu se predau in limba turca in scolile publice germane, desi exista 3 milioane de turci si de kurzi turcofoni in Germania! Dupa luxemburghezi, portughezii sunt a doua etnie ca numar in Luxemburg, insa istoria, ge ografia sau orice alta materie, la scolile publice luxemburgheze nu se predau in portugheza."

...Exist , îns , pe lângă tr d torii no tri din Parlament, Guvern i Pre edin ie (dar i din Academie, din a a - zisa “societate civil ”, ptu! – i chiar din...**bordeie**, prin incon tien a “s racului” manelist!!!), i al i binevoitori, râvnitori, de zor, de a ne face i desface **istoria**. i **geografia**, pe cale de consecin ... [3]

i asta, nu de azi, de ieri...Eminescu, cel care -i numea “alogeni”, pe “re-f c torii-mistificatorii” tia de meserie (mai ales “pe unii”...!) – i-i acuza de distrugerea accelerat a rii, a i fost atacat, ucis civil, iar apoi, asasinat de-a binelea...iar azi, lucrurile nu s-au schimbat **DELOC** (numai geniile/Spiritele Dumnezeie ti - precum Hristos, i Eminescu! - pot fi ucise în mod repetat, cu fiecare p cat contra Sfântului Duh al Neamului!): “Este vorba de un atac politic organizat la adresa celui mai mare poet al românilor. Ini iatorul acestui atac este un perfect anonim, C.P. B descu, care recunoa te f r ocoli uri c el a propus revizuirea operei lui Eminescu ca tem de dezbatere.

Este de domeniul incredibilului ca ni te scriitori, care nu au ajuns nici la c lcâiul lui Eminescu, s -l foarfece într-un mod primitiv, cu agresivitate nedisimulat .

Dintr-un început am gândit c este o r zbunare de rata i. Dar sextetul de articole inserate îmi dovede te ceva mult mai grav. A adar, ce deranjeaz în opera lui Eminescu grupul respectiv, ca s nu zic comandoul filosemit cu ingrediente ig ne ti, compus din: C.P. B descu, I.D. Lefter, R. R dulescu, Foar , Radu, Târt rescu, Bobe, Cornea, Preda? La care nu în elegem ralierea lui Nicolae Manolescu.

Membrii grupului sus numit sunt deranja i nu atât de fondul estetic, ci de fondul social -politic al operei lui Eminescu, de actualitatea lui i în zilele noastre.

C.P. B descu, în argumentul s u debiteaz c poezia lui Eminescu nu -l încânt , c poetul pentru el nu exist , c este ceva inert, ridicol, ca o statuie goal pe din untru i cu un dang t spart. P i, i Gioconda îi las reci pe unii, dar aceasta nu înseamn c nu este oper de art !

Abia la Zigu Ornea, cu toat ipocrizia sa, se vede clar. Zigu Ornea deconspir totu i complotul grupului filosemit, grup care a stat îndelung la taifas, distribuind fiec ruia lucrul pentru acas . Abia la Zigu Ornea apare cauza acestei ac iuni concertate de blasfemie a lui Eminescu ca poet na ional i universal.

Eminescu, ca gazetar, a consemnat o stare de fapt din anii 1880, 1881, i anume <<...c p tura superpus - avoca i, func ionari, politicieni, comercian i i al ii - este compus din alogeni i este str in de neam>>” (cf. Leonida Lari-Iorga, **Interven ia parlamentar** din 10 martie 1998).

...Dezv luim, în **premier** , con inutul (secven e publicabile...) unei scrisori imunde, a evreului **Cezar Lazarovici**, din 8 martie 1990, trimis din Tel Aviv (se poate verifica autenticitatea ei, prin adresele electronice ro.altermedia.info, sau: cersipamanromanesc.wordpress.com) – i adresat lui Faust Br descu[4], cel mai important ideolog (fire te, dup Codreanu!) al Mi c rii Legionare/Legiunea Arhanghelului Mihail (**Arhanghelul Spiritului**), singura mi care spiritual terestr , din epoca modern , care a s vâr it **metanoia** (“schimbarea/întoarcerea pe dos” a sufletului, **spre Lumina Lui Hristos**!) a unei întregi genera ii, a Neamului Românesc, cum zicea Emil Cioran, în 1940: „**Într-o na ie de slugi, el** (n.n.: Corneliu Zelea Codreanu) **a introdus onoarea i într-o turm f r vertebre, orgoliul.**”

Iat ce zice un reprezentant (turbat!) al „binef c torilor” no tri din ultimele dou veacuri – „turbatul” anti-român neomi ând, Doamne fere te, s ne blagosloveasc , pe noi, românii , din trei în trei rânduri de scrisoare, cu apelativul „**porcilor**” (...probabil c medicul lui curant i -a interzis, precum musulmanilor, consumul de carne de râm tor...care, he-heei, ce bun era, odat , în „**Valahia aia puturoas** ”!): „**M i Br descule, tu nu e ti român, e ti igan i, nu orice igan, un igan mahalagiu i împu it.**

Nu ai nici ru ine i nici bun sim . Cum ai îndr znit tu, m i dobitocule, s insul i poporul ales al lui Dumnezeu, nu vezi c noi “evreii” st pânim lumea, sau vrei s - i punem ca lui Le Pen, un ochi de sticl ?

Ce ai crezut imbecilule, c dac dispare Ceau escu din România, noi nu avem pe altcineva s punem în locul lui i v l s m pe voi, haite fasciste s -i lua i locul? România este gr dina “evreilor” i noi vom f uri acolo noul Israel (s.n.), a a c s - i ias din capul t u sec, c tu i organiza ia ta na ionalist “Garda de Fier” va mai ajunge vreodat la putere în România. **Numai noi “evreii” suntem în m sur s decidem cine s conduc România, pentru nou ne-a dat Dumnezeuul lui Israel această putere suprem asupra voastr** (s.n.). Voi românii nu sunte i capabili de nimic, pentru voi ave i un creier atrofiat i îmbibat de prostie, voi niciodat nu v’a i putut autoconduce singuri (n.n.: ??!). Prof. Silviu Brucan, pe care voi îl urâ i de moarte pentru este “evreu”, a avut perfect dreptate când a spus c în România tr iesc trei milioane de oameni de tep i i 20 de milioane de pro ti. Cele trei milioane de de tep i sunt “evreii”, ungurii, iugoslavii, ru ii i alte na ii, iar cele 20 d e milioane la care s-a referit Brucan, nu sunt altceva decât ni te fiin e bipede, care - i dau importan , spunând c sunt români(...) Noi (n.n.: evreii i masonii) v-am adus în ar un mare rege, dintr-o venerabil familie de evrei, dar voi nu a i meritat această cinste. Porcilor!

(...)Acum nu mai e niciun secret pentru nimeni, noi l-am pus pe Ceau escu la cârma rii i tot noi l-am dat jos(...). I-a îndep ratat (n.n.: Ceau escu, precum Stalin...) pe evrei de la putere i i-a înlocuit cu membrii familiei, ni te olteni jecho i i p duchio i, a refuzat s mai fac împrumuturi la b ncile noastre i inten iona s fac în România un socialism na ional(...) Am aranjat s arunc m cadavrele de la morga din Timi oara într-o groap comun i s spunem c acele cadavre au fost m asacrate de securi ti(...) Pe ai no tri îi vom scoate basma curat (...) i-i vom acuza (n.n.: indescifrabil) le vor putezi oasele în pu c rie, a a cum le - au putrezit la mul i idio i utili de care ne-am folosit în trecut.. tim c a i încercat, bandi ilor, s profita i de situa ia din ar i a i vrut s -i atrage i pe securi ti i Armata Român de partea voastr , dar am avut noi grij s aranj m în a a fel lucrurile, încât s fug lumea de voi (...). Am aranjat împreun cu comuni tii o nou dictatur i tot noi i-am pl tit pe indivizi care au spart geamuri, au devastat sinagoga din Oradea i au comis acte de huliganism în numele vostru. În curând vom pune legi foarte aspre. i pentru a fi siguri c din na ia voastr nu se va mai na te vreun diavol antisemit, v vom terge pe to i românii de pe fa a p mântului (...) Vom face din voi un popor de homosexuali i lesbiene (...) Le vom da mân liber ho ilor i miliardarilor i-i vom ajuta pe unguri s v spulbere, pân i copilul din burta mamei(s.n.:) (...). Niciun român nu va sc pa de mânia i urgia lui Dumnezeu, care va v rsa sângele vostru, de slugi necredincioase i p c toase (...) Face i -v preg tirile de prohod” – i semneaz , cu infinit bun voin i dezinvoltur : Cezar Lazarovici...(“Z” -ul sem nând a “s”). ...P i, dac ne-am lua dup elegantul i academicul domn **Lazarovici**, lucrurile cu istoria românilor se cam leag :

1- i cu ungurii... - vorbele dlui Lazarovici seam n , precum dou pic turi de ap , cu cele ale dlui Dücso Csaba, din **Nincs Kegyelem** (Budapesta, 1939): “Voi suprima pe fiecare valah ce -mi va iesi în cale! Pe fiecare îl voi suprima! Nu va fi îndurare.

Voi aprinde noaptea satele valahe! Voi trece prin sabie toat populatia. Voi otr vi toate fântânile si voi ucide pân si copiii din leagan!

In germene voi distruge acest neam de hoti si tic losi! Nu va fi pentru nimeni nici o mil ! Nici pentru copiii de leag n, nici pentru mama care va naste copil...

Voi suprima fiecare valah si atunci nu va mai fi în Ardeal decât o singur nationalitate, cea maghiar , natia mea, sângele meu!” - ...ceea ce înseamn c se rezolv enigma finalului de r zboi al doilea mondial: ungurii, care chiar i-au ajutat zdrav n pe nazi ti, s -i “holocaustizeze” pe eveii din Ungaria i din Nordul Ardealului, “câ tigat” de unguri cu hapca, prin **Diktatul de la Viena**... - nu sunt acuza i de Holocaust, **pe când românii, care i-au sc pat cu via pe evreii din România, nu doar c sunt acuza i, dar i pl tesc, ca “VINOVA IDE HOLOCAUST”, câte un miliard de dolari pe an...precum Germania, Elve ia i Polonia!** - ...care va s zic , evreii îi “ în de s mân ” pe unguri, tocmai ca s -i foloseasc împotriva noastr , “pân va disp rea i pruncul din pântecul mamei lui de valah” – de ce ne- i fi urând atâta, musiu? – probabil, pentru c v facem concuren , la capitolul “p opor ales”...! -

2- i cu “cazul Ceau escu”, dar, mai ales, cu

3-soarta noastr de Neam, atent, mult prea atent supravegheat de “alogenii” tia “speciali”, de ne -au “înfipt” în spinare i o dinastie “regal ” (“venerabil ” – adic , ce mai, “**fri ca masonilor**”!) evreiasc ...! – nou , urma i ai voievozilor eroici i martiri! - nidecum tranzac ioni ti i uciga i de Neam!

...Cât de atent este supravegheat soarta românilor, de c tre “alogenii” cu pricina (evident, nu ne referim la evrei, în genere, ci la unii dintre “coreligionarii” lor, ajun i în Marea Finan Mondial), **pentru ca nu cumva Neamul Românesc s scape cu via !** - ... dau m rturie ni te rapoarte ale “**ale fo tilor ofi eri SRI**”, strânse sub titlul **O ar subjugat economic i politic de concernele evreie ti** - se pare c nu prea luate în serios de guvernarii no tri de azi (prin aceste rapoarte devine mult mai evident **de ce criza este “mai cu foc” în România** i de ce to i ne vor pr bu irea...” **alogenii speciali**” -...**în special!** - cu jur mintele lor... din perciuni, bat -i vina!):

“Mugur Is rescu a fost recrutat de c tre Concil Foreign Relations (CFR), în 1990. (...) CFR (organizatia controlat de familiile bancherilor evrei Rockefeller i Rotschild, sus inu i de Morgan) a recrutat un num r semnificativ de speciali ti, poten iali înlocuitori ai celor ce guvernau la vremea respectiv în rile est - europene. (...) Pe tot parcursul anilor 1990-1992 s-a purtat un intens r zboi mediatic de dezinformare, în toate misiunile economice, subliniindu-se gre eala f cut de România prin plata datoriei externe i exemplificându-se prin ri care aveau mari împrumuturi(...) – principala form de control al unei ri este cea financiar – specialitatea CFR.

Potrivit surselor, Mugur Is rescu ar fi fost preg tit în vederea accederii la fotoliul de premier. De aceea, solu ia Mugur Is rescu, în conformitate cu dispozi iile CFR, a fost devalorizarea masiv a monedei na ionale, ca politic monetar , i o rat derizorie a tuturor crean elor României (ex. Egipt, Irak), pas

sus înut i de prim-ministrul impus de mass-media, de fapt de Oculta Financiar , Theodor Stolojan (...). În 1991, Theodor Stolojan a na ionalizat valuta aflat în b nci, ceea ce a dus la un adev rat recul pentru investi iile str ine sc pate de sub controlul i manipularea Oculte de la New York. Un alt aspect de men ionat îl constituie jocurile interbancare << premise i încurajate>>, prin intermediul c rora importante fonduri valutare au p r sit România. De i BNR are o Direc ie de Supraveghere i Control Valutar, nu a luat m suri pentru repatrierea valutei (...). Faptul c Is rescu a fost recrutat de CFR poate fi sus inut de argumentul c niciodat , indiferent de for a politic ajuns la putere, el nu a fost schimbat, cu toate incidentele penale ale afacerilor familiei sale, cu cet eanul **Heinrich Schorsch**, b nuit a fi agent dublu (...).

Unul dintre cei doi evrei americani care monitorizeaz i dirijeaz România de la cel mai înalt nivel este **Mark Meyer**, american de origine român (...). Firma sa **Hertzfeld & Rubin** a fost implicat în derularea a numeroase privatiz ri din România. Personajul a fost consilierul lui Ion Iliescu, dar i al lui Emil Constantinescu. Pe vremea acestuia din urm , u a palatului preziden ial era permanent deschis evreilor Tom Lantos (n.n.:senator american, **maghiaro-evreu!** – vajnic lupt tor pentru „drepturile maghiarilor din România”) i Alfred Moses (n.n.: informa ia apare i în **Justi iarul sibian**, nr. 4 din 2010). (...) În 2005, când pre edintele Traian B sescu a efectuat prima sa vizit la Washington, Mark A. Meyer a fost invitatul special al efului statului la o **întâlnire particular** (s.n.). Meyer are firm de avocat în România – este cea care a ob inut pentru Dominic de Habsburg i familia acestuia retrocedarea Castelului Bran. Mark Meyer e i pre edintele Camerei de Comer Româno-Americane din New York. (...). Organiza ia a fost creat la Bucure ti în 1993, chiar cu sprijinul lui Ion Iliescu, al turi de Meyer avându-l la conducere pe evreul Elias Wexler, originar tot din România (n.n.: România i-a clocit to i erpii la sân, erpi care acum o devoreaz , gurmanzi, pe -ndeletel). (...) De i principal ini iator al ac iunii, prin firma **Hertzfeld & Rubin**, este Meyer, pentru publicul românesc ini iativa apar ine unui grup mai larg(...). A fost ocazia ca gruparea „Oamenii de Afaceri Americani” s trimis invita ii companiilor americane evreie ti, i nu numai, s profite din plin de ocazia de a cump ra ieftin întreprinderile române ti. Organizatorii secrete i (**Hertzfeld & Rubin**, adic Mark Meyer), pentru a fi mai conving to ri, s-au gândit s expun , ca garan i, responsabilii economici din România, a a c au fost plimba i de la Bucure ti la Chicago reprezentan i ai Guvernului român, pre edin i i directori executivi ai celor mai influente b nci i fonduri mutuale din România. (...) Mesajul transmis a fost urm torul: **Economia României este de vânzare, pute i s v exercita i dreptul în consecin , putem aranja privatiz rile**. Cel mai conving tor s-a str duit s fie Mircea Geoan , ambasador al României în SUA la acea dat . Geoan a f cut parte dintre studen ii privilegia i de înal ii ofi eri ai fostei Securit i(...). Generalul Pacepa, pe vremea când era ef -adjunct al spionajului românesc (DIE), a avizat favorabil numele lui Geoan Mircea, fiu al generalului Geoan , pentru a pleca la studii în SUA, în rândurile ambasadurilor prieteniei” (...). Desf urat la Hotel Hilton & Towers din Chicago, în perioada 29 sept. -3 nov. 1997, **Forumul** (la care participa tân rul Mircea Geoan) scotea, practic, economia României la mezat, în fa a unor mari b nci americane evreie ti: **Chase Manhattan Bank, Smith Barney Europe, First Chicago Bank, Mercantile Stock Exchange, Global Securities USA**. (...) În perioada 30 martie – 3 aprilie 1998, în SUA, ac iunea **Forumul** s-a repetat spre a fi oferite afaceri în România la peste 200 de mari companii americane, în domeniul bancar i în cel al pie ei de capital, industrie u oar , materiale de construc ii, electronic , telecomunica ii, infrastructur etc. De data asta, organizatorul anun at era chiar de la vârful fina n elor americane evreie ti, **AMROINVEST INC** (baronii finan elor mondiale, familia evreilor Rotschild) (...) dar reg sim i firma Hertzfeld & Rubin, deci pe Mark Meyer.(...) Ex-modelul Janine a fost n it de Mircea Geoan , iar cumnatul acestuia din urm , Ionu Costea, a func ionat ca Secretar de Stat la Ministerul Finan elor, în intervalul 1997 -2000. Înclina ia evreilor pentru posturi de televiziune române ti este dovedit i de cazurile posturilor (fost) Tele 7 ABC (al evreului **Fredy Robinsohn**), Prima TV, B1 (publicul crede c e al fra ilor P unescu: George P unescu apar ine, îns , la B'nai B'rith, loja masonic pur evreiasc !). (...) **Mark Rich** – **magnat evreu cu cet enie american** , apropiat de Mosad. El s-a aflat în spatele firmei canadiene **Gold Corporation**, companie cu 80% ac ionariat pेत्रi , pe care îl controleaz îns **Rich** (...) Ca urmare, z c mântul de la Ro ia Montan urmeaz a fi epuizat de c tre **Gold Corporation Ro ia Montan LTD** în numai 15 ani, **Statului Romn revenindu-i numai 2% din acest exploatare** (n.n.: de i de otr vit, otr vesc pentru cel pu în 100 de ani, zone de multe sute de km, de url pân i ungurii, c le „arde” Tisa lor!). (...) **Yoav Stern**, israelian, face i el parte din grupul oamenilor din România ai magnatului evreu Mark Rich, preocupat de petrolul românesc (...). Un alt personaj este **Motti Zisser**, care controleaz , al turi de firma Control Centers, consor iul Europa – Israel Group, companie important , la proprietatea c reia particip , din anul 2002, i banda **Leumi Le** – Tel Aviv(...). Odat cu preluarea firmei **Elbit Medical**

Imaging acum câiva ani, **Motti Zisser** a preluat și subsidiara acesteia, firma israeliană **Elscint**, care reia și-a oprit activitatea, vânzându-i toate bunurile și mijloacele de producție (...). Totodată, ridică mall-uri, cum e cel din Timișoara, unde a preluat ieftin terenul necesar de la o firmă de stat românească, după care a revândut foarte scump o parte din suprafață chiar Primăriei orașului (...). În 1998, a dorit să preia privatizarea **Hotelului București** (din București...). (...) **Eli Papouchado** construia două mari centre comerciale, finanțat de Banca Internațională cu domiciliul la Tel Aviv, este unic distribuitor în România al produselor Kodak, prin firma sa **M.TIL.ROM**, cu sediul la **SITRACO CENTER**, Piața Unirii, administrat de partenerul ei de afaceri, israelianul **Eliashu Rasin**, cu care mai deține Hotelurile Opera și Central, din București.

(...) **Tonya Halpern** rezidează în România cu mulți ani înainte de 1989, locuind la apartamentele Hotelului București (pentru privatizarea cărui a și implicat direct, alături de **Alex Bittner**), iar soțul ei, **Moshe**, specialist în tehnică aviațică (...), reprezintă în România **Eastman Kodak**, firma care, alături de **Standard Oil**, **Xerox**, **U.S. Steel**, **IBM** și multe alte firme evreiești americane, susține și activează pentru CFR! (...). **Eliahu Rasin**, născut la 24 noiembrie 1947, la Tel Aviv, în Israel (...) a dezvoltat în România o afacere piramidală, a cărei bază o reprezintă o cutie postală cipriotă, respectiv off-shore-ul **Monilen Enterprises LTD**, înființat în august 1997, cu care controlează mai multe firme din România (...). Deține totodată Hotelul Sinaia din Sinaia, pe care l-a încredințat spre administrare lui **Marian Schwartz**, ofițer în rezervă din Serviciile Secrete israeliene, născut la 3 iulie 1954, în București. (...)

La Banca Leumi Le, sucursala din Londra, în contul firmei lui **Rasin**, **MONILEN ENTREPRISES LTD**, a fost versată suma de 2,92 milioane dolari americani, comision pentru privatizarea Hotelului București (...). În zona din centrul Capitalei, mai ales în zona Unirea, și pe care le-a transformat în **Business Center**, Eliahu Rasin a avut drept clienți firme și instituții precum **ARDAF**, **IBERNA**, **Pepsi Cola International**, **Gelsor**, **Elite România**, **Sharrom-Sharp** etc. (...).

(...) **Bernard Shraer**, evreu de origine maghiară, fondator al băncii israeliene **Leumi Le**-Tel Aviv, după 1989, a început să și dezvolte afacerile preponderent în Ungaria, îndeosebi prin compania **Danubius Hotels**, unde era implicat și **Dan Fisher** (...). În prezent, posedă peste 50 de hoteluri (...). Pentru a-și extinde afacerile, în România – interesat îndeosebi de stațiunile din Transilvania (n.n.: mîșlești, ce mai face dragostea de Ardeal, dintr-un evreu ungur!), a apelat și la consultanța lui **Rudos Ernő** (fost ambasador ungur la București). (...) A adăptat, **Shraer**, ca și **Rudos Ernő**, nu e străin de încercarea de preluare a Băncii Comerciale Române de către Banca Ungariei. (...).

(...) **Rudos Ernő**, cetățean român cu dublă cetățenie, maghiară și britanică, fost ambasador al Ungariei (n.n.: cum se găsește tot și se strînge, în "cuibul de erpi", care a devenit România!) – face afaceri preponderent în România. Surse din sistemele de informații apreciază că originea sa reală este evreiască (...). A fost arestat la Constanța, pentru deținere și consum de droguri, împreună cu câiva tineri români. Una dintre afacerile sale mari a fost cea cu **Bell Helicopters-SUA**, în tandem cu **Elbit System**-Israel (...). **Mandler** este ajutat de Decebal Traian Remeș, în afacerea **Bell Helicopters-SUA**, prin semnarea tuturor actelor. (...) Premierul Israelului, **Ariel Sharon** (cel anchetat pentru obținerea de fonduri electorale, în cuantum de 1,5 milioane dolari), este amestecat, direct sau prin fiul său (...). Fiul lui Sharon nu e străin de cazul Dacia Felix (**Eurombank**), precum și **Avital Benesh** (președintele băncii), **Fredy Robinson** (proprietar principal al băncii) și **Liviu Mandler** (fost președinte al băncii), **Sorin Beraru/Samuel Bergovici** etc. (...) Sorin Beraru e unul din cei mai mari infractori evreiești care au operat în țara noastră (Adrian Năstase nu e străin de acest caz). (...). **Moshe Pesach** e, de asemenea, partenerul de afaceri al lui **Sorin Beraru-Bergovici**. Traficant de arme, ce a acționat pe teritoriul României, dimpreună cu **Shimon Nahor** (...). Israelienii din familia **Ofer**, cunoscuți drept frații **Ofer (David, Sami și Iuli)** – copiii ai lui **Josef Herscovici** (același nume de familie ca și **Shimon Nahor**) (...) **David** a fost efelul unui Serviciu Secret israelian, **Iuli** a avut înclinație spre funcțiile publice, de înădă, mult timp, și funcția de **CONSUL AL ROMÂNIEI LA TEL AVIV** (n.n.: sta da, patriotism!) (...) – iar **Sammy** s-a concentrat asupra afacerilor. (...) Afacerile din România au fost demarate în ultimii ani de octogenarul **Sammy Ofer**, iar în prezent (n.n.: 2010!) sunt conduse de fiul său, **Eyal Ofer**. Familia **Ofer** este co-proprietară, alături de alte familii evreiești, precum **Pritzker**, din SUA, asupra multor companii de turism, ce oferă croaziere în toată lumea – peste 50 de itinerarii și peste 140 de destinații (Caraibe, Bahamas, Bermude, Mexic, Panama, Alaska, Hawaii etc. etc. – cu 14 vase moderne, vase de până la 164.800 tdw. Această companie administrează și vasele altor firme evreiești, precum flota **Rosemont**, **Trans Union Corp**. Sau cele 10 vase ale **OP Holding LTD** (n.n.: n-ori găsiți, printre vase, și flota „expiat” de Băscu?!). (...) Se bănuiește prezența sa (**Ofer...**) activă și masivă, deși invizibilă, în proprietățile din Constanța, mai ales în port (n.n.: unde „eș” e Mircea Băscu!) – unde presa nu poate scrie decât ceea ce vrea el. La

conducerea Magazinului Tomis din Constanța a numit-o pe **Daiana Voicu**, fiica unui magistrat, **Marin Voicu**. (...) De multe ori, **Eyal Ofer** e mandatat de oficialități de la Cotroceni să reprezinte România în fața forurilor internaționale, încât el cunoaște politica de culise a Guvernului român mai bine decât...Guvernul! (...).

Dan Fisher, de cetățenie română și israelită, s-a numit în **Frâncu**, nume sub care a fost cunoscut ca sportiv al clubului Ministerului de Interne, **Dinamo** (echipa de polo). S-a remarcat prin implicarea sa în recuperarea creanțelor României de la diverse state. Rolul lui **Fisher** se rezuma la a intermedia (cu mari comisioane) vânzarea acestor creanțe. Fisher a intermediat obținerea de credite, pentru România, de la alt banc evreiesc american, **Credit Swiss First Boston**, fiind apropiat în afaceri de fostul secretar de stat de la Finanțe, **Ionu Costea** (...). Fostul șef al SIE, **Cătălin Harnagea**, ar fi cerut de la ofițerii din subordine dosarele a 19 personalități politice, pentru a le discredita sau antaja. În acest context, atunci când un om de afaceri nu cotizează la **Fischer** sau la **AVAD**, i se face imediat dosar penal. Are un Serviciu de interes personal, pentru a răsună anumitor comenzi politice, lucru valabil și azi, la **Traian Băsescu** (...). **Hugo Weinstein** apare în poziții cheie, ca reprezentant al României: reprezentant al Camerei de Comerț **ARGUS**, reprezentant al **UZINEXPOERT**, ce deține monopolul exportului și importului României, în domeniul construcțiilor de mașini (...)

...Păi, n-avea dreptate la care, după 1989, când îl întrebați „**Unde mai sunt evrei în România, că nu-i mai văd?**!” – ar tăia în sus, **sus de to-o-o-out...?!**

...Să mai zică cineva, despre vreun a-zis „om politic” român, că ar putea fi nevinovat, când toată erp-raia asta de interese israelito-românești (**CU TOTUL TRANSPARTINICE!!!**), în România, a funcționat, pentru toți cei „dedulci” la putere, precum un veritabil Maëlström: i-a sorbit, pe „coordonată” lăcomiei și iresponsabilității/trădării naționale, **PE TOT! Niciun a-zis „om politic” român NU ESTE NE ANTAJABIL!!! – DE ACEEA, DE LA MANDAT LA MANDAT (prezidențial, senatorial, deputat...), SE ACOPER UNII PE ALII, ÎN TOT ÎN – PE ISPITITORII LOR, AGENȚII DIN MAREA FINANȚĂ MONDIAL !!!**

...Numai că mass media românească (cam toată!), în loc să-și demonteze pe trădători, ce crede că face?! **ÎN ANTAJEAZ ÎN EA, PE BANI BUNI ÎN MULȚI! – ...** și uite cum lucrurile se scurg, egale cu ele înseși, pe apa destinului greșit numit „mioritic” (de fapt, anti-mioritic și anti-spiritualist/ANTI-CREȘTIN!) – și „ne ia gaia”, pe toți cei neînșiși în „misterele” diverselor...” **kabale**”!!! Moartea noastră, a Neamului Românilor, însă, ce bine va aduce Terrei?! Probabil (cel puțin a se va pretinde!), „renovarea și restaurarea poporului ales”...!

...Din păcate, acest „popor ales” nu mai este, de mult, ales de Dumnezeu, ci de Luciferismul și narcisiac... Se tot amăgește, cu **auto-alegerea**... – pentru a împlini niște misiuni anti-spirituale grave, pe care le menționează (pentru cine, dacă toți ne-am „zăluzit”?! **Apocalipsa lui Ioan!** A călătorii Terra ar face bine să nu se uite indiferent la stingerea, **prin sugrumare ritualică**, a României... - dar cine, pe Terra, și-a mai propus minile întregi? Nici măcar, sau, în primul rând...românii (poporul românilor fiind cel mai oboșit dintre toate popoarele rămasei noastre planete... – istovit total, de atâtea atacuri letale sau/și paralizante, lansate de Anti-Hrist!!!) nu mai au pic de luciditate și coerență în gândiri și „simțiri”. Aproape că am devenit, din Fiii Divini ai Lui Zalmoxis/Lupul Fenrir-Învietorul-Purificatorul și din Fiii Fraților ai Dumnezeului Creștin-Hristos-Lumina Lumii – niște handicapați mental (numai bancurile mai sunt de noi...!), răsând într-aiurea, în loc să punem mâna pe celebrul **Bici Cristic** – și să-l alungăm **pe „zarafi” din Templul Tatălui Cereșc**... - dar, în primul rând, **PE TRĂDĂTORII DE AR ROMÂNEASC !!!**

prof. dr. **Adrian Botez**

[1] - Bogdan I, voievodul român din Țara Mureș, este considerat întemeitorul Moldovei suverane. În anul 1359, el decide să treacă munții în Moldova, unde tocmai murise Sas, fiul lui Dragoș. Învinge oastea urmașilor lui Sas și alungă pe fiul acestuia, Băliș (Balc). Bogdan scoate Moldova de sub tutela regelui Ungariei și stabilește capitala la Baia.

[2] - Maghiarizarea susinută a sistemului educațional din Ungaria a făcut ca numărul colilor în limbile minoritare să se micșoreze constant. Date din statisticile oficiale prezentate de statul maghiar la Conferința de pace de la Paris din 1919 arată discrepanța dintre ponderea colilor maghiare și cea a celorlalte naționalități:

	Maghiare	Românești	Slovace	Germane	Sârbești	Rutene
Pondere în populația totală	54.5%	16.1%	10.7%	10.4%	2.5%	2.5%

Gr dinie	2.219 (98%)	4	1	18	22	-
coli elementare	14.014 (81%)	2.578	322	417	-	47
Licee de scurt durata	652 (98%)	4	-	6	3	-
Licee reale	33 (92%)	1	-	2	-	-
Colegii pedagogice	83 (85%)	12	-	2	1	-
Licee teoretice de b ie i	172 (93%)	5	-	7	1	-
Licee teoretice de fete	50 (98%)	-	-	1	-	-
coli economice	105 (100%)	-	-	-	-	-
coli comerciale	65 (98%)	1	-	-	-	-

[3] -Cf. art. **România – a doua Palestin ?** - pe adresa electronic : www.dezvaluiri.go.ro

[4] - **Faust Brădescu**- născut în 1912 la Bucure ti, doctor în Drept, la Bucure ti, i în filosofie politică, la Paris. La terminarea războiului, dore te să se întoarcă în ară, dar autorită ile consulare îl sfătuiesc să rămână în Fran a. După un an, este invitat de poli ia franceză să părăsească ara, la cererea autorităților române ti. 1946, Faust Brădescu se stabile te în Brazilia. Înfiin ează Editura *Dacia*, sub egida căreia editează studii consacrate problemelor române ti. Activează ca profesor la Universitatea Pro Deo, din Rio de Janeiro, unde predă dreptul i filosofia politică. În 1971, se întoarce în Fran a, unde devine efel sec iei de programare, studii i documentare a Mi cării Legionare din exil. Colaborator apropiat al lui Horia Sima. Cu 48 de titluri publicate, dr. Faust Brădescu este unul dintre cei mai prolifici anali ti i speciali ti ai fenomenului legionar. S-a stins din via ă în anul 2000.

revista revistelor culturale

- **MIORI A U.S.A., Sacramento/CALIFORNIA/SUA** – num rul pe decembrie 2010, al revistei p storite de Viorel Nicula, se deschide printr-un omagiu, sincer i vibrant, adus de prof. univ. Dr. Dan Bruda cu i de Florentina Tomi a (dublat de un grupaj de poeme „in memoriam Adrian P unescu”) – Poetului, patriotului, omului politic Adrian P unescu. Dan Bruda cu aduce m rturie onest : „*Ca milioane de români în perioada de dinainte de 89, am g sit în eforturile lui i ale cenacului „Flac r a”, de multe ori, singura satisfac ie spiritual la care puteam spera, în contextul cenu iu al regimului politic în care tr iam cu to ii (...)* Chiar dacă după 1989 este foarte marenumărul celor ce l-au contestat, l-au atacat violent , dar și total nejustificat, cu toate minusurile lui, Adrian Păunescu va rămâne în istoria culturii și literaturii române, drept unul din numele de referință ale ultimei jumătăți de veac. Multe dintre poemele lui, degajând infinită iubire, căldură și sensibilitate, și făcând proba talentului său imens și clocotitor, au intrat deja în repertoriile unor interpreți sau formații muzicale, emoționând, acum, ca și în anii ce vor veni, sute de mii de ascultători și probând talentul poetic incontestabil pe care l -a avut ” - la care dna Tomi a completeaz , la fel de echilibrat i onest, inând cont atât de “tratamentele” diferite, aplicate pentru Poe i/Arti ti majori, cât i de puhoiul de zoaie mizare, azvârlite de la i i impostori, înc din prima zi de după trecerea Artistului în ve nicie (i după Adrian P unescu, dar i după marele Cezar Iv nescu):” *Domnilor de dincolo de sticl , de dincolo de suflet i de deasupra tuturor, cine v d dreptul s ne selecta i poe ii? Cu nimic mai mic, chiar cu mult mai mare, era Cezar Iv nescu! În literatur a român , nu voi, tr nc nitorii de vorbe, face i istoria acestei ri, ci valoarea i timpul care va s cearn . Muri i -v egal poe ii, tr i i-v responsabil valorile, asuma i-v corect contemporanii, cu bunele i relele lor. În rest, moartea unui om vorbe te doar despre cei care r mân. Despre Poet, numai de bine. Dar iubirile vin târziu, tovar i, prea târziu. Uneori e nevoie de t cere .”*

Este anun at ini iativa /decizia ARP de a decerna premiile “ **România tainic** ”, în memoria Duhului enciclopedist al lui Artur Silvestri.

Re inem (cu nostalgia amintirilor “de aur”...) i articolul Simonei Botezan, **Români cu care ne mândrim. De vorb cu omare campioan , Teodora Ungureanu -Cepoi.**

- **AXA – bilunar de oceanografie ortodox** – Bucure ti, Anul III, nr. 47, 16-30 septembrie 2010 (director Mugur Vasiliu) – se men ine la cote de curaj informa ional maxim i aduce, în peisajul revuistic

românesc, degenerat, de azi, o atitudine ortodoxist superb , mereu împrôsp t toare de Duh i constructiv-na ionalist : *Cui apar în mass media i industria de filme , Proorociile Apocalipsei, Ro ia Montan sau despre noi în ine , Mân astirile rupestre din Basarabia* , de Vicu Merlan, *Problemele Dictatului de la Viena, în mass media maghiare* , de Ioan L c tu u, *Ce se-ntâmpl , oare, cu România...? - sau Despre p catele din mass media româneasc* , de Adrian Botez etc. , - precum i un poem de Radu Gyr, *Legionarul* , con înând frumuse i serafice: “*Iar sângele de-mi picur pe ar ,din fiecare strop cre te-un altar...*”.

-**PERMANEN E**, Bucure ti – Anul XIII, nr. 10-11, octombrie-noiembrie 20010 (director: Mircea Nicolau) – aduce, în prim plan, un articol scris de Mircea Eliade (i publicat în revista Vremea, nr. 505), pe 19 septembrie 1937 (*Pilo îi orbi*), ca pild pentru vremile noastre... - evoc i explic , cu documenta ie tiin ific-istoric , momente ale luptei martirice legionare, împotriva comunismului i bol evismului – semnalând i analizând limitele caren ele democra iei moderne : *Ireeducabilii (3): Fr iile de cruce rezist terorii comuniste*, de Const. Iorgulescu, *Lupta exilului legionar*, de Alexandru Frâncu, *Democra ie: limite i factori dezagregan i*, de ing. Diplomat Petru Olosu – aducând, totodat , i m rturii ale autenticului cre tinism, cel ce accept dimensiunea martiric : *Moartea martiric a P rintelui Arsenie Boca*, de Isabela Vasiliu-Scraba, *Cei ceucid sufletele* , de Ion Dunca.

- **CITADELA**, Satu Mare – Anul IV, nr. 5-6-7-8, mai-iunie-iulie-august 2010 (director Aurel Pop) – în care Felician Pop (*Un joc neterminat*) problematizeaz un “ce” extrem de sensibil i labil... - vorbe te despre efectele psihologice (i nu doar!) pe care (la fel ca în epoca interbelic !) le produce neglijarea (pân la ridiculizare!) a Ardealului/ardelenilor, de c tre “reg eni” i, mai cu seam , de c tre “capital ”... : ” *Ar fi o adev rat prostie s neg m apartenen a noastră la spiritul românesc. Cred c ardelenii au fost cei mai îndârji i lupt tori pentru afirmarea identit ii lor pe aceste meleaguri, c nu degeaba s -au luat în 1918, peste 100.000 dintre ei, ca s mearg în criv ul iernii la Alba Iulia pentru a celebra cel mai important eveniment din istoria românilor i anume Unirea cu Patria Mam . Dar peste toate aceste exerci ii de iubire i fidelitate, ardelenii sunt structural diferi i de cei din Regat. Eforturile de ega lizare, exacerbate în vremea intersti iului totalitar, nu au reu it s coaguleze ra ional o con tiin unitar . Mecanisme de comportamentale ale cona ionalilor „sudi ti” nu vor fi acceptate niciodat de ardeleni iar atunci când vreo „victim ” gen Victor Ciorbea sau Emil Boc mai cad în plasa mângoas a politiciii dâmbovi ene, ardelenii ofteaz din greu, ca dup o zi de coas încheiat cu o ploaie toren ial . Peste „îngustimea” provincial plute te mohorât norul unei frustr ri adânci, c noi, cei din Ardeal, nu ne sim im confortabil în propria noastră patrie. i în aceea i m sur în care ne -am înc p ânat s ne p str m limba i obiceiurile, am rejectat -aproape de un secol încoace - toate aluviunile balcanice adiind dinspre crestele Carpa ilor. Este înc un joc neterminat, o problem împins spre coada priorit ilor iar viitorul, mereu imprevizibil i deconcertant mai poate s ascund în bolboroselile prezic torilor, conturul unei solu ii care acum nici n-ar putea fi imaginat .” À bon entendeur, salut!*

În plus, articolul *Suferin i Eros, în romanele lui Panait Istrati*, de Ioan Nistor, *Un pretendent la tronul Moldovei, pe meleaguri s tm rene*, de Carol C. Koka, *100 de ani de la trecerea la ve nicie a preotului - c rtura Radu Cuparu*, de Viorel Câmpian, *Iubirile lui Ady Endre*, de Dan Bruda cu, interviul lui Aurel Pop cu Calistrat Costin: *Spi a uman e în stare de orice, a a c iluziile sunt binevenite, s nu l s m chiar orice speran !”* - Aurel Pop în dialog cu scriitorul Calistrat Costin, pre edintele Filialei Bac u a Uniunii Scriitorilor din România, poezie (de la foarte bun la... destul de bun : Ion BALA, Florin DOCHIA, Lucian M N ILESCU, Monica ROHAN, tefan HAIDUC, Elena VIERU etc.), recenzii reliefante (*Gheorghe Grigurcu i sarabanda revizuirilor* , de Elena Vieru, *Nicolae Stoia - “Întâmpinarea Luminii”*, de Livia M rcan, *O carte contra prezentului ;i învior toare pentru speran ele viitorului: “Lectura - sub presiunea canonului”*, de Adrian Botez, *Scrisul ca i destin - Impresii legate de poezia domnului Adrian Botez*, de Lumina Aldea etc.).

NOUA PROVINCIA CORVINA, Hunedoara – nr. 1(53), serie nou , septembrie 2010 (director Eugen Evu): eroicul director al regalei reviste a reu it s mai smulg un num r...Sor ii i autorit ilor! Un num r la fel de dens, cosmopolit (în sensul cel bun...) i succulent, ca i toate cele de pân acum! Eseuri de Eugen Evu, Gabriela Giudenhooft, Andrei Zanca – recenzii ale lui Ioan Evu, Eugen Evu, Ion Urd , Constantin Stancu, Adrian Botez... - poeme de Victoria Stoian, Eugen Evu, Ion Scorbete, Maria Pu ca, Raluca Merian, Nicoleta Vonica, Adrian Botez...Ecouri italiene ale poeziei lui Egen Evu: **Eugen Evu e le metafore plastificanti**, de D nu Gr dinaru etc. Maestrul Eugen Evu i-a p strat intact frenezia creatoare!

FEREAȘTRA, Mizil – Anul VII, nr. 56, octombrie 2010 (director: Emil Procan, redactor-ef: Lucian Mănilă): Număr special, dedicat ediției a treia a Concursului Național de Literatură “Agatha Grigorescu-Bacovia” – 1 octombrie 2010. Pe lângă concurs, **aniversarea lui criticul George Gibescu** (o figură nobilă a anilor '70-'80!), de Mariana Ionescu...: 70 de ani de viață creatoare: “*Este o frumoasă izbândă asupra timpului care a trecut și în fața timpului care ne așteaptă*”.

-PRO-SAECULUM, Focșani, Anul IX, nr. 5-6 (65-66), 15 iulie-1 septembrie 2010 (director/redactor-ef: Mircea Dinutz) – un număr splendid, de referință (cuprinzător și valoros cât o bibliotecă: 210 pagini!): profesorul și criticul vrâncian Mircea Dinutz face o analiză “ochire” asupra direcțiilor literare românești (*Scriitori vrânceni prezenți în discursul istoriei literare*) – și constată că “stimabili” critici “capitaliști” au respectat și nu prea criteriul valorii/axiologie, atunci când au catadicsit să privească spre Vrancea... - dar nu uită să remarce (deplin obiectiv!) și faptul că nici Vrancea nu și-a “primit” prea bine valorile artistice: “*Rămășiile, scriitorii Vrancei sunt cât frunze și iarbe. Poate va veni ziua când ne va interesa mai puțin și fim membri ai URSS, ci doar și fim SCRITORII cu adevărat*”. Numărul este aniversar, închinat Maestrului D.R. Popescu. Un pilduitor interviu (realizat de același harnic redactor-ef Mircea Dinutz, cu marele scriitor român D.R. Popescu, la aniversarea a 75 de ani de viață – **La mulți ani, Maestre!**); *Cuvinte despre D.R. Popescu*, de Irina Petra; *Un om cât o epopee*, de Gh. Istrate, *D.R. Popescu, carnavalescul tragic*, de N. Bârna, Simboluri obsedante în romanele lui D.R. Popescu, de Anemona Pătruleșcu etc. Scriitorul adjudeano-bucureștean Liviu Ioan Stoiciu ne oferă un foarte interesant (pentru psihanaliză și hermeneuică) *Jurnal al poemelor*...Theodor Codreanu: eseul *Ion Barbu în viziunea lui G. Călinescu și Tudor Vianu*. Tudor Căciu: „*Ezitănd între taină și nimic...*”, *un periplu în universul poetic LIS (II)*...Florinel Agafiței – *Ovidiu Cristian Dedu și progresul remarcabil al indianisticii românești, în contemporaneitate*. Toate eseurile din acest număr au ceva valoros, în definitiv. Poate că sunt prea multe „în ir”, însă... – o densitate ideatică extremă, prin care, paradoxal, se creează (din punct de vedere strict revuistic!) o relativă stare de monotonie...Poezia prezentată în acest număr este foarte atent selectată, la fel și poezia (firește!): Dumitru Dincă, Nicolae Gâlbăneanu, Mihai Macovei...Lucia Drămuș, Mariana Zavati Gardner, Ion Gheorghe Pricop, Adrian Botez...Proza lui Ioan Dumitru Denciu (*Adami ii*) – în cert creșterea valorică-expresivă și arhetipală. Număr (excelent) ilustrat, după lucrări de Ștefan Arteni.

-SPAȚII CULTURALE, Rm. Sărat, - Anul III, nr. 11 (redactor-ef: Valeria Manta Tălcușu, director de onoare: Radu Cârneli): Apar Mircea Dinutz, cu *Supleantul sau Dubla fascinație* (despre romancierul Petru Popescu), Magda Ursache, cu *Scriitorul de alături* – dar și un excelent interviu, cu Florin Dochia: „*Am trăit absurdul și m-am sculat în el*” - plus câteva poeme, bine alese, din opera lui Florin Dochia. Radu Voinescu scrie un interesant studiu despre *Basarab Nicolescu – drumul de la teorie la doctrină*. Salutar rubrica marilor poezii iubite, unde apar: Dante Alighieri, Francesco Petrarca, Pierre de Ronsard, Pușkin, Paul Verlaine...Traduceri din Boleslaw Lesmian, Maja Vidmar... Ioan D. Denciu, cu eseul *Sensul rătăcirilor*. Poezie bună, deși nu toate prezentați sunt...”consacră prin centru” (felicitări pentru curajul de a „deschide ochii spre clarobscurul provinciei!”): Victor Munteanu, Adnana Gafenco, Melania Cuc, Aurel Ganea, Valeria Manta Tălcușu, Adrian Botez...Grafic excelent, combinat cu reproduceri din pictori relativ cunoscuți. Un număr mai mult decât onorabil – chiar memorabil!

-CREDINĂ ORTODOXĂ, Bacău – Anul XIV, nr. 10 (164), octombrie 2010 (director: Ioan Enache): mică revistă adun (într-o incredibilă densitate și diversitate!) materiale de o valoare spirituală excepțională, în lupta crâncenă de apărare a valorilor Duhului Ortodox: **Noi, gadarenii și CIP-ul!**, de Marcel Bourou, **Ucigașii de conștiință**, de Ioan Enache (care îl citează pe Sf. Ignatie Briancianinov: „*Nu uita că ție chipul și asemănarea Lui Dumnezeu, că ție dator și înfrunzi ești acest chip, întru curaj și sfințenie, Lui Dumnezeu Însuși, pentru că Hristos s-a recunoscut asemănarea întru tine. Atunci vei fi salvat!*”), **Creștinul de acum în fața Dreptei Judecări**, de Pr. Sofian Boghiu, **Erezie, ecumenism satanic și ecumenism ortodox (I)**, de Pr. Ioan de la Rarău, **Ultra controlul mental**, de Carolina Marc, **Antihristul, cercul și cutorii de semne**, de Adrian Maxim, **Cauzele viitorului război**, de Sf. Nicolae Velimirovici, **Ciuma cumplită a manelelor**, de Adrian Botez etc.

-ZODII ÎN CUMPLIN, Oradea – Anul IV (XVII), nr. 2 (63)/2010 (director: Octavian Blaga): mereu, sunt apăsătoare, cu înverunare benefic, tradiția românească-ardelenească/bihoreană (Mândru-i cântecul-n Bihor, de L. Iona) și valorile ei culturale și taumaturgice – sunt trase semnale de alarmă și se dau soluții viabile, cu privire la semnele degenerescenței de Duh a Neamului nostru: un text al Mareșalului Ion Antonescu – **Românii, ca o turmă de sclavi**, poemul **A treia scrisoare către Avram Iancu** („*Cei plătii și ne pzească /Fac chiolhanuri la creneluri!*”), **Reversul Trianonului**, de Ion Coja, Un an fără Andrei Vartic, de Mircea Stănescu, interviul luat de Adrian Botez româno-australianului, de mare forță de Duh Românesc, cu inimă fierbinte în piept, Ioan Miclău: „*Să rămânem c-o fărâșă de mândrie în judecata urmașilor noștri*”; la fel, dialogul dintre Octavian Blaga și marele criticărturar Ion MURGEANU: „*Ce s-a întâmplat cu poezia la noi nu-i altceva decât ce s-a întâmplat cu țara noastră și cu sufletul ei esențial*”...

-ORIGINI, București – vol. XV, nr. 6-7-8 (154, 155, 156), iunie, iulie, august 2010 (editor și director: GABRIEL STĂNESCU): este o datorie de onoare și de pioșenie, pentru noi, să prezentăm acest ultim număr pe care Gabriel Stănescu a apucat să-l mai scoată, pentru România natală și pentru America adoptivă, reliefind, pentru americani, trăsăturile apăsătoare și eterne ale Duhului Național Românesc, Duh care-și trage Originile din negura veciilor...În sumarul acestui număr care va deveni, dintr-o pulsare fiebinte de viață, o amplă pagină de istorie, cultural-literară românească, numai nume de prim rang, ale autenticei elite intelectuale și culturale românești: Theodor Codreanu, Ion Coja, Dan Dănilă, Basarab Mureanu (într-o anchetă gravă: **Cultură sau politică?**), Ion Lazău: **Masacrul de la Katyn**, Ion Căpja: **Hitler kaput?**, interviu cu criticărturarul responsabil Ion Murgăanu (care apare, în acest număr, și cu poeme!), George Vulcănescu: **Texte paralele**, Dan Bruda cu: **În lipsa de incultură națională**, Virginia Stănescu: **Mircea Eliade și Divinity school**, Adrian Botez: **Cerem un nou imn național**, Andrei Bădin: **De la cioplitori în lemn la sculptura monumentală**, Vasile Ghica: **Aforisme**...Un număr modelar, pentru revuistica serioasă: Gabriel Stănescu n-a împrumutat nimic din spiritul gregar al americanilor babilonici, ci a pus temeliiile zalmoxiene și creștine ale Duhului Românesc, în tot ce au ele mai durabil, profund fixat în glia eternă și în cerul mântuitor!

A. Botez

Editor: **Editura RAFET – RÂMNICU SĂRĂT**/Director editură: **CONSTANTIN MARAFET**

Redactor coordonator: prof. dr. **ADRIAN BOTEZ** (Colegiul Tehnic „*Gheorghe Balș*”-Adjud/ROMÂNIA)

Colegiul redacțional (în ordine alfabetic):

- CEZARINA ADAMESCU**, scriitor, critic, eseist, jurnalist – Galați/ROMÂNIA;
- prof. dr. **FLORINEL AGAFIEI** – scriitor, critic, jurnalist, prof. asociat al Colegiului Focșani/Facultatea de Psihologie – Universitatea București/ROMÂNIA;
- LIGYA DIACONESCU**, scriitor, eseist, jurnalist, director de editură – CANADA;
- prof. univ. dr. **CONSTANTIN FROSIN**, traducător, scriitor, jurnalist – Galați/ROMÂNIA;
- IOAN MICLĂU**, scriitor, eseist, jurnalist, om de cultură – Sydney/AUSTRALIA;
- **LAURA LUCIA MIHALCA**, studentă la Filologie și la Arte Plastice, BUCUREȘTI/ROMÂNIA;
- prof. **CĂTĂLIN MOCANU** – Colegiul Tehnic „*Gheorghe Balș*”-Adjud/ROMÂNIA;
- preot prof. **ION MUNTEANU** – Colegiul Tehnic „*Gheorghe Balș*”-Adjud/ROMÂNIA;
- VIOREL NICULĂ** – jurnalist, om de cultură – Sacramento, California/SUA;
- AUREL POP**, scriitor, critic, jurnalist, redactor al revistei literare „*Citadela*”, directorul editurii „*Citadela*”, Satu Mare;
- prof. **ELLEN POPOVICI** - Colegiul Tehnic „*Gheorghe Balș*”-Adjud/ROMÂNIA;
- GEORGE ROCA**, scriitor, jurnalist, eseist, critic, director de editură – Sydney/AUSTRALIA;
- cons. juridic **CONSTANTIN STANCU**, scriitor, critic, jurnalist- Haeg/ROMÂNIA;
- LIVIU IOAN STOICIU**- scriitor, jurnalist, critic, eseist – București/ROMÂNIA;

-GEORGE LIVIU TELEOAC – cercetător genetic lingvistic – București/ROMÂNIA.

Secretar de redacție: Elena NICULESCU (XIC)

Elevi/studenți colaboratori permanenți: Diana BORT (absolventă a C.T. „*Gh. Bal*”-Adjude); **Valerian C. LIN**, XII-a f.r. (C.T. „*Gh. Bal*”-Adjude); **Cristian LUNGU**, cl. a XII-a C (C.T. „*Gh. Bal*”-Adjude); **Cristina LUPU** – cl. a XII-a B (C.T. „*Gh. Bal*”-Adjude), **Laura Lucia MIHALCA** – studentă la Filologie și Arte Plastice – București; **Ovidiu MOLEA** – cl. a X-a A (C.T. „*Gh. Bal*”-Adjude); **Mihaela MUȚĂ** – cl. a IX-a F (C.T. „*Gh. Bal*” – Adjude); **Alina NICHIFOR** – cl. a XI-a C (C.T. „*Gh. Bal*”-Adjude); **Alexandra NICULESCU** – cl. a X-a C (C.T. „*Gh. Bal*”-Adjude); **Adriana SUCIU** – cl. a XI-a C (C.T. „*Gh. Bal*”-Adjude).

Redactare computerizată : prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**;

Corectură și tehnoredactare: laborant **ELENA BOTEZ**.

Adresa redacției: str. Republicii, nr. 107, etaj II, camera 1, Adjude – cod poștal 625.100 – tel. 0237/640.681.

E-mail: adrian_botez_senior@yahoo.com

Varianța on-line (în colaborare cu revistele ARP – Artur Silvestri): <http://revistacontraatac.wordpress.com>

ISSN 1841 - 4907

